

**O slepém mládenci a jiných znepokojivých zvěstech
z česko-bavorského Lesa.**

Štěpán F. Kadlec

Martin Štěpánek

Štěpán F. Kadlec, Martin Štěpánek 1993

Ilustrace Oldřich Jelínek 1993

Obsah.

Úvodem	3
O slepém mládenci	5
Proroctví slepého mládence	8
Šumava a Praha	12
Proroctví Sibylino	13
O Mühlhiaslovi z Apoigu	16
Proroctví Mühlhiaslovo	16
O Mathiassovi Stormbergerovi a proročích z Lesa	20
Proroctví Mathiasse Stormbergera	22
O Formaníkovi z Robčic	27
Proroctví Formaníkovo	27
Jaderná válka	29
Proroctví Seppa Wudyho a Aloise Irmeiera	30
Jak to bude dál?	33
Druhá část	
Slovo ve věci vlastní	34
Slovo ve věci obecné	34
Jinak	39
Hledání souvislostí	44
Eliphas Lévi	44
Sibyllinady	47
Věčný koloběh	50
Errik Jan Hanussen	52
Nostradamus	52
„Tajné“ zbraně v Česko-Maďarské válce	56
Vize v literatuře	57
Mimosmyslové vnímání	60
Parapsychologie na materialistických ústavech	66
František Bardon	70
Netopýr na bankovkách	71
Burkhard Heim	72
Edgar Cayce	73
Apokalypsa	74
Použitá literatura	79
Autoři	80

Úvodem.

Jsme oba Šumavané, ačkoliv žádný z nás se v tom krásném koutě světa nenarodil. Ale prožili jsme tam, již jako malí kluci, mnoho kouzelných chvil a proto máme k Šumavě zvláštní a osobní vztah. Nejen pro její chmurnou, avšak inspirující náladu a její mlžnou krásu. nýbrž také proto, že právě tato místa na pomezí dvou světů a částečně i kultur, provokovala kdysi hloubavost a lnutí k tajuplnému v lidech, kteří zde, za dnes nepředstavitelných přírodních i hospodářských podmínek, žili.

Pro nás byla Šumava místem, kde končily všechny cesty, kde končil svět. Měla svá tajemství, která jsme se pokoušeli odkrýt. Hromady sutin porostlé kopřivami a křovisky, které jsme na našich toulkách přechoasto objevili, dávaly tušit, že se zde před dávnými lety, tak, jako bájná Atlantis, ponořil pod povrch země svět, který byl jiný, než tehdejší svět náš.

Roušku, zakrývající všechna tajemství, poodhalovaly šumavské legendy, kterým jsme vždy lačně naslouchali. Legendám o bludných kořenech, podzemních chodbách a skrytých pokladech. Legendám o Čertově jezeře a o hoře Boubíně, o jejím černém jezdcí a o rytířích v hoře spících. Opravdu, i Boubín má své rytíře, jak ještě uslyšíme. A také jsme naslouchali legendám o prorocích, kteří zde kdysi žili.

Slepý mládenec z Koutu u Domažlic, Formaník z Robčic, nebo tajuplná šumavská Sibyla (která ale s královnou ze Sáby neměla nic společného).

Předpovědi šumavských proroků nebyly vůbec radostné, Všechny totiž podávaly svědectví o velmi chmurném budoucím osudu naší země a především jejího hlavního města Prahy. Tenkrát nám ovšem ta předpovězená budoucnost, zachycená v knihách mistrů Weniga a Jiráska, připadala příliš vzdálená. a fantaskní. Ty šumavské pověsti a legendy se nám pomalu z paměti počaly vytrácet a ztrácely se tak, jako se někde i ztratili ti původní obyvatelé hor. Po poslední velké válce se krajem rozlilo obyvatelstvo nové, které Šumavě opět vtisklo jinou tvář a dalo vzniknout novým legendám. Ale také se ztratila místa, kde dříve žili ti jiní lidé, tak, jako se ztratila i jejich paměť.

Jednou nás oba zahnal osud na tu druhou stranu Šumavy- do "Lesu". Tak nazývají Šumavu Bavoři a Frankové, kteří obývají její jižní svahy. A nikoliv snad z nedostatku fantazie. Ten název v sobě skrývá mnoho poesie. Ale také mnoho děsivého. A Les má také své proroky, jejichž předpovědi, ač mnohem později vyslovené, hovoří o stejných událostech, jako předpovědi proroků šumavských. Jejich vize se rovněž týkají naší vlasti a především našeho hlavního města- Prahy. Jakkoliv předpověď Slepého mládence, že z Prahy nezůstane kámen na kameni nikoho příliš nevzrušila (protože z žádného města tak jako tak jednou nic jiného nezůstane), vize bavorských proroků naopak nabývají až příliš hrozivých forem, neboť jsou mnohem více prostorově i časově určitější.

V době, kdy tato knížka vzniká, sedíme v horské chatě na pohraničním vrchu Ostrém. Za severním oknem stoupá sychravá mlha, zahalující pohled do české

kotliny. Zamlžuje tu ještě nedávno smrtící čáru, která nás dělí nejen od věcí budoucích, ale také od města ležícího za tušeným horizontem, města nám nade vše drahého. Naplní se jeho předpovězený osud?

A z nedalekého údolí u Velhartic, zdá se nám, zazní poťouchlý hlas "také Šumavana" Jana Wericha.

"Ale pánové, vždyť je všechno stejně jinak...!".

Opravdu?

"No ovšem!"

Tak si nejdříve povězte, co nám sdělují naši šumavští proroci.

O slepém mládenci

Postava slepého mládence je sice historicky známa a jeho předpovědi se udržely ústním podáním v oblasti Šumavy po dobu téměř pěti století, ale kdo byl, se můžeme pouze dohadovat. O jeho svědectví existuje mnoho výpovědí, ale téměř žádná k jeho osobě. Mnoho badatelů se domnívalo, že nemohl být od narození slepý, neboť bohatství jeho příměrů (zralá jablka, kvetoucí třešně, nebo modré kameny), nemůže být dáno někomu od narození slepému, který by prý takových abstrakcí nebyl schopen. Jiní však tvrdí, že ten, kdo je obdařen *vnitřním zrakem*, může, ač nevidomý, být schopen abstrakcí mnohem dokonalejších.

Ve zprávách o jeho životě se praví: "Slepý prorok pastýřem jest, jenž daru má, osob i zvířat z každé vzdálenosti rozpoznati a to i tehdy, když vidoucím ještě nemohou býti spatřeny, že každému cizinci řekne kdo jest a odkud pochází".

Předpovědi slepého mládence nebyly ve středověkých Čechách nikdy oficiálně zaznamenány a jejich rozšiřování bylo patrně zakázáno. Proč?

Císař Karel IV. slepého mládence pozval, či povolal (údajně roku 1365), na pražský hrad. Přijal jej pouze za přítomnosti písaře. A opustil jej, dle výpovědi svědků, "otřesen a bledý". Zápis proroctví zůstal pak navždy v jeho tajném vlastnictví. Slepý mládenec, ačkoliv odmítl za své proroctví přijmout jakoukoliv odměnu (prý by pozbyl svého daru předpovídání), strávil pak na pražském hradě zbytek svého života. To by na první pohled mohlo vypadat jako prokázaná úcta, kterou panovník tímto způsobem projevil svému poddanému.

Nelze se však ubránit dojmu, že Karel sledoval cosi jiného, neboť si byl patrně vědom následků (zřejmě neblahých), kdyby proroctví bylo zveřejněno. Z historických pramenů víme, že Karel byl mistrem evropské politické šachovnice, manipulátorem ve výkladu politického dění a v neposlední řadě i prvním evropským panovníkem, který politické problémy dokázal řešit politickými a nikoliv mocenskými prostředky. Dovedl vše ve svém životě podříditi vyšším cílům, ale také žádal, aby se těmto zásadám podřídili i jiní.

Nabízí se tudíž jiné vysvětlení pohostinství, které slepému mládenci poskytl, a sice,

že šlo o elegantní internaci, chceme-li o domácí vězení, čili o *perpetuum silentium*, o věčné mlčení. Karel zřejmě usoudil, že proroctví, pokud by proniklo na veřejnost, bylo schopno zmařit dílo všech budoucích generací českých vladařů, dílo, které právě započal. Vše totiž nasvědčovalo tomu, že usiloval o to, aby hodnost císařská byla trvale spojena s rodem Lucemburků a králů českých, tak, jak se tomu ostatně stalo později za Habsburků. Praha se měla stát hlavním městem Svaté říše římské a nej přednějším politickým a kulturním střediskem tehdejší Evropy. Toto vše bylo nyní ohroženo.

Jak víme, Karlovo zlé tušení se ukázalo být správné. Vždyť již jeho syn Václav, budoucí král, označovaný později svým okolím za změkčilého pijana, který si vysloužil tu nejhorší pověst, jaké kdy král v Evropě této doby mohl dosáhnout, přivodí vbrzku začátek úpadku domu, rozmetá otcovo dílo, husitské války pak dokonají zbytek a Češi nebudou mít po dlouhá století štěstí ani se svými panovníky, ani se sebou samými.

Zápisy "Proroctví slepého ovčáka" se objevují poprvé tiskem až v roce 1660. Nikoliv náhodou až v době pobělohorské, nedlouho po skončení třicetileté války. Nevíme, co bylo popudem k jejich vydání, proč právě v této době a jestli prameny pocházely z Karlova archivu. Nicméně jejich znovuobjevení, uvážíme-li, co tehdy stál jeden knižní výtisk, muselo mít nějaký smysl. Proto je zcela přirozené ptát se: Proč? Čím zájmům mělo sloužit jejich zveřejnění? Byl to jen důsledek Bílé hory, že čeští králové (kterými byli ostatně již nějaký čas před osudnou bitvou rakouští Habsburkové), do té doby celkem spokojeně sídlící v Praze, nechávající se korunovat i pohřbívat v hradčanském dómu vévodícím kacířské zemi, pojednou mění místo svého pobytu a dosud zastrčená Vídeň se stává jejich trvalou rezidencí? Proč Habsburkové opouštějí Prahu a vědomě se vzdávají kontroly nad kacířským městem ?

Na tomto místě bychom si mohli dovolit nikoliv komentář, nýbrž určitou spekulaci. Historických zdůvodnění a vysvětlení, proč vládnoucí moc opouští Prahu, je mnoho. Málokdo si však dnes uvědomuje, čím byla intelektuální Praha v druhé polovině 17. století. Už tehdy a dávno předtím, ještě v dobách Karlových, to bylo město magické a mystické. Nezapomínejme na tehdejší kosmopolitní charakter města, ve kterém žilo mnoho vědců a myslitelů, na nepřehlédnutelný vliv židovského obyvatelstva na tvorbu tváře města, na alchymisty, kteří zde žili a jejichž posláním nebyla pouze transmutace prvků a objevení kamene mudrců. S jejich výzkumy byla především spojována nauka o nefyzikálním pohledu na svět. I tito lidé, které dnes považujeme naprosto neprávem na šarlatány, měli podíl na vzniku tvůrčí či myslitelské atmosféry. Pro Prahu již tenkrát platily poněkud jiné zákony, než pro jiná evropská města. Nezapomínejme, že v Praze, a to už v dobách Karlových, vznikaly tajné, lépe řečeno uzavřené společnosti, které tak v pražských zdech našly živnou půdu dávno před tím, než objevily své místo v osvícené Evropě. Praha je i městem, které těm, kteří hledají, poskytuje možnost rozvoje určitých skrytých vnitřních sil. Nezapomínejme na tehdejší vliv pražských Jezuitů, kteří už tehdy na vědecké bázi

zkoumali nadpřirozené. V bádání pro ně byla Praha městem zaslíbeným; ve své magii a mystice pro nezasvěcenou veřejnost Babelem, Babylonem, a to po výtce nebezpečným. Praha jakoby odmítá sloužit tomu, jemuž nejde o její blaho a o příznivou budoucnost. Toto mohlo být těmi, kteří rozhodovali o jejím budoucím politickém osudu, a přitom znali jistá tajemství, považováno za určité omen, a důvodem toto město opustit.

Pohledme na osud Prahy z jiného úhlu. Všechna proroctví hovoří o zániku města jako o zániku fyzickém, s detaily překvapivě přesnými a, proč ne, i věrohodnými a pro nás přeložitelnými. Proč si nepředstavit konec jako smrt intelektuální, jako zhroucení kultury, nebo alespoň její části. Rozkvět určitého sociologického nebo intelektuálního seskupení může zcela přirozeně znamenat zánik jiného, neřkuli ještě, že jde o seskupení etnicky jiné.

V 19. století je zaznamenána jednak obrovská renesance pražskoněmeckého kulturního života a produkce, jednak obrovsky silná česká obrozenecká tendence. Mísí se oheň s vodou, vzniká výbušná, konfliktní situace střetu dvou kultur jediného města. Narážejí na sebe s čím dál tím větším třeskem čekající, kdy se objeví nadkritické množství štěpného materiálu.

Zalistujme v jedné z nejlepších knih, která byla kdy o Praze napsána, v "Magické Praze" Angela Marii Ripellina, italského bohemisty a rusisty, který sám sebe považoval za "adoptivního syna Prahy ...". Stejně jako básníci ruského poetismu na počátku našeho století, tak i němečtí spisovatelé české metropole tlumočili smutnou předzvěst hrozící zkázy. Tato pražská seismografie odpovídala obecně sdílené předtuše zhroucení rakouského impéria, která trýznila některé bystré a daleko vidoucí hlavy střední Evropy.

Když Werfel psal o posledních letech vlády Františka Josefa, vzpomínal, že symbolem doby, politické atmosféry a charakteristiky lidí této doby byly zima, krutý mráz, soumrak a blízkost smrti. Past vzájemné nenávislné lásky srdce národa, který netouží po sbratření, působí, že Praha zosobňuje pro německé spisovatele agonii a zánik. Ze dvorů, z pavlačí a z průchodů na ně útočí šum soudu, dutý hlas, který oznamuje ortel odsouzení. Horečnatá atmosféra oněch let je plna úzkosti z věštek.

Je to ten obraz zkázy, který předpovídá slepý mládenec? Snad.

Ale vše nasvědčuje tomu, že události o kterých hovoří, on viděl daleko ostřeji a především určitěji. Jeho předpověď nejsou žádné abstrakce, jsou to obrazy, které skutečně vidí a svými slovy popisuje. S tou jeho věštbou si po dlouhá staletí nevěděl nikdo rady. Ale roku 1914 se pojednou začíná naplňovat osud...

Proroctví slepého mládence.

Jedna část následujících citátů je převzata z knížky Maxe Güntera "*Die Voraussagen des blinden Jünglings*", která vyšla v roce 1950 v Mnichově a druhá pochází z knížky Františka Hájka, která vyšla v roce 1760 v Českých Budějovicích, a je tudíž prokazatelným pramenem před rokem 1914. Německý sběratel lidové slovesnosti, Paul Friedl se pokusil roku 1974 seřadit události, které jsou v obou knihách s nepatrnými odchylkami popsány. Před každou větou z pramenu Hájka z roku 1760 zařazujeme znaménko (-) a před větou z novějšího pramene Güntera zařazujeme znaménko (+). Další část citátů pochází z knihy Maxe Erbsteina "*Der blinde Jüngling. Eine böhmische Weissagung*", která vyšla roku 1981 v Mnichově. Pokud se Erbsteinovy citáty liší od citátů předešlých dvou pramenů, zařadíme je se znaménkem (:).

(-) Vy císaři, králové a knížata, ubohý lide v zemi, přijde čas, kdy si budete přátí nebýti narozeni.

(-) Tolik lidí bude, že už pro ně nebude chleba, ale jedni budou žráti, a ti druzí zemřou hlady.

(-) Čechy budou své panovníky měnit, jako jemnostpán košili.

(+) Půl a ještě jednu půl času budou nad Čechami cizí vládci panovat.

(-) Lidé se už nebudou vzájemně snášet. Když jeden řekne: Posuň se trošku, a ten druhý to neučiní, jest to jeho smrt.

(+) V čase, kdy jeden déle než šedesát let pán nad Čechami byl, dojde vraždou jednoho knížete k velké válce.

(-) Jednou bude válka a všechno bude jiné. Potom budou padat koruny.

(+) Potom budou korunované hlavy padat jako jablka ze stromu.

(-) A když ve velké válce každý proti každému stojí, nastane čas, kdy hrůza naši zemi už neopustí.

(-) Potom zpustnou hrady a vysocí pánové se uchopí pluhu.

(-) Tím počínaje nebude už možné, že si lidé na světě budou rozumět.

(-) Nedají dříve pokoje, dokud český lev nebude opět sám vládnout a nebude nikomu

poddán.

(+) Český lev nebude již poddán, nýbrž bude sám vládnout.

(:) Dvojitý lid bude v Čechách žít.

(:) Vládnoucí lid bude druhému o život usilovati a nebude mu svobody přát.

(-) Mezi českými horami bude jeden lid druhému o život usilovati.

(+) Vládnoucí lid bude druhému o život usilovati a jemu svobody upíráti.

(-) Pak ale jeden přijde, který nechá svištět bič nad Prahou.

(+) Až přijde mocný.

(:) Pak budou pánové v Praze tomu lidu druhému svobodu z okna předhazovati, ale příliš pozdě.

(:) Přijde velká válka mezi vším lidstvem země.

(+) Přijde také velká válka mezi lidmi na zemi.

(-) Nebude to poslední válka, ale ta zahájí poslední čas.

(+) Přijde opět velká válka mezi lidmi země.

(-) Okolo Čech budou veliká rumišťe, neboť nastane krupobití ohněm.

(+) Německo se promění v zbořeníště a jenom oblast "Modrých kamenů" zůstane uchráněna.

(-) Až pokvetou třešně, bude všemu konec.

(+) Velká válka se bude blížit konci, když pokvetou třešně.

(:) Dokud třešně zrají, nechtěl bych být Němcem.

(+) Až třešně uzrají, nechtěl bych být Čechem.

(:) Ale až třešně budou sklizeny, nechtěl bych být Čechem.

- (-) V Čechách ale neuhasne skrytý oheň.
- (+) Dvakrát bude Česká země proseta, poprvé zůstane jen tolik Němců, kolik nalezne místo pod jedním dubem.
- (-) Ti, kteří mluví jinou řečí, opustí zemi.
- (:) V Čechách bude jenom jeden lid žítí.
- (+) Opět bude český lev v zemi panovat, ale jeho lesk je u konce.
- (-) A stále ještě poteče krev mezi bratry.
- (+) Nová válka vypukne, ta bude nejkratší.
- (-) Lidé zničí svět a svět zničí lidi.
- (-) Přez velkou vodu přijde válka a železní oří rozdoupou českou půdu.
- (-) A země Bavorská bude mnoho trpětí.
- (-) Ale brzo budou Boha chváliti, že nebylo hůře.
- (-) A stane se tak proto, protože lidé opustí Boha a Bůh je opustí rovněž a počne je tříbit.
- (-) Až si budou myslet, že mohou napodobiti Boží stvoření, přijde konec.
- (-) Nepotrvá to déle, než se potřebuje vyslovit Amen.
- (-) Divoká honitba se žene nad zemí.
- (-) Ptáci smrti křičí na nebi.
- (:) Ale dříve nebude míru v Evropě, dokud se Praha nestane ssutí.
- (:) Když opět pokvetou třešně, bude Praha zničena.
- (-) Mocní a silní, budete menší, než ubohý pastýř.
- (-) Kdy to vše přijde? Bude to dlouho trvat a ještě více vody proteče Vltavou. O nás už nebude nikdo vědět, až pastýř zarazí svou hůl do země a řekne: Zde stála Praha.

(+) Až to přijde, pak to sjede jako blesk do mraveniště, a neušetří ani pastýře.

(:) Potom nastane nad světem nový čas, který se bude zvat zlatým.

Šumava a Praha.

Císařská Praha. Svět velkolepých paláců, svět bohatství ale i skryté chudoby. Svět smyslných žen, záhadných snědých cizinců, vášnivého a neřestného života, místo nevídaných umění a řemesel, svět magie, mystiky a tajných bratrstev, a také místo pradávných zlověstných předznamenání.

Pouto, které je viditelné jen vyvoleným, spojuje tento svět se světem jiným, světem prostých a chudých horalů peroucích se s nádhernou, ale drsnou přírodou, která každou skývu chleba vydá zdráhavě až po urputném zápolení. Světem upřímné pokory a víry ve Všemohoucího. A také světem samotářských hloubavců, pastevců, proroků.

Slepý mládenec není jediným šumavským prorokem, který ve svých vizích líčí zánik "Velkého města" a "Velkou válku". V pramenech, které nám byly dosud dostupné, jsme našli ještě mnohá další proroctví. Jedno z nejstarších je proroctví Sibylly Weis (to jest Sibylly Moudré), které se úlomkovitě zachovalo v ústním podání německy mluvících obyvatel Šumavy. S její legendární postavou se setkáváme prostřednictvím lidové slovesnosti mezi obyvateli pohoří od Francka, přes horní Falc a Šumavu až daleko na jižní Moravu. Doba jejího působení je nám bohužel neznáma. Její předpovědi se rovněž týkají veliké války v Čechách, které bude předcházet "suchý rok", "mokrý rok" a nakonec přijde "krvavý rok". Tento rok má být rokem s nejkratším masopustem, pokud lidská paměť sahá ...

V "suchém roce" dojde ve velkých částech světa k značné nouzi o vodu, zatímco v "mokrém roce" způsobí velké záplavy po celém světě mnoho neštěstí. A v tomto roce budou rovněž zavražděny tři vysoce postavené osoby. Válka, která bude následovat a Čechy zle postihne, zachvátí však vbrzku celý svět. Tolik Sibyla moudrá.

S osudem české země se však pojí i jméno jiné Sibylly, slavné věstkyně a královny ze Sáby. Roku 578 před Kristem pronesla ve společnosti krále Šalamouna velké proroctví, jehož část se měla týkat také naší země. Král je prý nechal pečlivě zaznamenat, a tak se nám zachovalo do dnešní doby.

Jenomže velká část tohoto proroctví se nápadně shoduje s proroctvím šumavského slepého mládence a tak se nabízí vysvětlení, že vše vykvetlo na naší domácí zahrádce a co se týče Sibylly, půjde nejspíš o záměnu jmen.

Již ve starověku byla totiž Sibylou zvána žena, která měla dar pohledu do budoucnosti. Nebyla žádným orákulem, které zodpovídá otázky, nýbrž vědmou, která své předpovědi vyslovuje nepřetržitým tokem, v extázi. Dle Heraklita to byla "Bohem podnícená žena, jež svým hlasem tisíciletími proniká..."

Původ jejího jména lze hledat v řeckém *sophos*, či v latinském *sib*, což obojí znamená moudrý.

Samozřejmě, že takové ženy žily jistě i u nás. Vzpomeňme třeba kronikáře Kosmy, který přirovnává kněžnu Libuši k Sibylle Cumské. Proto fantazie lidových vypravěčů a snaha propůjčit více autority věštbám, které se po staletí uchovávají

pouze ústním podáním, nechají věštbám zaznít ústy královny ze Sáby. A tak byly později i zaznamenány.

Nejstarší písemný záznam tak zvaného Sibylina proroctví pochází prý již z roku 1226, ale zdrojem následující ukázky je výtisk, který byl vydán roku 1868. Proroctví popisuje podrobně, ale velmi rozvláčně zkázu české země a její příčiny. Již na první pohled nemůže být prisouzeno královně, žijící v době, kdy v naší zemi pobývali Keltové. Uvádíme jej ve zkrácené podobě. Poslyšte...

Proroctví Sibylino.

V roce 1740 byla tato věštba mezi jinými spisy nalezena a tak přišla mezi lid, jak svědčí Jan Talíř.

Sibyla řekla: "Mniši opustí své kláštery a budou chvátat ke světským stavům, poslušnosti ke svým představeným se vyhýbaje a službu boží líně činíce...

.... v mnoha zemích budou jazyky slyšeny, jichž leckterý obyvatel v celém svém životě nezaslechl. Mnohé dítě, které v tom čase do světa se vydá, vrátí se k rodičům mnoha řečmi obohaceno zpět. Ale mnohý bude do dalekých zemí cestovat, aby zde zašel a svých rodičů a přátel již nikdy na tomto světě nespátřil. A také nastanou velké války mezi lidmi a zbraně válečné budou tak rozličné, zvláštní a velké, že je snad ani popsati nelze....

V tom čase nepozná jeden druhého, protože, soudě dle obleku, bude mnohý pokládán za cizince, neboť vznikne zvláštní, d'áblem vymyšlená móda, které každý, ať velký, či malý propadne a jeden nad druhého se vyvyšovati bude.

Mnohý již pýchou a namyšleností nebude vědět, jak by se šatil a vystupoval. Ženské budou svá polonahá těla vystavovat, jenom aby mužům se líbily; v ošacení se pán od sluhy a sluha od pána nerozezná; mnohý nebude mít skoro nic k jídlu, ale dle této bláznivé módy oblékati bude se muset. Ženské budou v mužských šatech pobíhati a vlasy hned vyztužené, hned podivně kudrnaté míti budou, každý rok jinak, co dnes navlečou, zítra vyhodí nebo každý den předělají; přitom budou samolibé, plné smyslnosti, a to nejen ženy, ale i muži.

Bůh bude tomuto divému reji dlouho přihlížet, ale jednou dojde jeho trpělivost do konce a on vztyčí svojí trestající ruku nad všemi hříšnými městy.

Kutná hora se propadne. Plzeň, Žatec a Hradec Králové, Kouřim a Čáslav a jiná královská města budou nepřitelem zničena.

Ústí, Soběslav a Mělník, když pravdě boží věrní zůstanou, budou nad jiná města požehnána, jestli ale samolibosti, bezbožnosti a hříšné smyslnosti nezanechají, zničena budou."

Nejhůře však Praha, tento hříšný Babylon, potrestána bude. Toto město bude ohněm a strašlivou povodní srovnáno se zemí a přitom ještě obleženo nepřitelem,

vydrancováno bude. Přitom vypukne mor a tím učiní bojům konec, neboť více lidí morem zhyne, než mečem. Mrtvoly budou se všude povalovati, psy a dravými ptáky žrány. Nebude totiž nikoho, kdo by jich pohřbil. Ti, kteří to přežijí, jen bezmocně přihlížeti budou...

Z těchto trosek již město nikdy nepovstane. Kuny a lišky zde žítí budou a ruinami budou pronikavé, ječivé hlasy zníti... A když zde jednou forman projížděti bude, bičem zapráská a řekne: "Tady jednou velká Praha byla, támhle staroměstská radnice a tady, kde stojí ty baráčky ze staroměstských hradeb postavené, stály dříve velké domy a paláce."

Každý, který v ten čas na tomto místě stane, k nebi rukami zalomí a zvolá: "Kde jest nádhera tohoto města? Kde jsou ti lidé? Kde je to město, ve kterém tisíce lidí žilo? Nyní jest velikým zbořeníštěm, domovem hadů, kun a lišek."

Ale dříve, než toto město zanikne, pošle Bůh mnoho trestů na tuto zemi, aby její obyvatele přiměl k pokání: Hlad, nemoci, války, mrazy, kterými začátkem léta stromy v lesích a sadech zešediví a ryby v rybnících zmrznou...

Než však přijde tato doba, budou lidstvu dána dvanáct znamení. Tato znamení jsou:

- 1) Když lidé budou o svátcích těžké práce konati.
- 2) Když mladí lidé mezi 14 a 15 lety se budou bráti a hned nato rozváděti, protože jedna nebo druhá strana spokojena nebude.
- 3) Když v zemi neslýchaná a nikdy ještě nevidaná umění a řemesla vzniknou, která největším dílem cizí lidé do země přinesou.
- 4) Když krávy a jiná domácí zvířata málo užitku dají a lidé je přenechají čárům.
- 5) Když lidé se stanou bezbožní, takže více lež než pravdu budou milovati a srdce více penězům a pozemským pokladům než Bohu Pánu obrátí.
- 6) Když domy, věci a pozemky vysoko přes svojí hodnotu odhadnuty a prodány budou.
- 7) Když lidé mnoho zahrad, vinic a luk a rozličná pustá místa přeorají a pole z nich nadělají a chléb přesto drahý bude.
- 8) Když veliká změna v penězích nastane, která dlouho potrvá a při tom rozličné velké, neslýchané a nesnesitelné poplatky a daně zavedeny budou.
- 9) Když doba masopustu bude tak krátká, jaká že již dlouho nebyla, tak že se lidé nenabaží obvyklých opojných radovánek a budou ještě v době půstu hřmotných veselostí držeti.

10) Když místo sena sníh se svážeti bude, protože v době senoseče mnoho sněhu napadne.

11) Když Bůh kobylky ukáže a jich od východu do západu slunce vyšle a ty velikou škodu způsobí.

12) Když v zemi na jedné hoře všechny stromy od shora dolů odumřou a krátce nato velký hlad nastane.

Těchto dvanácti znamení bude Bohem tomuto lidu naprosto jistě dáno a stane se tak proto, aby ti lidé svůj hříšný způsob života poznali a polepšiti se chtěli; oni to ale neučiní, jenom ještě hůře činiti budou.

V tom čase nastane veliká válka, která dlouho potrvá a nastane velké krveprolévání. Země západní budou více trpěti než země východní. Když válka na jedné straně skončí, na druhé opět vzplane a tak ve třech světadílech najednou bude se válčiti. Nepřítel vpadne ze čtyř stran do země, v zemi se utáboří a jejich počet bude tak mocný, že celou zemi zaplaví. Vojska setrvají dlouho na svých stanovištích, ale pojednou se velikou rychlostí dají do pohybu a k Velkému městu potáhnou a toto oblehnou.

Strašlivá bitva potrvá sedm dní a sedm nocí. Po ní zůstane tolik zbraní, lidí a koní na poli válečném, že mnohý by se pohledem na tolik zabitých zbláznil. Město bude z poloviny zničeno. Krvavý boj se přenese k hoře Blaníku, kde vojska opět ulehnou tábořem. Kdyby to bylo možné, uprchli by lidé z této země.

Spravedliví budou od falešných odděleni a Bůh je před nepřáteli ochrání. Bezbožní budou ale zle potrestáni...

A pak přijde veliký trest na hříšníky; tři díly bezbožných budou zahubeny a jeden díl počestných ušetřen zůstane. Kdo od tohoto Velkého města 10 nebo 12 mil vzdálen bude, ten bude Bohu děkovati. Kde nepřátelské vojsko potáhne, tam jen málo bezbožných zůstane, ti co zbudou, dostatek místa na formanském voze by našli.

Kde ty bitvy budou, jest rybník, v tomto čase vyschlý; při bitvě oné však tolik krve prolito bude, že se tento rybník krví lidskou naplní a to tak, že krev přes hráz přetékatí bude.

Pokřik a strašlivý hřmot zbraní bude na 24 mil slyšet a bitva bude plných 12 dní trvati a dne třináctého pošle Bůh svým věrným pomoc vítěznou a sice z vnitra hory Blaníku, neboť odtud vojsko válečné, které zde pro své věrné uchovává, mocně vyrazí; a jak se tito bojovníci Boží objeví, tak přijde takový děs a zmatek na nepřátele, že se mezi sebou sami vzájemně vražditi počnou a bojovníci Boží budou svojí zázračnou silou na ně naléhati a daleko je hnáti a všechny je usmrtí. Oni sami potom zmizí, neboť se již nikdy více do Blaníku nevrátí, a nikdo je již nikdy více nespatri.

O Mühlhiaslovi z Apoigu

Jak již řečeno, nejen Šumava má své proroky. Přejdeme hranici, nejlépe v Železné Rudě a vejdeme do Lesa, kraje proroků bavorských. Malá říčka, která se vine podél silnice, je posilována potoky, stékajícími z mohutného kopce- Velkého Javoru, aby se záhy stala dospělou řekou. Její jméno, Regen, česky déšť, nenese svůj název po typické šumavské specialitě, nýbrž po městě, ležícím o 200 kilometrů dál, na jejím soutoku s Dunajem, Regensburgu. Staré keltské sídliště Radasbona bylo přejmenováno roku 179 Markem Aurelem na Castra Regina, a my Češi jsme si ho opět překřtili na Řezno.

Ale už jen kousek za hranicí, leží na řece malebné městečko, které nese jméno řeky- Regen. A okolí tohoto městečka je jedním z dějišť následujících událostí.

V srpnu 1753 se narodil mlynáři Langovi ve vsi Apoig chlapec, který byl pokřtěn jménem Matthias. Později nebyl však jinak nazván, než Mühlhiasl, což volně přeloženo znamená "Matěj ze mlýna". Po smrti svého otce převzal mlýn s hospodářstvím, které patřily ke klášteru ve Windbergu. Bylo mu však vytýkáno nedbalé hospodaření a proto byl, po roztržce s opatem kláštera, zbaven svého místa a padesátiletý musel mlýn opustit. Za své vyhoštění počastoval mnichy předpovědí, že ani oni dlouho ve svém klášteře nepobudou, a brzy přijde doba, kdy z klášterních oken budou koukat dětské hlavičky. A to se také krátce po sekularizaci a zrušení kláštera v roce 1803 stalo.

Po odchodu ze mlýna se Mühlhiasl neživil žádnou pravidelnou prací. Jednou pracoval jako lesník, jednou jako mlýnský čeledín a často, což je pro naše téma pozoruhodné, pracoval jako pastevec. Brzo se však jeho stopa ztrácí a o zbytku jeho života se neví vůbec nic. Podivuhodné však je, že se v ústním podání zachovala jeho předpověď, že se lidem, již jako mrtvý, ještě jednou objeví. K tomu se vrátíme později.

Ale zachovalo se množství jeho předpovědí, které se dodnes ve zlomcích tradují ústním podáním. Mnohé z nich byly včasné zapsány místními sběrateli lidové slovesnosti a z těchto sbírek přinášíme následující ukázkou.

Proroctví Mühlhiaslova.

Přijde velká válka. Malý ji začne, a velký, který přijde přes vodu, ji ukončí.

Před tím však přijde čas, který dá znamení, že se válka blíží.

Na domech se objeví červené střechy a černé šátky zmizí.

Dunajem vzhůru budou železní psi výti.

Před Lesem (Bavorský les) bude stavěna železná cesta, až bude hotova, tak to začne.

Pýcha posedne lidi. Budou nosit šaty ve všech barvách a ženské se budou jako husy pohybovat a šlápoty jako kozy zanechávat.

Mužský od ženské nebude k rozeznání.

Rolníci na hnojiště v nejlepších střevících vstoupí.

Ale opět se jim bude zle dařit, až se vše začne točit.
Potom si postaví plot okolo domu a na lidi budou střílet.

A potom budou kameny jako chléb péci a kopřivy jíst.

Mnoho domů bude jako paláce stavěno, i pro vojáky, ale potom budou kopřivy z jejich oken růst.

Peníze se stanou železem. Když přijde největší nouze, člověk si za ně nic nekoupí.
Až se objeví na penězích netopýr, potom dojde ke druhé největší válce.

Ve městech nastane zmatek. Urození lidé přijdou k rolníkovi na venkov a řeknou:
Nech mě orat ! Jejich hebké ruce je však prozradí a budou utlučeni.

V té době bude o peníze taková nouze, že si člověk za zlat'ák selský statek koupit může.

Ale za 200 zlat'áků nedostane nikdo bochník chleba.

Všechno začne, až velký bílý pták nebo ryba nad Lesem poletí.

Potom přijde válka, a potom další, a potom přijde poslední.

Kdy to přijde ? Vaše děti to nezažijí, ale děti vašich dětí určitě.

Od východu to přijde a na západě skončí.

Poslední válka se vším zatočí. Ale nebude dlouho trvat. Vše půjde tak rychle, že by tomu člověk nevěřil, ale bude mnoho krve a mnoho mrtvých.

Půjde to tak rychle, že někdo, kdož by v běhu v podpaždí dva bochníky chleba nesl a jeden cestou ztratil, nepotřebuje se proň vůbec ohnout. Jeden bochník mu postačí.

Potom ale přijde opět dobrý čas a lidé budou žrát a chlastat bezedně.

Přijde ale přísný pán, kůži jim stáhne a ostrý režim zavede.

Malí se stanou pojednou velkými a velcí malými a potom se ukáže, že když žebrák jednou na koně se dostane, jízdy se nenabaží.

A pak to opět začne a bude to strašné.

Každý se bude přetvařovati a bratr bratra a matka dětí svých zapře.

Zákonů se zavede, kterých nikdo nebude dbáti a právo již nebude tím, čím kdysi bylo.

Ale z války té nikdo poučení si nevezme. Opět poroste vzpupnost.

Víra bude tak malá, že pod klobouk by se vešla. Pána Boha strhnou ze zdi a do krabice uklidí.

Přijde však doba, kdy jej opět vytáhnou, ale to již bude pozdě, protože věci počnou brát svůj průběh.

Nikdo totiž nepomyslel, že přijde bič boží. A tak nastane veliké naříkání.

Když se lidé, kteří se potkají, nemohou dorozumět, není k strašlivému konci daleko.

Ti v rudých kabátech přijdou po nových cestách, ale Dunaj nepřekročí.

Tolik ohně a tolik železa ještě žádný člověk neviděl.

Nastane zmatek a kdo to chce přestát, musí mít železnou hlavu.

Ale nepotrvá to dlouho.

Nic nepomůže, že lidé budou opět zbožní a opět budou vyznávat Boha. Přijdou na ně nemoci a nikdo jim nepomůže.

V celém Lese nezahoří světla a bude to dlouho trvat.

Ti, kteří počnou od počátku, postaví kostel a budou Boha velebit.

A když by našli na druhém břehu Dunaje ještě nějakou krávu, měli by ji ověsiti zlatými zvonci.

Skončí to, až přestanou létat ptáci smrti.

Ti, kteří to přežijí, budou se oslovovat: "Bratře, ty také žiješ?" A odpověď jim bude: "Pochválen buď Ježíš Kristus."

Pohleďte na Les. Bude mít děr jako žebrákova kazajka.

Ale tak nebude jenom u nás, nýbrž na celém světě, a právo bude opět právem a mír bude tisíc let trvat.

Ale jednou, a to je velmi vzdáleno, nerozeznáme léto od zimy, a slunce nebude více svítit.

Protože všechno má svůj konec, i tento svět.

O Mathiassovi Stormbergerovi a prorocích z Lesa.

Jiným prorokem z tohoto kraje byl pastýř, který žil koncem 18. století v okolí Zwieslu a byl nazýván Mathiass Stormberger. O okolnostech jeho narození neexistují žádné písemné doklady. Údajně byl jako dítě nalezen v Rabensteinu, když jeho rodiče, medvědáři, zahynuli ve sněhové vichřici. Jelikož chlapec nebyl svojí povahou stvořen pro pravidelnou práci, byl mu svěřen dozor nad stádem býků. Mathiass popudil každého, který jen prošel okolo jeho stáda. Mnohému předpověděl smrt dokonce s přesností hodiny, a proto se mu lidé obloukem vyhýbali. Jiní se mu opět vysmívali, protože čas od času uviděl něco tak neuvěřitelného, že jej mnozí začali pokládat za pomateného. Dle výpovědí pamětníků byl však Mathiass tichý a spokojený člověk. Tvrdí se o něm, že jednou, chtěje pohlédnout do budoucnosti, seděl prý během vánoční mše ve Zwieselském kostele, zády ke knězi, na židli z devatera dřev. Pozoroval lidi, a každého, který do roka musel umřít, spatřil s černým obličejem. O ženách neměl žádného velkého mínění, protože byl toho názoru, že mají na běh světa příliš velký vliv a k tomu ještě špatný. Inu ...?

I jeho předpověď, že ještě po své smrti dá lidem znamení, se prý splnila. Během cesty k místu jeho posledního odpočinku, kterým byla vnější strana zdi hřbitova ve Zwieslu, prasklo na Hammerském mostě jedno kolo vozu, převážejícího rakev. Ta spadla na zem, víko se odklopilo a Stormberger vztyčil svou vysunutou ruku.

Postava Matthiase Stormbergra připravila sběratelům lidové slovesnosti mnohé bolení hlavy. Někteří z nich tvrdí, že postava Mühlhiassa a Stormbergera je jedna a táž. Mluvila by pro to skutečnost, že o prvním víme prokazatelně až do jeho zmizení v roce 1803 vše, o druhém se opět zachovaly spolehlivé doklady o jeho dožití, ničeho však o jeho původu. I jejich předpovědi se pozoruhodně shodují, nebo doplňují.

Již výše jmenovaný sběratel lidové slovesnosti a rodák ze Zwieslu, Paul Friedl, zveřejnil roku 1930 v malé brožurce některá ze Stormbergerových svědectví. Brožurka byla však v roce 1936 zabavena, zakázána a autorovi, který byl "pozván" na mnichovské policejní prezídium, bylo po třídních výsleších doporučeno, aby "Stormbergovy předpovědi" prohlásil za produkt své fantazie a toto přiznání zveřejnil v různých novinových člancích. Friedl to přislíbil a patrně i učinil, což lze pochopit. Je totiž nadevše pochyby, že se k němu vyšetřující komisař zachoval velmi lidsky, ba patrně mu zachránil život.

Paul Friedl nebyl zřejmě pro nacistické odborníky na parapsychologii tím pravým partnerem. Bohudík, neuměli číst co číst měli. I Reinhard Heydrich by možná našel v proroctví cosi, co neušlo kdysi dávno Habsburským panovníkům - jeho "předchůdcům" v roli "pána" českých zemí. Neuměli to ani mnozí jiní, a tak pan Friedl spokojeně odvolal.

Když tedy Paul Friedl ve dvacátých letech tohoto století na svých toulkách Šumavou narazil na první ústní podání proroctví slepého mládence, byl velmi překvapen a pokládal je zprvu za modifikovanou formu předpovědí Stormbergera a

Mühlhiasla. Některé předpovědi se totiž takřka doslovně kryly. V zimě roku 1938 dlel Friedl v šumavském Vimperku u rodiny Steinbrennerů a zde se mu dostal do rukou první písemný překlad proroctví slepého mládence z češtiny do němčiny, datující se rokem 1760. Po prokazatelném zjištění, že proroctví slepého mládence je mnohem staršího data, zkoumal Friedl možnost, zda proroctví mladší, to jest Stormbergera a Mühlhiasla, nejsou nějakou odvozenou formou proroctví staršího.

Po mnohaletém studiu veřejných i privátních archivů nabyt však přesvědčení, že předpovědi všech tří proroků byly učiněny nezávisle na sobě. Něco však přece měli naši proroci společné; žili všichni na téměř stejném místě a byli (aspoň část svého života) pastevcí.

Žádné jejich proroctví nebylo vysloveno v ucelené formě a časovém toku. Proroci se vyjadřovali k jednotlivým událostem, které se odehrávaly jednou v minulosti a podruhé v budoucnosti. To nesmírně ztěžuje jejich zařazení a pouhé přehození slovosledu může dát věštbě naprosto jiný smysl. Bavorští proroci pronášeli svá proroctví ve svém sice neobyčejně obrazném, avšak jinak dosti drsném *Lesním* nářečí.

Přenosem do spisovné řeči jistě často utrpěla jejich autenticita. Na ukázkou přinášíme zlomek výpovědi Prokopa, ovčáka z bavorského Lesa, jak ji zaznamenal Paul Friedl a zveřejnil Wolfgang Bekh. Těm, kteří nejsou mocni německého jazyka prozradíme, že následujícím větám, kromě několika písmen znalých *Lesáků*, nerozumí takřka nikdo.

Ich schlof und schlof net, wenn i in der Nacht in der Hütt'n lieg. Aber Sachen macht's mir vür, zum Grausen, und i schlof do net, weil i draußt meine Stier hör und'n Wind und'n Regen. Oamal siehg i, wia da Wind 's feuer daherbringt und alle Baam brennen wia Zündhölzl, a andermal siehg i, daß drunten alles verkommen is, koa Mensch is mehr da, und koa Haus. Grad mehr Mauertrümmer. Und alleweil wieder kemman Wolk'n, feuerrot, und es blitzt, aber es donnert net. Und amal is alles finster, und drunten auf der Waldhausstraß' geht oana mit an brennend'n Ast und schreit: Bin i wirkli no da Letzt'? Bin i wirkli no da oanzig? ...

Pokud by někdo v těchto větách nahradil některé slovo slovem spisovným, mohl by snadno změnit smysl celé výpovědi. A stejně tak, jako tomu bylo již v případě proroctví slepého mládence, jsou z ústního podání často vypouštěny pasáže, které se vypravěči zdají nesrozumitelné, či přesahují jeho obrazotvornost.

Mnohdy totiž dostane předpověď svůj pravý smysl až tehdy, když události nastanou, nebo se blíží. Příkladem by mohla být věštba francouzského lékaře Michaela Nostradama z druhé poloviny 16. století.

Lid Rumunska, Anglie a Polska

a Čech uzavřou nový svazek:

Aby mohli míjeti sloupů Heraklových.

V Barceloně a v Tyrrhenském moři budou se ukrutnosti díti.

Oč jde?

Anglie, Polsko, Československo a Rumunsko uzavřelo v roce 1926 dohodu, jejíž účel, kromě jiného, byl také podpořit anglickou moc ve středozemním moři. Mezitím ve Španělsku (Barcelona) a v Itálii (Tyrrhenské moře) se rozmáhá fašismus.

Ale vraťme se k šumavským prorokům.

Proroctví Mathiasse Stormbergera.

Milí lidé, přijde čas, kdy bude lidstvo důvtipnější a potrhlejší..

Kdybyste věděli, co vám, vašim dětem a dětem vašich dětí kyne, zhrozili by jste se..

To je první čas..

Když se rolníci jako městští šatí a kdy v nejlepších střevících na hnojišti stojí..

Když ženské za sebou stopu jako kozy zanechají..

Když už na domech budou jenom červené střechy..

Když po ulicích se bílé husy pyšně ponesou..

Když se rozmohou rudé klobouky, to je ten první čas..

Železné cesty budou do Lesa stavěny a zrovna kolem Klautzenbachu bude železný pes výt..

Vozy budou stavěny, které budou bez oře a bez voje jezdit..

A vzpupnost nebude žádných hranic mít..

Na Schwarzach bude železná cesta stavěna, ta už dokončena nebude..

Ve Zwieselu bude velká škola stavěna, jako palác - pro vojáky..

Ve Zwieselu bude vše plno domů a jednou budou kopřivy z oken růsti.

Když havraní hlavy povstanou a potom hezky opět padnou, začnou ty druhé časy..

Když zrno zralé je, přijde velká válka..

Ale lidí bude více, než méně..

Peníze nebudou mít žádnou cenu..

Za 200 zlat'áků se nedostane bochník chleba..

Ale nebude žádný velký hlad..

Peníze se stanou železem..

Za zlat'ák bude možno selský statek koupit..

Ale lidé se už nebudou mít rádi..

Pána Boha strhnou ze zdi a v krabici jej zavřou..

Každý bude mít jinou hlavu..

Lidé budou létat ve vzduchu, jako ptáci..

Velký bílý pták přijde do Lesa..

Na každé větvi bude jeden lovec sedět..

Les prořídne, jako žebrákova košile..

A od Hühnerkobelu až do Rachelu už nebude třeba jít lesem..

Dřevo bude drahé jako chleba, ale bude stačit..

Malí se stanou velkými a velcí malými..

Pak se prokáže, že žebrák na koni se jízdy nenabaží..

Víra bude tak malá, že ji pod kloboukem ukryješ..

Víra bude tak malá, že ji důtkami možno vyhnat bude..

Sedm duchovních pánů budou ve Zwieslu mši číst, ale pouze sedm lidí bude naslouchat..

Velcí pánové udělají daní, kterých už nikdo nebude platit..

Mnoho nových zákonů bude uděláno, ale nikdy provedeno..

A pak to začne..

Ve městě nastane zmatek..

A bratr nebude znát svého bratra a matka své děti..

Z města přijdou lidé na vesnici a řeknou rolníkovi: Nech nás orat..

Ale rolník je utluče opratěmi..

Kdo má hebké ruce, bude oběšen..

To trvá ale jen jeden, nebo dva měsíce..

Mužští se ponesou jako ženské a ženské jako mužští, člověk je už od sebe nerozezná..

Rolníci si budou vysoké ploty okolo domu stavěti a z oken na lidi střílet..

Nakonec budou z kamenů chleba péci a žebrotou půjdou..

Pána Boha lidé opět vytáhnou a jej vpravdě zbožně zavěsí, ale mnoho jim to nepomůže..

Věci vezmou svůj běh..

Bude nebeského znamení a také velmi přísný pán přijde a chudým lidem kůži stáhne..

Nebude to ale dlouho trvat, protože až to všechno nastane, přijde velký úklid..

Bavorsko bude zpustošeno a vyjedeno, Česká země bude koštětem vysmýčena..

Les bude liduprázdný, bez hladu a bez umírání.

Přes Hühnerkobel, přes Falkenstein a přes Rachel přijdou v rudých halenkách..

Během noci se to stane..

V jedné hospodě ve Zwiesselu bude sedět mnoho lidí. A venku budou cválat přes most vojáci..

Hory zčernají lidmi..

Lidé poběží z lesa..

Kdo dva pecny chleba v podpaždí nese, a jeden ztratí, ať ho nechá ležet, protože s jedním pecnem také vyjde..

Lidé, kteří se na Fuchsenriegelu schovají, nebo na Falkensteinu, zůstanou ušetřeni..

Kdo to přestojí, musí mít železnou hlavu..

Lidé budou nemocni, ale nikdo jim nebude moci pomoci..

Kdo bude stát na horách, nespátí v celém Lese jediného světla..

Kdo by našel na opačné straně Dunaje ještě nějakou krávu, měl by jí zavěsit zlatý zvonec..

Ale všechno půjde dál..

První kouř začne stoupat v Riedu..

Tam bude později postaven velký kostel a zdaleka budou lidé přicházet..

Když ti lidé odcválají, přijde opět dobrý čas..

Kdo potom ještě bude žít, dostane zdarma dům a půdy, kolik chce..

Čím více rukou kdo bude mít, tím více bude považován..

"Pochválen buď Ježíš Kristus" se stane opět pozdravem..

Důvtip už nebude více k ničemu a bude zapomenut..

Pastevec bude krávy pásiti a říkat, tamhle stála ves, tam město..

Ale vše půjde dál a co přijde potom, to je konec světa..

Země a nebe hoří, protože přišel čas, kdy všechno vezme svůj konec..

A ten čas přijde, když divoká honitba s ohněm a sírou nad všemi zeměmi řádí..

Do té doby je ale ještě daleko, to již nebude žádný člověk vědět, kde byl Zwiessel a kde byl Rabenstein..

Ze všech děsů bude ale "Vyklizovač lavic" tím děsem posledním..

Lidé budou z lavic padat, jako mouchy ze stěn; potom začne čas poslední..

Ten bude strašlivý..

O Formaníkovi z Robčic.

Proroci z Lesa a Šumavy nám barvitě popsali události, které nás, nebo naše potomky možná ještě očekávají. Nemávněme nad tím rukou, podobné vize byly zaznamenány i na Slovensku, nebo v Polsku. Abychom ale nechodili daleko, všimněme si jedné zajímavé předpovědi z Plzeňska.

Ve vsi Robčice, asi 15 km severovýchodně od Plzně, žil kdysi povozník jménem Josef Nár, zvaný Formaník. Zemřel v prosinci 1763 v 73. roce svého života. V tomto posledním roce vyslovil mnoho předpovědí, které vždy začínaly slovy: "Přijde čas, kdy...". Mluvil neustále o velké světové válce a tvrdil, že ten kdo ji přežije, bude muset mít železnou hlavu.

Proroctví Formaníkovo

Rolník se bude jako měšťan a měšťan jako šlechtic šatit.

I ženské budou se chtít každého dne jinak odívat, hned krátce, hned dlouze; dokonce v mužských šatech budou pobíhat a rozličných barev nositi, že se člověk divit bude.

Ženské budou vlasy hned vyztužené, hned podivně kudrnaté mít, každý rok jinak.

Co si dnes navlečou, zítra vyhodí, nebo každý den předělají. Svě tělo budou nahé vystavovati, aby mužům se líbily.

Nejhorší čas přijde, když budou ženy boty nosit, pod kterými lze podhlédnout.

Přijde tolik rozličných daní, že vrchnosti nebudou vědět, jakých jmen jim už mají dát.

Velkou válku přežije jenom málo lidí.

Okolí Plzně bude hráti velikou roli.

Kdo není aspoň dvě míle od tohoto místa vzdálen, ať se rukama nohama odplazí, protože všechna země široko daleko zničena bude.

Předznamenání této velké světové války jsou:

Až v (českém) Lese zábrany budou stát a Les dřevěnými zámky uzavřen bude.

Až křesťanská víra tak malá bude, že se pod hrušeň postaviti moci bude, ona ale opět zvítězí. Faráři zprvu víru oslabí. Bude se na ně prstem ukazovat, takže oni se budou skrývat. Kde dnes sedm farářů, tam zbude pouze jeden.

Až železné cesty v českém Lese a okolí stavěny a lidé na ohnivých vozech jezdit budou. Poslední vysutá cesta bude kolem Boubína stavěna, potom již válka brzo začne.

Český Les opět zpustne. Vesnice budou zničeny a z jejich oken porostou kopřivy a domy budou procházet lišky a zajíci.

Město Praha bude zničeno. Celý Český Les bude liduprázdný.

Z široka a daleka budou lidé přicházet, aby to shlédli.

Jaderná válka?

Jedné jarní noci roku 1525 měl muž, o kterém jen nemnozí vědí, že byl kromě jiného také vizionář, podivuhodný sen. Tehdy padesátičtyřletý malíř, grafik a spisovatel Albrecht Dürer spatřil ve spánku nad horizontem pusté krajiny (která mu zdánlivě připomínala okolí Norimberka) strašlivý, hřibovitý, černý mrak, který se bleskově vymrštil a v nejkratším čase zaplnil celý horizont. Díky tomu, že okamžitě sáhl k papíru, peru a štětci, zůstala jeho vize potomkům zachována. Při pozorování tohoto akvarelu, jehož originál se nachází v uměleckohistorickém museu ve Vídni, se každému musí vybavit exploze atomové bomby. Již v dřívější Dürerově tvorbě se objevují podobná temata, kupříkladu v pravém horním rohu obrazu "Babylonská nevěstka", nebo na pozadí obrazu "Lotův útěk", hoří města také pod jakýmsi houbovým mrakem. Otřesný je rovněž jeho akvarel "Lesní jezírko" který podává tvář ekologicky naprosto zničené krajiny. Jedná se rovněž o vize budoucnosti? Pod obraz hřibovitého mraku, který je nazván "Vidění ve snu", napsal Dürer následující text:

V roce 1525 o letnicích mezi středou a čtvrtkem v noci, ve spánku, jsem měl toto vidění, jak hodně vod z nebe spadlo. A to se stalo asi čtyři míle ode mne, s takovou strašlivostí a převelikým rachotem se to rozprsklo a zaplavilo celou zemi. A ty vody, které padaly, byly jednou blízko a jednou daleko, a byly velmi veliké a padaly z velké výšky a stejně rychle. Ale když vody konečně dopadly na zemskou říši, vzkypěl s velikou rychlostí prudký vítr a já se velmi lekl a hned jsem se také probudil. Dlouho jsem se trásl na celém těle a nebylo se mnou nic. Ale ráno jsem to namaloval, tak, jak jsem to viděl. Bože, obrať vše k lepšímu.

Albrecht Dürer

Tedy atomový hřib nad Evropou, lépe řečeno, téměř v jejím srdci! Něco, o čemž jsme dnes všichni přesvědčeni, že se již nemůže nikdy stát, neboť zlo přece padlo a nyní by měl zavládnout tisíciletý mír. Byla přece splněna podmínka, vyslovená všemi proroky, kteří zvěstovali blížící se katastrofy: "Tyto události nastanou, jestliže se lidstvo nezmění...". Změnilo se lidstvo?

Proroctví Seppa Wudyho a Aloise Irmeiera.

Čím mladší proroctví, tím zřetelněji se rýsuje hrozba, že lidstvo ještě zdaleka nemá všechny hrůzy za sebou.

Sepp (Pepík) Wudy byl čeledínem u sedláka ve Frischwinkelu. Měl schopnost tak zvané "druhé tváře", neboli vidění do budoucnosti. Když byl během první světové války povolán k vojsku, pravil, že se zpět již nevrátí, neboť musí zemřít v ledu a sněhu. A tak se stalo, padl v Dolomitech.

Jelikož takových výpovědí učinil více a všechny byly velmi podivné, sedlák si je mezi lety 1910 a 1914 zaznamenával do svého kalendáře. Koncem druhé světové války objevil zápisky Jan Watzlik, který na bavorské straně byl zván "básníkem Českého Lesa". Zápisky zveřejnil v prvních poválečných letech. Zde ukázka některých z nich:

To není poslední válka, protože potom přijde opět jedna a potom přijde poslední. Jedna bude horší, než druhá.

Kdybys ses toho dožil, mohl bys svého bratrance ve Vídni vidět z tvé sednice a kdybys jej rychle potřeboval, mohl by zde být do hodiny.

Český les bude jednou sežehnut, jako stoh slámy.

Máš před sebou jídlo a nesmíš je jíst, protože by to byla tvoje smrt a máš vodu v kelci a nesmíš ji pít, protože by to byla taky tvoje smrt. Z Osseru (vrch Ostrý) vychází pramen, tam můžeš pít.

Vzduch se zažere do kůže jako jed. Obleč vše, co máš, a nenech koukat ani špičku nosu.

Když ti vypadají vlasy, tak tě to dostalo.

Když už žádná sova nezakřičí a zajáci přijdou k domu a mrvi upadnou, tak běž od vody pryč a nesekej trávu.

Vezmi jalovec do pusy, to pomůže, a nepij mléko, aspoň osm týdnů.

Potom nebude už žádná hranice proti Bavorsku, ale kde budeš ty, nemohu říct.

Ale co povídám! Tebe se to netýká, ale pověz to svým dětem a jejich dětem. Ty s tím budou mít do činění a zažijí na konec celou tu šlamastiku.

Příčinou všeho bude, že lidé d'ábla nepoznají, protože bude krásně oblečen a vše jim slíbí.

Viděl bych toho ještě víc, ale nechápu to a nemohu to vyslovit.

S vírou to jde skopce a všechno bude překrouceno. Nikdo se už nevyzná. Vrchnost nevěří už vůbec na nic, malí lidé budou poblázněni. V kostelích se hraje taneční hudba a farář k tomu zpívá. Potom k tomu ještě tančí, ale venku již stojí nebeská znamení, která oznamují začátek pohromy.

Na severu se objeví paprsek, který ještě nikdo nikdy neviděl, a potom se všude kolem rozbřeskuje oheň.

Běž do Bavor, tam drží Matka Boží svůj plášť nad lidmi, ale i tam bude pěkná mela.

Stane se všechno, co řekl Stormberger, ale ten neřekl všechno, nebo mu nerozuměli. Ono to bude mnohem horší.

Sedláku, řekni tvým dětem, že mají běžet do hory, až to bouchně, já sem jenom čeledín a nevím, jestli je to dobrý, nebo zlý duch, který mi tyhle věci předvádí. Ale vím, že to jednou bude všechno pravda.

To není právě uklidňující, že?

Druhý prorok se kterým Vás chceme seznámit, je bavorský proutkař a stavitel studní Alois Irlmeier. Narodil se roku 1894. Byl prostý člověk, ale jeho pozoruhodný život by vydal látku na napínavý román. Svoji schopnost, nalézt vhodné vodní prameny, objevil v sobě po jedné dramatické události. V první světové válce byl zasypán a mohl být vyproštěn až po čtyřech dnech. Od tohoto zážitku získal nejen cit na podzemní vodní proudy, nýbrž měl často také temné válečné vize. Jeho popis třetí světové války byl zveřejněn v roce 1950 a vzbudil mnoho rozruchu. Irlmeier totiž nebyl pouhým prorokem, byl především známým jasnovidcem. Jeho schopnosti, podobně jako v případě Belgičana Gérarda Croiseta, využívala často německá, švýcarská a americká policie, pro níž hledal neznámé osoby, nebo pachatele trestných činů, které, když mu byly před tím okolnosti činu popsány, dokázal identifikovat podle předložených fotografií. Irlmeier zemřel roku 1959 a takto viděl průběh třetí světové války:

Dva muži zabijí Velkého, snad na Balkáně.

Z východu přijde válka, a půjde to rychle.

Může to trvat tři dny nebo tři týdny.

Ze Zlatého města to přijde.

Přes Dunaj nepovede již žádný most.

Žlutý prach bude padat od Zlatého města až k moři.

Zlaté město se změní v prach..

Kde tento prach dopadne, nežije již nic více.

Je to žlutá čára, která jde zespodu, až nahoru k moři.

*Kdo tuto čáru přejde, zemře.
Vojska musí na sever, zpět nepřijde nikdo.
Zavřete okna a dveře a nevycházejte ven.
Budou hořet jenom svíčky.
Voda bude otrávena a i jídlo.
Prašná smrt obchází.
Zatmění potrvá 72 hodin.
Na nebi se objeví kříž.
Když poletí bílí holubi, tak to začne.
Zemře více lidí, než ve dvou světových válkách.
Všichni musí narukovat, mladí i staří, ale bojovat již není třeba..
U Kolína (nad Rýnem) bude poslední bitva.
Pak přijde přírodní pohroma a Rusové potáhnou na sever.
Abyste přežili temnotu a nouzi, nakupte plechovky a plňte je rýží a luštěninami; ty se nezkaží.
I chléb a mouka se udrží.
Řeky vyschnou, tráva zežloutne.
Vodu z potrubí lze pít..
Na Rýně je půlměsíc, který chce vše pozřít.
V okolí Landau není nic, vše široko daleko žluté a zničené.
Jen Bůh může pomoci, a lidé jej budou volat a k němu se navracet.
Prchající papež korunuje císaře.
Za papežem se nalézá krvavá voda a mrtví kněží s bílými vlasy.
Papež prchá na jihovýchod, nebo přes velkou vodu.
Tam korunuje tajně císaře.
Mnoho modlení může ten děs zkrátit.
Město s železnou věží bude vlastními lidmi spáleno, všude je revoluce.
Moře dostane velkých děr, a když se voda navrátí, odtrhne ostrovy od pobřeží.
Tři města se potopí na jihu, na severu a na západě.
Na východě se Velcí sami vzájemně zabijí, protože tam bude strašlivá revoluce. Rudé a žluté jsou masy na ulicích.
Navrátí se ke Kristu a Matce Boží, a to zkrátí jejich trápení.
Když květiny rozkvetou, navrátí se papež a bude žet svých bratří.
Po té katastrofě bude tepleji a u nás budou růst jižní plody.
Zákony, které přinášejí dětem smrt, budou zrušeny.
Budou tři koruny a vychrtlý kmet bude králem.
Každý se bude moci usadit kde chce, a tolik půdy vlastnit, kolik bude chtít.
Svět má ten strašný čas za sebou a bude mír až do konce.
Ale začít musí lidé tam, kde jejich prapradědové začali.
Až v dalším čase Bůh lidi povolá.
Kdy to bude, nikdo neví a nikdo se to nedozví.*

Jak to bude dál?

Poslední dvě proroctví popisují válečný konflikt, který bude nesporně veden jadernými nebo chemickými zbraněmi. Předešlé generace si s takovým popisem bojů pochopitelně nevěděly rady. Naše generace si však něco takového dovede až příliš dobře představit, a dokonce dát i do souvislostí. Dozrál tedy čas?

Na tuto otázku odpovědět nedovedeme. My bychom se chtěli v následujících částech zabývat předpovědmi jako takovými, jejich mechanismem a odpovědět si na otázky, je-li možno předpovězený osud nějak ovlivnit, změnit, či úplně odvrátit.

Konec první části

Slovo ve věci vlastní.

Nuže, tolik k věštбám našich proroků ze Šumavy a Lesa. Jak již dříve řečeno, vynořují se podobná proroctví v oblasti celého pohoří, které obklopuje naše země. Dokonce i severní pohoří má svého nositele hrozivých zpráv- polského jasnovidce Wladyslawe Biernackiho, ke kterému se později ještě vrátíme. Ta proroctví, ač obtěžkána narodními specifiky a mnohdy i resentimenty, jsou si značně podobná. A ta nápadná shoda dává na pováženu.

Je již v přirozenosti moderního osvícence, člověka technického a měřitelného světa, přistupovat skepticky k jevům, které se vymykají z pout matematicky popsatelného a vždy libovolně reprodukovatelného modelu našeho bytí. Takový člověk mnohdy naráží na úkazy, které nejsou klasickými metodami zdánlivě vysvětlitelné, ale je ochoten, i přes jejich nezařaditelnost do sbírek poznaného, do jisté míry uznat jejich autentičnost. Mnozí jsou o existenci jevu o kterém je v naší knížce řeč, jasnovidectví, skálopevně přesvědčeni. Jiní jej berou jako sice něco možného, ale spíše vágního a mnozí nad tím pouze mávnou rukou. A potom jsou tací, kteří pokládají víru v existenci těchto jevů, a konečně všech jevů z oblasti parapsychologie, za nebezpečnou úchylku tmářských blouznivců, kterou je nutno vykázat do patřičných mezí.

Nuže, pokud se laskavý čtenář řadí do poslední jmenované společnosti, omlouváme se mu a doufáme, že mu naše knížka poskytla alespoň příjemné pobavení. My také nevěříme na zázraky a jsme přesvědčeni, že námi popisované úkazy jsou podřízeny univerzálním a všeobecně platným přírodním zákonům. Každý člověk má k tomuto tématu svůj vyhraněný a mnohdy i nezměnitelný názor. Stejně tak i autoři.

Tolik úvodem k následujícímu.

Slovo ve věci obecné.

V počátcích našeho moderního státu, během tak zvané československo-maďarské války v roce 1919, se odehrála zajímavá událost. U jedné naší jednotky se vyskytoval voják, obdařený schopnostmi vidět přesně ležení a postavení nepřátelských částí. Velitelé mu dlouho nevěnovali pozornost. Neušlo jim však, že jeho předpovědi se naprosto přesně kryly se situacemi, které byly vyhodnocovány po dílčích bitvách. Pak došlo k rozhodnutí provést útok podle údajů tohoto muže. Nepřátelské, nic nečekající síly, byly skutečně zdecimovány na předpovězeném místě. Tato událost je prvním doloženým příkladem v historii, kdy byla parapsychologie využita k vojenským účelům.

Velkého českého básníka Otokara Březinu není nutné představovat. Jakub Deml, problematická osobnost naší literatury, vydal v roce 1931 v edici Plejáda, v nákladu pouhých 300 výtisků obsáhlou publikaci s názvem "Mé svědectví o Otokaru Březinovi". Autor zaznamenal několik básnických výroků, které se týkaly osudů vlasti a Evropy. V mnohých se Březina dopustil nepřesností, avšak některé vize jsou překvapivě přesné. Ocitujme si pár nejzajímavějších: "*.. My pod Němci už nikdy nebudem, ale Chebsko, ten kraj až po Karlovy Vary jim asi připadne, těch*

nepočestíme, a mělo se jim to dát za Kladsko, to bychom počestili. Stane-li se něco, Slovensko se od nás odtrhne. Tak v září 1925 řekl Březina." (Konec Demlova citátu.)

A na jiném místě této publikace jde Březina ještě dál ve své vizi. Opět Demlův citát: "*Řekl dnes 4.října 1925. Anglie prohlašuje, že nemá zájmu na tom, zdali a jak si Němci upraví hranice, jinými slovy: Versaillská smlouva neplatí! Jinými slovy: Němci nejprve napadnou Polsko (Rusko bolševické jim v tom bránit nebude!) a potom si seberou nás; udělají korekturu svých hranic proti nám a my se také bránit nebudeme, neboť idea národní je u nás pochována...*"

Nutno říci, že Březina nezastával odjakživa tento názor. V roce 1919 prohlásil: "*Tak, jako jsme se Němcům úspěšně bránili po staletí, ubráníme se jim i nadále neboť ... jsme plni německého ducha, a proto jsme proti jejich jedu imunní.*"

V roce 1929, kdy Demlova práce vznikla, tedy v roce Březinovy smrti, předvídá Březina s frapantní přesností vypuknutí druhé světové války s podrobnostmi, jako je obsazení Habeše, Mnichovský diktát, uzavření smlouvy mezi Hitlerem a Stalinem, přepadení Polska a porušení Sovětsko-německé smlouvy. O Angličanech prohlašuje: "*Možná, že jejich panství je dnes už na vrcholu a za sto let budou jimi porobené národy osvobozeny. Ale vláda jejich, kdyby se dala vyjádřit číslicemi, znamenala by menší utrpení.*"

Když 2.světová válka skutečně vypukla, prognózy, co do délky jejího trvání, se příliš nelišily. Nejkratší, ty německé, počítaly s několika týdny. Jiné maximálně jen s jedním rokem. Winston Churchill však odhadl konec této katastrofy na druhou polovinu roku 1945, a to i s jejím průběhem. U Churchilla, který byl zkušený politik i voják, šlo s největší pravděpodobností o schopnost vyhodnotit a uspořádat všechny rozhodující parametry a vztahy situací, které nastanou. I k tomu je však zapotřebí jiného vidění.

Březina, vlastním jménem Václav Jebavý, nebyl ani voják, ani politik. Ne všichni vědí, že byl nejen svou poezií, nýbrž i založením mystik. Své znalosti středověké náboženské literatury a mystiky získal usilovným soukromým studiem v církevní knihovně v Nové Říši. Nevíme sice, jestli mysticismus praktikoval, ale z předešlého vyplývá, že měl neobyčejné schopnosti jasného prozření či zření. U něj se však nabízí vysvětlení, že do podobných rovnic zařadil vyšší poznání, že byl schopen uslyšet, rozpoznat a porozumět hlasům, které nás všechny bez rozdílu obklopují.

Vizionářské tóny zazní z literatury přechasto, vzpomeňme namátkou jen nám všem známého Julese Vernea, nebo i méně známého A.A. Amalrika. Mimosmyslového vnímání jsme schopni všichni. Existují metody, jak lze tuto schopnost, která byla civilizací víceméně potlačena, za pomoci cílevědomého tréninku znovu vypěstovat. Varujeme však každého, kdo by, třeba za účelem uhodnutí "všech šesti" ve sportce, s takovým tréninkem započal.

Jedním z důvodů je, že osudy osob, obdařených vnitřním zrakem, nejsou zdaleka záviděníhodné. Mnohé by daly mnoho za to, kdyby svého daru opět pozbyly. Uvedme případ jedné naší dobré známé, která občas mívá prekognitivní sny. Pravda, vyhrála již dvakrát třetí pořadí ve sportce, když vsadila čísla, o kterých snila. Jenomže se také čas od času ocitá ve snu v situaci, kterou zakrátko nato, s

neúprosnou pravidelností, prožije při občasně havarii svého auta. Takže, vyberte si, prosím. Těšte se na takový zážitek!

A ten, kdo chce svými vizemi oblažít své přátele, necht' má na paměti osud "Věštce z Brahan", skotského mystika 16. století. Dokud vyprávěl, že jednou budou jezdit řetězce vozidel bez koní (asi železnice), nikoho to celkem nevzrušovalo. Ale když vyjevil hraběnce ze Seaforthu, že její manžel má v Paříži milenkou, nechala jej vrhnout do vroucí smoly.

Jistě, v každém z nás dřímají síly, umožňující dosažení téměř nadpřirozeného. Byly poznány již v dávnověku. Dnes a v budoucnu v daleko větší míře, se budou ke čtenářům dostávat publikace, které pojednávají o tajných naukách, pomáhajících tyto síly uvolnit. Poznání sama sebe, poznání námi neviděného světa, komunikace s minulostí a budoucností, se sférickými jevy, jak tvrdí zasvěcení, vede k rozpoznání dobrých a zlých fenoménů; je otázkou, kterým z nich člověk, odhalivší toto tajemství, bude ochoten sloužit.

Bylo již mnohokrát popsáno, jaké nebezpečí hrozí, jestliže se tyto síly, které ostatně zcela podléhají přírodním zákonům, uvolní a jsou zneužity. Učení, jakými jsou "Královské umění", "Přímá stezka" nebo "Cesta poznání", nám říkají, jak reálné a zároveň nebezpečné je nezodpovědné zacházení s nabytým poznáním, kolik zla, újmy a neštěstí může způsobit. Znalci hovoří o přirozených pojistkách, kterými je vybavena každá lidská osobnost, aby nemohlo mimoděk dojít k nebezpečnému zkratu. Odstranění těchto pojistek lze přirovnat k odstranění pojistek vysokonapěťového systému.

Jak už zde bylo několikrát řečeno, sférická harmonie světa je závislá na tom, jak síly dobré budou eliminovat moc sil zlých. Do tohoto problému je právě nutno zakalkulovat i možnosti předvídání, vidění budoucnosti, bude-li tato schopnost využita pro lidské dobro, či k jeho zmaru. Osobnost, obdařená těmito schopnostmi, stojí na křižovatce dvou cest, z nichž jedna je lákavější a druhá méně. Ta méně lákavá totiž nabízí nesmírně složitou otázku na posouzení etické prospěšnosti. Na zhodnocení a rozhodnutí, kterým silám bude naše konání nakonec sloužit.

Ale ukažme si na konkrétním příkladu, co máme na mysli. Dr. Milan Rýzl, vynikající český parapsycholog a biochemik, žijící od roku 1967 v USA, napsal v 70. letech zajímavou knihu o probuzení a tréninku mimosmyslového vnímání. Kniha je doprovázena audiofonními kazetami, kde autor za pomoci sugesce a autosugesce ukáže svému čtenáři cestu k novým a dosud nepoznaným prožitkům. Samozřejmě musí Rýzlův žák vynaložit velmi značné námahy, ale kýžený cíl je mnohemu dosažitelný. Odhlédneme-li od metody (autosugesce), kterou je tohoto cíle dosaženo, vadí nám na učebnici jedna věc. Celá je totiž vyloženě mechanisticky postavena, je to vlastně pouhý návod k použití.

Rýzl se pochopitelně nesměl a snad ani nemohl v podmínkách, jaké na marxisticky řízených učilištích panovaly, vnořit do problematiky okultismu. Ovšem je nám také známo, že existovala jiná učiliště, kde tato problematika byla významnou součástí vědeckého výzkumu a především jeho strategického využití.

Nechceme ovšem vynášet nějaké soudy a pro doplnění uvádíme: Jakkoliv je to absurdní, rovněž na Západě je serióznímu vědci potřeba notná dávky odvahy, aby

publikoval své poznatky a názory v oboru okultismu a esoteriky pod vlastním jménem!

Rýzl vykresluje ve své knize skvělou budoucnost lidstva, která nastane, až lidstvo v sobě probudí schopnost mimosmyslového vnímání: "*...občané budou moci ...dohlížeti na své vůdce, ...poznají i ty nejtajnější myšlenky kteréhokoliv politika...*"

Hezké by to pravda bylo. Ale cestu kterou nám Rýzl nabízí, pokládáme za velmi riskantní, a nebezpečnou. Je totiž příliš rychlá. Rychlá, jako svah ledovce, na jehož úpatí se vrší tříšť ostrých kamenů.

Člověk získává pomalu své obecné znalosti. Nejprve v rodině, později ve škole a v kruhu přátel. Tyto znalosti jsou někým blízkým předány, zažity a meze jejich platnosti pomalu, někdy bolestně, ověřeny. Rýzlův učedník nabude relativně rychle jakýchsi *záhadných* schopností, se kterými však stojí náhle sám a bez jakékoliv podpory. Jako ten příslovečný kůl v plotě. Učitel, který by žáka upozornil na nebezpečí své "lektury", se z Rýzlovy knihy bohužel vytratil.

Z hlediska parapsychologie je ovšem Rýzlova kniha a celá jeho dosavadní činnost velkým přínosem.

Naprosto odlišným přístupem k tématu se vyznačuje dílo českého okultisty Františka Bardona, který zahynul v roce 1958 v komunistickém vězení.

Než Bardon přikročil k elementárním praktikám magické evokace, seznámil svého čtenáře se všemi nebezpečími, které ho na této cestě čekají. Svě lekce provází nezbytným cvičením charakteru i těla, a jeho učení, pro laika zahalená do nepochopitelných praktik, zprostředkují zralému žákovi více, než návody Rýzlovy. Těch, kteří pochopili, není málo. Zmíňme se kupříkladu o Bardonově kruhu ve Švýcarsku, který dodnes podle jeho učení praktikuje. Každá škola, náplní jejíhož učení je pěstování podobných schopností, věnuje dlouhá léta (a věřte, ne bezdůvodně) cvičením, sloužícím zdokonalování osobního charakteru svých žáků, dříve než přejde k vyšším stupňům výuky.

Ono lze totiž nabytých schopností také zneužít (čemuž Rýzlova metoda nedokáže zabránit). Mnohý čtenář se na tomto místě asi otáže: "O jakých nebezpečích je zde vlastně řeč?"

Nuže, nejde jenom o to, že člověk, který propadl mánii objevit v sobě nadpřirozené schopnosti, může lehce skončit v ústavu pro choromyslné. Známé jsou mnohem drastičtější případy, kdy obětí sama sebe, se stává i tak zvaný "mistr". Autor "Golema", význačný pražský německý spisovatel a praktikující okultista Gustav Meyring, který strávil posledních 22 let svého života v Bavorsku, zemřel brzy po té, kdy zneužil svých schopností ke spáchání naprosté nesmyslnosti. Tento čin měl posloužit pouze jemu, a jeho okolí se projevil jako **zlo**.

Co se tehdy vlastně stalo?

Náruživý veslař Meyring si v roce 1918 koupil na konci jezerní promenády v podalpském městečku Starnbergu dům, který pojmenoval "Dům u poslední laterny". (Čtenáři jeho "Golema" se jistě vybavuje hradčanská *zed' u poslední laterny*.) Zde pěstoval nejen vodní sport, ale pracoval literárně, přijímal množství přátel a také se

věnoval okultismu. Bylo to šťastné období Meyrinkova života, kdy se po období předchozího strádání dopracoval konečně jakéhosi blahobytu.

Jižní cíp Starnberského jezera je orámován úchvatnou panoramou Alp. Pohledu na tento obraz však Meyrinkovi zabraňoval vzrostlý strom, stojící na sousedním pozemku. Spisovatel souseda mnohokrát žádal, aby jej dal porazit. Marně.

Jednou, v době sousedovy nepřítomnosti, se na pozemku objevil neznámý dřevorubec, který strom porazil a odvezl. Je zajímavé, že nikdo, kdo tohoto muže viděl, nedokázal popsat jeho tvář. Nikdo si ji nepamatoval, dokonce se zdálo, že onen muž tvář vůbec neměl. Šlo zřejmě o dokonalou fyzickou evokaci.

Meyring brzy pochopil, co bude následovat. Nejprve byl svou finanční situací donucen prodat dům a zkrátka, v důsledku těžkého úrazu na lyžích, ochrnul jeho milovaný syn Haro. Ten nedokázal nést toto břemeno a proto spáchal sebevraždu. Meyrink, který ztratil smysl svého života, čekal již jen na smrt. Teprve 64-letý byl nalezen ve svém bytě mrtev, sedíc v jogínském asánu s tváří obrácenou k východu.

Paranormální schopnosti se ale nemusí vymknout z rukou jenom tomu, kdo páše vědomě zlo. Je znám případ, kdy celá skupina lidí, která užitím praktik černé magie chtěla pomoci svému národu v hodině nejtěžší a zabránit neštěstí, jež se zdálo nevyhnutelným (a také se stalo), byla potrestána fyzickým zánikem- smrtí všech členů.

Jeden z jejího středu se totiž dopustil hrubé procedurální chyby. Tehdy šlo o využití magie pro **dobro**. Přesto byla tato skupina potrestána, neboť jeden z nich porušil zákon. A budiž tento příklad i dalším varováním pro ty, kteří by se, bez vedení mistrů, rozhodli pokusit se o obcování s vyššími sférami a bytostmi.

Skupina vysoce kvalifikovaných českých mágů se v roce 1938 rozhodla provést složitou theurgickou evokaci *temných* sil, aby mohli odvrátit blížící se osud v podobě nacistické okupace.

Takové práci musí předcházet náročná a složitá několikaměsíční příprava. Zúčastnění musí dodržovat přísnou až asketickou životosprávu, místo evokace je vyhledáváno s nemenší pečlivostí. Alfou a omegou je však příprava duševní a duchovní. Platí železná zásada, že síly, se kterými se theurgové spojují, a v tomto případě šlo o síly zlé, musí sloužit jim, musí jimi být zvládnuty. V opačném případě hrozí zpětná vazba, kdy se tyto síly zmocní naopak jich a dotyční jim musí zákonitě podlehnout.

Evokace, o které na tomto místě hovoříme, byla koncipována jako uzavřený řetězec intelektů, z nichž každý hrál předem určenou roli. Vše probíhalo zdárně až do okamžiku, kdy se podařilo spojení. V této chvíli mělo dojít k aktivnímu boji se zlem, které se začalo zhmotňovat. Síla tohoto zla však byla tak strašlivá, že jeden ze zúčastněných nevydržel. Řetězec se rozpadl. Několikaměsíční práce se obrátila v niveč a navíc- každý věděl, co bude následovat. Uvolněné síly, které musely být v závěru práce potlačeny a snad zdecimovány, převzaly pojednou vládu. Přišlo to, co přijít muselo... zánik. Nikdo ze zúčastněných následující okupaci nepřežil.

Jinak.

Asi jsme teď trochu zabloudili od našeho původního tematu. A nebo jenom zdánlivě. Ono spolu totiž všechno souvisí. Podívejme se tedy na ty předpovědi z Bavorského lesa trochu blíže.

Jakoby jejich vypravěč chtěl říci: "Člověče- važ si svého údělu, ať jakkoliv je těžký. Jednou bude totiž ještě hůře- to praví proroci." Ale tenkrát nad takovými zprávami sedlák v Bavorském lese, nebo na Šumavě, asi jen pokrčil rameny.

Ovšem člověku naší doby, se vybaví při čtení těch chmurných zvěstí docela konkrétní a otřesné obrazy pravděpodobné apokalypsy. Zdá se, že to bude naše doba, kdy by tyto předpovězené události měly nastat.

Mühlhassl a Stormberger, je popisují celkem přesně, a to až do začátku druhé světové války. Když začátkem roku 1914 přelétl "Les" první Zeppelin, když 1. srpna 1914 (v den vypuknutí první světové války) byla otevřena železniční trasa Deggendorf- Kalteneck, když se v předvečer druhé světové války na dvacetimarkových bankovkách opravdu objevilo cosi podobného netopýru, (srovnej s předpovědí Mühlhasslovou), zdálo se, že předpovězená budoucnost je neodvratná.

Následující události se ale počínají začínají od předpovědi lišit. Ne příliš, ale trochu, aspoň, co se týče důsledků války pro Bavorský Les. Je zcela pravděpodobné, že by se události mohly odehrávat předpovězeným způsobem, pokud by v "Lese" nestanuli Američané, nýbrž Rudá armáda. To by ovšem znamenalo, že by válka musela vzít poněkud jiný průběh. Ale nevzala.

Je vůbec možné, aby se předpovězený osud nesplnil? Nebo byl dokonce odvrácen, a to i ve chvíli, kdy se začíná naplňovat?

Nuže, naštěstí tomu mnohé nasvědčuje! Jak již jednou řečeno, mnohé předpovědi uznávaných proroků, jež byly časově velmi přesně terminovány, se nesplnily, a tudíž se již nikdy více splnit nemohou.

Nyní jistě někdo namítne: Tak to asi nebyla žádná předpověď, protože co je předpovězeno, to se buď musí splnit a nebo předpověď nebyla předpovědí, nýbrž pouhým přáním.

Existuje třetí možnost? Možnost, že byla vyslovena předpověď, která by se za jistých podmínek splnila, ale za podmínek, v poslední chvíli změněných, se splnit nemůže?

Máme důkazy, že tomu tak je.

Milovníky exaktních teorií seznámíme později s prací slepého fyzika Burkharda Heima, který je svými žáky označován za nového Einsteina a který svou "Jednotnou teorií kvantového pole" matematicky prokázal a prakticky potvrdil paralelitu prostorů v čase.

Na jeho popud se uskutečnilo množství experimentů a některé jejich výsledky se zdají naší spekulaci potvrzovat.

Uvedme dále jednu příhodu ze života proslulého amerického, tak zvaného "spícího", proroka Edgara Cayce. O žádném z velkých proroků se nezachovalo tolik ověřených a spolehlivých zpráv, jako o Caycovi. Jeho předpovědi a diagnózy překvapovaly vždy svojí přesností. Proto také vzbudilo velkou pozornost, když byl 20. června 1943, na

jedné ze svých seancí, otázan na datum konce války. Odpověděl, v transcendentálním spánku, že za několik málo dní nastane důležitá událost, která vše změní. Dále doslova pravil: "*Příští pátek se stanou podivuhodné věci, které rozhodnou, který čas, kolik, a co je ještě nutné*". Dále byl Cayce otázan, zdali existují náznaky skončení nepřátelství mezi USA, Itálií, Německem a Japonskem. Opět předpovídá obrat, který nastane koncem června. Nuže, koncem června se neudálo nic, co by nasvědčovalo nějakému obratu v průběhu války. Spisovatelka Jess Stearnová, která ve své knize "Spící prorok" popsala Caycův život, se nemohla smířit se skutečností, že by se Cayce v této věci mohl mýlit, neboť jeho výpovědi byly v tomto případě velice konkrétní a vztahovaly se na pevné datum.

Pročetla po válce almanachy a encyklopedie, ale nikde nenalezla nic, čím by měl být konec června 1943 pozoruhodný. Až jí jednou náhodou padla do rukou dokumentární kniha Alana Clarka **Barbarossa**, líčící válečný konflikt mezi Německem a Ruskem.

V kapitole "Největší pancéřové bitvy dějin" četla o obrovském boji u Kurska, kde proti německé armádě vedené Keitelem, von Klugem, von Mansteinem, Hothem, Modelem a Guderianem stálo ruské vojsko vedené Žukovem, Vasilijevským, Sokolovským, Koněvem a Popovem. Pro Hitlera byla tato operace tak důležitá, že jí dal zvláštní krycí jméno: Zitadelle. A potom našla tuto větu: "*V posledních dnech června 1943, ve dnech před útokem, naplňoval německé tankové síly podivuhodný pocit, ani ne tak pocit sebejistoty, jako pocit fatalismu: Když tato strašlivá koncentrovaná ruská síla nebude zničena teď, tak už to nebude možné nikdy.*"

Stearnová s překvapením zjistila, že Cayce a Clark použili stejné slovo, aby vystihli náladu před operací: *Podivuhodná*.

To musela být bezesporu ta událost, která, viděna Caycovým duševním zrakem, měla změnit průběh celé války. Němci byli však všude odraženi a ztroskotáním akce "Zitadelle" byla válka z dnešního hlediska rozhodnuta, i když na její konec musel svět ještě téměř dva roky čekat. Skončila by válka dříve, kdyby Německo v této operaci zvítězilo ?

Nemyslíme, že z dnešního hlediska je zodpovězení této otázky důležité, ale pro pochopení mechanismu předpovědi a jejich naplnění je tato příhoda klíčovou událostí.

Pohleďte s námi na osud "Velkého města"

Praha, coby středověký Babel, město zpustlé, kacířské, město vzpurné, ve své velikosti a malosti, zažívající amplitudy evropského pohrdání a rozkvětu, město opouštěné a opět prožívající vzestup a také město stojící ve středu evropského politického zájmu a opět prožívající svůj kulturní úpadek. Tímto městem prošlo více než všechno, co mohlo jedním evropským městem projít. Město vzniku tajných bratrstev, město Rudolfovo a jeho alchymistů, město démonické, líheň umělých osob, oživlých mumií a moudrých rabínů, salamandrů a mandragory, v němž houfy divokých mastičkářů a nádeníků, hodných zřítit se do posledních tufů pekla, vévodily nad univerzitními profesory a studnicemi vědění....

Je však opět nutno mít na paměti i jisté souvislosti, nebo určitou nadsmyslovou funkci, roli, jeho poslání. Začátek husitské reformace, pokus o vytvoření jakéhosi

evropského společenství, vypuknutí třicetileté války, pád monarchie, vznik demokracie a její několikerý zánik, zkrátka, uvážíme-li tato všechna fakta, lze se opět domnívat, že toto město v sobě pravděpodobně vytvořilo jakýsi metafyzický organismus, který nelze vykládat běžnými poukazy, nicméně, jeho konec byl zasvěcenými viděn.. Toto město bylo dosud schopno se překvapivě vymykat svému předpovězenému osudu. A dle mnoha známek se doba naplnění proroctví nezadržitelně blíží. Tyto známky lze spatřovat již od počátku 20.-tých let posledního století. "*Velké město*" *zanikne ohněm a vodou*. Proč právě vodou ? V předpovědích o zániku města je přece řeč o strašlivých bojích, nikoliv o přírodních katastrofách. Odkud tedy ta voda ?

Odpověď je, zdá se, jednoduchá. Každý divák televizních zpravodajství získal bohužel již dávno vědomosti o taktice moderních válek. Ví, že napadený je zpočátku deptán ničivým bombardováním, jehož smyslem je vyřadit jeho velitelská stanoviště a až potom je proveden útok pozemními jednotkami. Bombardování se má sice vyhnout místům, osídleným civilním obyvatelstvem, ale pokud si šílený vladař nechá prokopat pod nohama obyvatel hlavního města sítě chodeb, spojující jednotlivé podzemní bunkry, není velká naděje, že povrch země zůstane protivníkem ušetřen. A bude-li kladen dostatečný odpor, jistě se najde nějaká osvětlená hlava v protivníkově generálním štábu, která při pohledu na mapu s naší slavnou vltavskou kaskádou přijde na myšlenku: "Vyplavíme je jako myši !"

Menší nálet, řekněme na Orlickou přehradu, a energie, rovnající se svým součtem energii vodíkové bomby, se dá nezadržitelně do pohybu. Mnozí ze starších Pražanů si jistě vzpomenu na cvičení CO ("civilní obrany"), zaměřená právě na katastrofu podobného typu. Už v izraelsko-egyptském konfliktu v roce 1966 proskočily zprávy o možném izraelském útoku na Asuánskou přehradu (navrženou mimochodem sovětskými odborníky židovského původu). Znalci odhadovali, že po tomto zásahu by se trosky Káhiry mohly objevit až na italském pobřeží.

Jádro Sibylina proroctví se hemží technickými detaily a realistickým popisem bojů. Způsob, jakým budou vedeny, neodpovídá však taktickostrategickým podmínkám dnešní doby. Nechceme býti nařčeni z cynismu, ale domníváme se, že kdyby tato událost probíhala popsáním způsobem, musela by být vlastně již pár desítek let za námi.

V roce 1938, v době mnichovské krize, hrozil Herrmann Göring, že na Prahu vytáhne se svým letectvem a nepochybně by toho byl také schopen. V tom případě by sice nepřítel (oproti proroctví) vpadl do země pouze ze tří stran, ale kdo ví, který z našich východních či severních sousedů, využívaje vhodného okamžiku, by si nepřišel také něco ukousnout. Kdybychom tuto bitvu vyhráli, zcela samozřejmě bychom **nezabránili** vypuknutí druhé světové války. Průběh války a hlavně její důsledky pro nás, by však byly značně odlišné. Ale i prohraná bitva by dala následující válce podstatně jiný charakter. (V této souvislosti nás maně napadá otázka, měli-li snad dr. Beneš v osudovém roce 1938, nebo dr. Hacha v ještě osudovějším roce 1939, o existenci proroctví Slepého mládence nějaké potuchy?)

Na příkladě osudu obyvatel "Lesa" jsme si ukázali, že se v průběhu druhé světové války událo něco, s čím **Vyšší plán** jaksi nepočítal. A může také být, že Velké město

právě v těchto letech svému osudu o vlas uniklo. Pozorný čtenář proroctví nepřehlédne ale také některé náznaky, které předcházející spekulaci přinejmenším zpochybňují a které nabádají nadále k velké opatrnosti.

Uvedeme ještě poslední zajímavý příklad, kdy byl předznamenán osud odvrácen, a to vlastní vůlí přímého účastníka. V letech 1969- 1981, působil jeden z nás ve velké, technologicky orientované firmě, kde se v průběhu své činnosti stal členem skupiny, nazývané se "Pracovní kruh pro okrajové fyzikální jevy". Skupina sdružovala převážně vědce, fyziky, kteří věnovali svůj zájem nevysvětlitelným fyzikálním fenoménům, souborně tenkrát nazývaným slovem PSI. Pracovalo se samozřejmě ve volném čase, neboť oficiální pracovní náplň každého z nich byla naprosto jiné povahy.

Jedním z mnoha diskusních i pracovních témat společných setkání bývaly tak zvané prekognitivní, neboli jasnovidné sny. V těchto snech se snícím zjevují realistické obrazy z blízké či vzdálené budoucnosti. Každý z nás již zažil v životě stav, kdy si aspoň po dobu několika krátkých okamžiků uvědomoval, že situaci, v níž se právě nachází, již jednou kdysi prožil. Jenom okolnosti prožitku jsou zasuty kdesi v hloubce podvědomí. Psychologové, psychiatři i odborníci na parapsychologii popisují tento stav výrazem *déjà-vu*, to jest: Již viděné. Tyto prožitky souvisejí se sny, jež dají krátce nahlédnout do budoucnosti.

Většina lidí má takové sny, málokdo je však vnímá a nebo dešifruje. Během jednoho našeho pracovního setkání nám popsal jeden velmi důvěryhodný kolega, svůj pozoruhodný zážitek. Nejprve nám sdělil, že pokud vnímá některý svůj sen **barevně**, je tento sen **vždy** snem prekognitivním a může se spolehnout, že ve snu viděný zážitek dříve či později prožije i ve skutečnosti. A tak se jednou probudil znepokojen barevným snem, ve kterém cestoval autem po silnici v nějaké jižní zemi.

Nejprve viděl krvavě rudé slunce zapadající za horizont, orámovaný siluetami palm. V dalším obraze se náhle ocitl v jakémsi tunelu uprostřed šlehajících plamenů. Po nějakém čase na sen zapomněl, či lépe řečeno, vypudil jej z mysli. Avšak po letech, během dovolené v jižní Itálii, byl pojednou, během jízdy automobilem po dálnici, konfrontován se stejným obrazem, jako kdysi ve snu. Vidí krvavě rudé, zapadající slunce a na obzoru siluetu skupiny palm.

Reagoval klidně, zastavil auto a nic nechápající rodině řekl, že dál nejede. Sám ovšem nevěděl, co má dělat. Otočit se na dálnici nedalo, ale i kdyby to možné bylo, svému osudu by nejspíše tak jako tak neušel. Nejraději by tu nechal rodinu stát a jel dál sám. Jenomže jak jim to vysvětlit? Nakonec ale přece jen začal s vysvětlováním- zdálo se to nejjednodušší.

Čas míjel a situace se pojednou počala řešit sama. Z dálky dolehl zvuk sirén a v krátké době projely kolem kolony sanitních a hasičských aut. Bylo jich mnoho. Rodina se po chvíli váhání usnesla na pomalém pokračování v cestě. Po několika kilometrech dospěli ke konci kolony velmi zvolna jedoucích vozů. Dálnice byla totiž uzavřena záatarasy, a policisté vyzívali všechny automobilisty, aby přešli přes okraj dálnice na paralelně vedoucí polní cestu a odtud dál na okresní silnici.

Po uzavřeném úseku dálnice se rovněž vozy, které z nějakého důvodu nemohly pokračovat dál v cestě. Jeden z vozů patřil krajanu našeho kolegy, který na jeho

otázku, co že se to tam vlastně stalo, odpověděl: "Strašné neštěstí. V tunelu za údolím došlo k hromadné srážce vozů. Tunel je plný plamenů a černého dýmu..."

Událost, jakkoliv otřesná, byla pro našeho kolegu a i pro nás dalším důkazem, že nic na světě není součástí nějakého vždy neomylného a od počátku do konce neměnného plánu. Naopak: **Vyšší plán**, jehož existence je pro nás nesporně prokazatelná, je pouhým schematem našeho konání. Jisté mezníky našeho života jsou předurčeny; zdali jich dosáhneme, záleží pouze na nás.

Vše nasvědčuje tomu, že každá bytost má svůj pozemský osud od počátku do konce ve svých rukou, neboť kdyby byl život předurčen do všech podrobností, **ztratil by jakýkoliv smysl.**

Hledání souvislostí.

Bylo řečeno, co mělo řečeno být. Ale čtenář si jistě povšiml, že naše téma je tak široké a souvislosti tak patrné na straně jedné, jak rozvětvené na straně druhé. Kdybychom vše dosud řečené počali do souvislostí uvádět, zcela jistě bychom skončili či začali kdesi u stvoření světa, pak bychom si vzali na paškál Atlantidu, přílety mimozemšťanů, UFA a podobně.

Problematika bájí a legend a věšteckých praktik, s přihlédnutím na poukazy a zkušenosti naší současnosti se rychle začne podobat deltě veletoku, ve které i zkušený vodák buď uvízne či zbloudí, nebo špatně zvolený směr jej vyvede na místa nechtěná.

K těmto výletům jsme nechtěli čtenáře, během našeho vyprávění o prorocích ze Šumavy a "Lesa" svádět, ale zde, na tomto místě, mu dopřáváme volnosti se o vše další s námi podělit. V následující kapitole lze najít totiž to, co bývá jinde prostěji nazýváno "Poznámkami".

My jsme však pro tuto kapitolku nevybrali její honosný název proto, abychom v ní snad nenápadněji ukryli vše, co se do kapitol předešlých nevešlo. Naopak, v této kapitole přinášíme cenný materiál pro ty, kteří si všechno dosud řečené chtějí uvést do souvislostí sami.

A úvodem si dovolíme přednést jednu, řekněme, anekdotu. V Indii existuje buddhistický klášter, jménem Rámhád. V něm přichází, za nevelký poplatek, koupí svou minulost, napsanou na destičkách z palmového dřeva. Za další poplatek je k mání i budoucnost dotyčného. Přesnost je prý naprosto fantastická.

Jeden americký žurnalista, který toto místo navštívil, se zeptal představeného kláštera, zdali v jeho archivu existují osudy všech lidí celého světa. Kněz suše odpověděl: "Nikoliv, jen těch, o kterých víme, že k nám přijdou".

Eliphas Lévi

Jeden z nejproslulejších a nejvzdělanějších okultistů Francie se narodil 8.2.1810 v Paříži a zde také 31.5.1875 zemřel. Svě občanské jméno Alphonse-Louis Constant pohebrejštil na Eliphas Levi Zahed. Měl být původně katolickým knězem, ale pro své svérázné a neovlivnitelné myšlení byl brzy církví diskvalifikován. Celý svůj život se však považoval za katolíka a abbého.

S okultismem, toto slovo prý zaznělo poprvé z jeho úst, se seznamuje v kněžském semináři, kde objevuje v knihovně spisy Agrippy z Nettesheimu, Raimunda Lulluse, Françoise Patricia a jiných. Svého vzdělání nabývá studiem knih a stykem se zasvěcenci, v jejichž kruzích dosahuje jeho jméno brzy velké váhy.

Zpočátku se nezabývá pouze okultismem. Píše i profánní prózu, skládá básně a maluje obrazy. (Na zakázku francouzského ministerstva vnitra namaloval dokonce několik obrazů kostelních.) Známa je i jeho sociální angažovanost.

Brzy se však začíná věnovat pouze teoretické a později i praktické rituální magii. Zpočátku se urputně bránil svá učení o ceremonielní magii prakticky vyzkoušet. Až během jedné jeho londýnské cesty v květnu 1854 se podařilo romanopisci a svobodnému zednáři lordu Bulwerovi-Lyttonovi Léviho přemluvit, aby provedl řadu

praktických evokací.

Ty se po důkladných přípravách uskutečnily mezi 20. a 26. červencem 1854 v Londýně. Jejich výsledek popisuje Papus ve své knize "Almanach du Magiste" (Paříž 1894). První evokace platila sv. Janovi a Jehosuovi, druhá Apolloniovi Tyanskému.

V jednom ze svých stěžejních děl, v "Transcendentální magii", popsal Lévi velmi přesvědčivě evokaci Apollonia a své pocity během prvních okamžiků setkání s touto bytostí.

14.3.1861 je Lévi přijat do svobodozednářské pařížské lóže "Rose du parfait silence", ale tvrdí se, že byl v té době již příslušníkem jiného tajného bratrstva, patrně Martinistů

. Lévi zanechal více než 200 děl, z nichž čerpalo mnoho následujících generací okultistů (aniž by se ovšem o Lévim zmínili). V některých později vydaných knihách najdeme celé pasáže z Léviho díla. Lévi píše (pro svůj čas) lehkým stylem a úchvatně rozvíjí své myšlenky, aniž by propadal dogmatickému tónu, známému z děl pozdějších "mistrů". Za jeho hlavní dílo je považováno "Dogma a rituál vysoké magie". Dalšími známými díly jsou: "Transcendentální magie", "Velké tajemství", "Klíč k velkým mysteriím", "Dějiny magie" a "Elementy kabaly".

Lévi fascinoval své následovníky. Tak ku příkladu proslulý anglický mág Aleister Crowley alias Meister Therion se pokládal za Léviho novou inkarnaci. (Narodil se pět měsíců po Léviho smrti.) Srovnáním děl obou mužů však dospějeme k názoru, že kdyby tomu tak mělo být, musel by Lévi sestoupit o notných pár příček svého mentálního vývoje zpět. (Crowley rovněž tvrdí, že je také inkarnací Eduarda Kelleyho, alchemisty, jehož osud je spojen s historií Prahy doby Rudolfa II. Později si povíme o Kelleym více.)

Z Léviho knihy "Tajná nauka o andělech a démonech" je vybráno proroctví, o kterém bychom se chtěli na tomto místě zmínit. Dosud jsme se zabývali jenom proroctvími a viděními, které mají velice konkrétní podobu, pohříchu, jejich facitem je zpravidla předzvěst hmatatelného fyzického zániku, konce civilizace provázeným apokalyptickými katastrofami, morovými ranami, genocidami a podobně. Snad a nebo právě proto, že člověk vidoucí, je přeci jen oběma nohama na této zemi a že lidskou neopomenutelnou vlastností je přirozený skepticismus a lání na zkaženou současnost, odklon od morálních zásad, soumrak víry a vědomí si lidské zkaženosti vůbec. O tom není sporu, že člověk neustále zírá, kam až může dospět lidská zvůle, bylo tomu tak vždy, je tomu tak i dnes. Člověk středověký a člověk počátku novověku ve svých kulturních kategoriích a se svým vědeckotechnickým rozhledem spojoval konec světa s příchodem Leviathanů, Antikrista a podobně. Jinými slovy, jak už jsme několikrát zdůraznili, počátkem všeho příštího dobrého je hmotný zmar. Proto pokládáme za zajímavé si na tomto místě ocitovat Léviho proroctví (rozuměj nikoliv zjevení biblického typu), které se těm ostatním do jisté míry vymyká. Jde za prvé o vidění pozitivní a za druhé zabývá se nikoliv kataklizmatem, nýbrž absolutním rozvojem lidského ducha, jeho psyché, jeho přechodem k vyššímu vnímání, překročením pozemského rozměrového chápání za hranice pro nás viditelného a obnovením vlády Nejvyšší bytosti nikoliv pouze v měřítku pozemském, nýbrž i galaktickém. Povšimněme si rovněž, že nejde jen o proroctví, nýbrž i o jistou rekapitulaci věcí a

událostí minulých. ... *Vládcové duší na zemích se nazývají Metatron Sarpanim. Ti, kteří se nacházejí v rozplývajících se sférách Jeziry světů. (Jezir- kabbalistická horizontální sféra světů Vzdělání; pozn. aut.) Proto se praví: Metatron: kníže, Sarpanim: světlo, aneb kníže světel. Vládce duší neumírá, žijoucí vznáší se do nebes. Henochoch (Nejvyšší bytost, Bůh; pozn. aut.) byl první, jenž se v mosaickém stvoření časů, povznesl do řádu Metatron Sarpanim. Po Henochovi vládl Mojžíš, po Mojžíšovi Eliáš, po Eliášovi Ježíš.*

Všichni Metatronové mají dvě říše a vracejí se zpět na zem, když byli prošli všemi planetami našeho slunečního systému. Proto druhý příchod Henochoa a Eliáše bude předcházeti druhému příchodu Ježíše. Při prvním svém projevení zjevil se Ježíš jako velekněz. Při druhém svém příchodu, projeví se jako král a při třetím, tichém svém návratu, zjeví se jako Bůh sám. Byl Kristem, bude Mesiášem a Stane se Svatým svatých, cestou, pravdou a životem.

V dobách úpadku, projevují se nejnižší duchové jako červi na mrtvole. Přivoláváme rozkladem, při čemž se člověk dává jimi ničit. Doba rozkladu předchází vždy příchodu ducha, jenž se rodí na zemi v osobě slunečního Metatrona a ohlašuje jeho příchod. Henochoch přijde, až papežství ztratí svou autoritu na zemi a kabbalistické vědy vystoupí opět z hrobu zapomnění. Nový příchod Eliáše bude následovati bezprostředně po Henochovi; pak sestoupí znovu na zem Ježíš, Spasitel světů. Bude jej předcházet Antikrist a jeho posláním bude, připravit velikou, časnou říši Zvěstovatele Evangelia.

Astrální světlo kypí elementárními duchy, přípravou nového stvoření. Již byly nalezeny klíče Šalamounovy a vysvětlena mysteria vysokého zednářství. Škola, jejíž počátky jsou dosud zkrýty a nepozorovatelné, tvoří se již v Německu, ve Francii a Slovanské říši. Během století bude míti tato škola sedm tisíc adeptů a posledním Velmistrem jejím bude Henochoch.

Henochoch se zjeví roku 2000 křesťanského letopočtu. Bude předchůdcem rozkvětu Messianismu na zemi, jenž potrvá 1000 let. Předvídaní je výsledkem všech proroctví a všech kabbalistických kalkulací. Musí být udrženo jako tajemství, aby nejvznešenější práce lidského genia a proročké vědy nepropadly profanaci nevědomých."

Potud Elifas Lévi... Neodvažujeme se dávat někomu návod ku správnému chápání jeho slov.

Za povšimnutí však jistě stojí Léviho pojmání světa, které je v kategorii kosmologické. Země, člověk, musejí projít duchovní katarzí, nikoliv kolapsem. Teprve pak budou připraveni na návrat Nejvyšších. Člověk se musí vrátit k zapomenutým a neprávem zavrženým naukám, aby mohl rozšířit svoje vnímání a vědomí. Objeví v sobě schopnosti, které měl v dobách starozákonních a které civilizační dogmata a nové kulturní kategorie spolu s vědecko-technickým rozvojem uvrhly kamsi do hlubin hypothalamu.

Sibyllinády

Tímto názvem je označováno několik zajímavých textů. Nejstarší spisy, které hrály důležitou roli v oficiálním kultovním životě starého Říma, jsou připisovány Sibylle Cumské. Cumae bylo nejstarší řecké sídliště na území Itálie a místo proslulého etruského oráklu. Lze se domnívat, že podkladem sbírky byly etruské zápisy o obcování s oráklem a jejich připisování Sibylle sloužilo jako účelová legenda tehdejší všeobecné helenisace.

Římští kněží směli do textů nahlédnout pouze za účelem náboženských obřadů a to jenom se svolením senátu. Roku 83 před Kristem byla sbírka zničena požárem templu na Kapitolu. Za pomoci řeckých pramenů byla sice opět zrekonstruována, ale roku 389 byla na příkaz císaře Theodosia I. definitivně spálena.

Křesťané byli v "zametání" stop minulosti lidstva obzvláště horliví. Snad neuškodí, když se v této souvislosti krátce zmíníme o některých méně známých "skutcích" velikánů dějin.

330 před Kristem: Spálení knihovny v Persepolisu oddíly Alexandra Velikého. (Obvinění Alexandra z toho, že dal přímý popud k tomuto počínu je však mezi historiky velmi sporné).

240 před Kristem: Čínský císař Tsin Che Hoang nechá spálit všechny dostupné vědecké a historické knihy.

48 před Kristem: První žhářství Alexandrijské knihovny na rozkaz Julia Césara.

1 po Kristu: Augustus ničí více než 2000 knih Oráklu.

54: Svatý Pavel pořádá v Efezu autodafé, během kterého jsou spáleny všechny knihy, pojednávající o "podivuhodných věcech".

296: Dioklecián spaluje všechny křesťanské knihovny se starými egyptskými a řeckými dokumenty.

3 století: Křesťanští císaři západu ničí zázraky antického světa, jako Dianin chrám v Efezu a tak zvané "Pohanské archivy". Během těchto počínů se s konečnou platností navždy ztrácí dokumentovaná historie dosavadního světa.

389: Theodosius pálí Sibylliny knihy.

390: Druhý požár Alexandrijské knihovny, tentokrát založený křesťany.

405: Flavius Stilicho ničí kopie Sibylliných knih.

410: Alarich I. plundruje římské knihovny.

7 století: Irští mniši pálí 10 000 manuskriptů Run na březové kůře, líčících historii keltské kultury.

641: Třetí požár Alexandrijské knihovny, pro změnu na rozkaz kalífa Omara. Eliphaz Lévi komentuje jeho čin sarkasticky: "Spálení originálu dodává **opisu** jisté originality ...".

Tímto výrokem má však nevyřčeně na mysli autodafé sv. Pavla v roce 54.

728: Lev Isaurský spaluje v Byzanci 300 000 rukopisů.

789: Karel Velký, opíraje se o dekrety koncilů v Arles, Tours, Nantes a Toledu zakazuje kult stromů, kamenů a studánek. Nařizuje zničení každého nalezeného pohanského kultovního předmětu a dokumentu.

1221: Džingischán pálí knihy antické Ghulghuleh, Théb Orientu.

13 století: Katolíci ničí knihy sekty Katharských. (Katarů.)

14-15 století: Inkvisice pálí Heretické rukopisy. Husité drancují a pálí kláštery s jejich cennými knihovnamy.

16 století: Konquistadoři a biskup Diego de Landa ničí prakticky všechny svaté knihy obyvatel Mexika.

1566: Vicekrál Peru Francisco Toledo ničí množství látek a tabulí, na kterých je znázorněna historie staré Ameriky.

18 století: Páter Sicard nechává v egyptském přístavu Uardan pálit horu papyrusových rolí, které jsou pokryty "magickými" symboly.

20 století: Komunisté drancují a ničí klášterní a zámecké knihovny. Tisíce vzácných rukopisů, pokud nejsou hned zničeny, tlejí po desetiletí ve vlhkých depozitářích.

Tento přehled si ovšem zdaleka nečiní nárok na úplnost....

Podivuhodné je, že se po stoletích některé spisy záhadným způsobem, opět jaksi "objevují". Jsou to díla, která pojednávají o pradávnejší historii země, která jsou však sepsaná v našem čase, našimi současníky. Díla, o kterých jejich autoři tvrdí, že jim byla diktována, nebo sdělena nadpřirozenými bytostmi, nebo která byla autorem napsána ve stavu tránsu, to jest ve stavu, ve kterém se nemohl vědomně kontrolovat. K těmto dílům patří kupříkladu kniha Mormon, ale i Korán.

Jedna z nejzajímavějších osobností mezi těmito spisovateli, byla ruská kněžna Helena Jekaterinovna Blavatská, narozena 12.9.1831 v Jekatěrinoslavi na Ukrajině. Tato dáma, která byla již od dětství velmi schopným médiem, byla rovněž pozoruhodnou dobrodružkou a už její pouhý životopis by byl hoden hollywoodského scénáře.

Sedmnáctiletá opouští o svatební noci svého sedmdesátiletého muže, ruského generála N.V.Blavatského a od té doby je stále na cestách, často v mužském převlečení. Krátký čas studuje u koptského mága Paula Metamona, ale hned jí to zase žene dál, procestuje Evropu, Asii, její pokus o vjezd do Tibetu, ač v mužských šatech, troskotá, navrací se zpět do Evropy, aby byla zakrátko v jednom balkánském cirkuse

oslavována jako krasojedkyně a vrací se opět do Ruska, kde se setkává se svým mužem. Vydrží s ním celé tři dny, potom jej opět opouští, zakládá továrnu na výrobu inkoustu a otevírá obchod s umělými květinami. Ale opět nemá stání, opouští Rusko, navštíví Kairo, přez Cyper a Atheny dostihuje opět Evropu a v mužském převlečení bojuje pod Garibaldim. V bitvě u Mentany je však zraněna a tak se pomalu stává usedlejší.

Roku 1873 se usazuje ve Spojených Státech a zakládá "Theosofickou Společnost". Její dílo je jedinečným fenoménem theosofické literatury. Svoji hlavní práci, třísvazkové "Tajné učení" (The Secret Doctrine) píše v rekordním čase dvou let. Let, která neprožívá v klidu pracovny, nýbrž na zámořských lodích a v džunglích Indie. Ten, kdo má možnost se s "Tajným učením" blíže seznámit, potvrdí, že k jeho sepsání a hlavně ku sběru materiálu, je zapotřebí nejméně poloviny lidského života. Blavatská tvrdí, že jí celá práce byla diktována duchem Mistra Djwal Khul. Podle Gustava Meyrinka prohlásila Blavatská po mnoha letech: "Je strašné, že se mi zjeví Mahatmá, kterého považuji za opravdového mistra, ale později musím ke svému děsu zjistit, že je to démon, ukryvající se pod jeho maskou..."

Ale zpět k Sibyle. V pátém, či šestém století se objevuje Oracula Sibyllina. Je to anonymní, v hexametrech sepsaná sbírka řeckých předpovědí. Ze čtrnácti tehdy existujících knih se jich zachovalo dvanáct. Jejich obsah se netýká pouze helenistické problematiky- jasně rozpoznáme i obohacení židovskými a křesťanskými elementy.

V centru sbírky stojí Apokalypsa, to jest Vyjevení. Nejstarší sbírka se ve dvou prvních svazcích zabývá eschatologickými předpovědmi (to jest předpovědmi o posledních věcech) a interpretacemi dávné historie, která je viděna pod aspektem jediného a pravého Boha. Tato historie upadla v době putování národů do zapomenutí.

Třetí kniha popisuje běh světa od potopy až k messiánské říši a obsahuje opět eschatologické předpovědi. V dalších knihách je vychvalován Bůh a Židům je slíbeno spasení po posledním soudu. Opět jsou zde popisovány události dějin, jako tažení Xerxesovo, Peloponnéská válka, skutky Alexandrovy, je předpovězeno zničení Jeruzalema Římany, Nerův útěk přez Eufrat a jeho opětovný návrat.

Země české a osudu obyvatelů střední Evropy se obsah Oracula Sibyllina **netýká**. V roce 1226 je poprvé sepsáno t. zv. "Sibylino proroctví", které bylo až dosud v Čechách rozšiřováno pouze ústním podáním. Obsahuje, kromě jakýchsi řeckých zbytků, i předpovědi, týkající se Čech a jejich obyvatel. Z této sbírky předpovědí, sahajících asi do roku 2000, pochází i naše předcházející ukázka.

Věčný koloběh

Toto je jen malá poznámka k úvaze, kterou jsme věnovali ságám o stvoření a konci světa. Věčný koloběh, a nebo konec, který je opět počátkem zrodu, nenalzáme jenom v ságách. Sama příroda je tohoto dění jediným obrazem. Uveďme si dva zajímavé příklady.

Teorie "pratřesku" (big bang) tvrdí, že všechna tělesa, která jsou dnes rozhozena po vesmíru, (to jest planety, hvězdy a vesmírný prach) se jednou, po nekonečně dlouhé době, musí zcela zákonitě, přitahovány svými gravitačními silami, spojit **opět** v těleso jedno. Nepředstavitelný tlak v centru tohoto jediného vesmírného tělesa přivede jeho jednotlivé atomy ke zborcení své struktury, čímž se veškerá vesmírná hmota spojí do jediného bodu. V ten okamžik nastane mocný výbuch- pratřesk, který opět rozhodí veškerou hmotu do celého vesmíru.

Již dvě vteřiny po výbuchu, se vytvoří při teplotách okolo deseti miliard stupňů protony a neutrony. Po 11 minutách (čas rozpadu volných neutronů) se mohou tvořit atomová jádra těžkých elementů. Atomy vodíku a helia budou potřebovat ke svému vzniku asi deset tisíc let.

Po deseti milionech letech se počne materie, která byla pratřeskem rovnoměrně rozptýlena po celém vesmíru, svými gravitačními silami shlukovat. Počnou se tvořit planety, sluneční soustavy a galaxie. Jednou také vznikne život. Všechny vesmírné systémy se budou od sebe vzdalovat, avšak rychlost jejich vzdalování bude gravitačními silami neustále bržděna, až dojde po asi 40 miliardách let ke klidu, kterým skončí první fáze pratřesku.

V druhé fázi se počnou všechna tělesa opět k sobě přibližovat, nejprve pomalu, potom stále větší rychlostí, takže po dalších 40 miliardách let dojde k jejich opětovnému spojení a novému pratřesku. Vzpomeňme na tomto místě biblického "Fiat lux- budiž světlo". Staré orientální spisy nás poučí, že na počátku všeho stvořeného vznikl Tejas- princip ohně, jehož základními vlastnostmi byly **žár a expanze!**

Náš dnešní vesmír se dle této teorie nalzáá zatím ve fázi první, asi 10 miliard let po pratřesku. Tušíme však, kolikrát již tuto fázi ve své nekonečné minulosti prodělal?

Mnohý čtenář na tomto místě jistě namítne: "Celý vesmír v jednom bodě? Co je to pro pána za teorii?"

Inu, lečjaký kolos v našem materiálním světě, by se nechal stlačit do pouhého náprstku, pokud bychom k tomu měli vhodné prostředky. Nejsvětější hvězda naší noční oblohy, Sirius v souhvězdí Velkého psa, má slabě zářícího souputníka Siria B. Hmota v nitru této hvězdy je tak stlačena, že její kousíček, asi o velikosti krabičky zápalek, by vážil ne méně, než 50 tun.

Jak je to možné?

Představme si zvětšený atom. Ne tak velký, jako ten na bruselské výstavě EXPO. Řekněme, asi jen tak veliký, jako zrnko písku. Potom by musely elektrony kroužit okolo jádra tohoto modelového atomu, aby byly zachovány správné proporce, po dráze o poloměru 50 metrů. To by ovšem vytvořilo kouli o průměru celých sta metrů a jejím obsahem by vlastně nebylo **téměř** nic!

Téměř nic?

Jak je to s těmi elektrony? Jsou to prý energetické víry nemající hmoty. Krouží okolo jádra takovou rychlostí, že nemůžeme v žádném okamžiku určit jejich okamžitou polohu. Tak tedy abychom se opravili: Obsahem této koule není vlastně téměř **vůbec** nic!

Ale co atom?

Co když ten také není kusem hmoty, nýbrž rovněž energetickým vírem, který se točí kolem své osy nepředstavitelnou rychlostí sto tisíc kilometrů za vteřinu? Tu rychlost už známe.

Atomové jádro sestává z nukleonů. Nevíme sice ještě, co je nukleon, ale atomoví fyzici nás poučí, že náprstek naplněný nukleony, by vážil asi sto miliónu tun.

Ale co když nukleon je opět něco, čehož obsahem jsou nekonečné prostory ničeho?

A tak nás nejpozději v tomto okamžiku napadne kacírská myšlenka: **Kde** je tedy ta **hmota**? Existuje vůbec?

No není to kacírská myšlenka a my nejsme ani první, kdo si tuto otázku položil. **Max Planck**, jeden z největších fyziků naší doby, vyslovil pozoruhodnou větu: "Materie se stává až skrze našeho ducha tím, co si pod tímto pojmem představujeme." Netvrdil kdysi dávno něco podobného již Platón?

Ale nechme vesmír vesmírem, a přenechme definici hmoty vědě. Pro uvolnění si ukažme jiný zajímavý příklad věčného vzniku a zániku, jak nám jej příroda v jednom ze svých mnohých každoročních spektaklů předvádí.

Losos, puzen něčím, čehož podstatu se do dnešního dne nepodařilo spolehlivě prozkoumat, táhne mnoho tisíc kilometrů od míst, ve kterých strávil celý svůj aktivní život, aby na konci této cesty bezpečně našel řeku, ve které se narodil a kde chce, respektivně **musí**, provést pohlavní akt. Už při vstupu do "své" řeky počne odmítat potravu, takže se tímto okamžikem vlastně odsoudí k smrti.

Pokud je snad během svého putování vzhůru k pramenům chycen rybářem, lze to vysvětlit pouze jeho pudem chňapnout po všem, co se na hladině pohybuje, nikoliv však tím, že by chtěl ukojit hlad. Cestou vyvine nepředstavitelné síly, aby překonal všechny překážky a dospěl k trdlištím, ležícím mnohokrát několik set kilometrů proti proudu. Překonává peřeje a drobné vodopády, utrpí mnohá zranění. Po pohlavním aktu umírají samec i samice vyčerpáním a jen ve velmi vzácných případech se vysílená ryba vrátí zpět do moře. Odpověď na otázku, proč losos musí umřít, se zdá být jednoduchá. Místo, kde dochází k vytření ryb, leží tam, kde je řeka nejčistší a kde tudíž není téměř žádné přirozené potravy pro vyklubávající se plůdek. Ten by musel, krátce po spotřebování svého tukového váčku, brzy hlady zahynout. Tisíce mrtvých těl rodičů však tvoří podmínky pro rozmnožení určitých druhů bakterií, které jsou po mnoho týdnů opět bází potravy plůdku.

I jiná ryba, úhoř, zažívá podobný koloběh. Její rodiště i hrob leží v hlubinách sargasového moře. Jedinec dobrovolně umírá, aby jeho plemeno zůstalo zachováno. I zde věčný koloběh!

Erik Jan Hanussen

Původně se jmenoval Herrmann Steinschneider a narodil se 2. června 1889 ve Vídni. Svůj talent v sobě objevil již jako čtyřletý a pokusil se jej z počátku potlačit. Odmítal totiž věřit v jakoukoliv formu okultizmu. Pomalu ale počínal vnímat svůj talent jako poslání.

V první světové válce na sebe upozornil, když pro svůj regiment našel v Bosně a Hercegovině pomocí proutku vodu. Hned po válce počal vystupovat jako varietní umělec.

Jeho vystoupení měla vždy stejný průběh. Obecenstvo posílalo na podium v zalepených obálkách otázky, na které Hanussen odpovídal. Otázky zněly většinou takto: "Co se stalo tolikátého a tolikátého v městě X na ulici Y číslo Z ve třetím patře?" Hanussen vidí dámu ležící v bolestech v loži a okolo lože mnoho jiných lidí. Náhle Hanussen zvolá: "Ovšem porod Váš porod!". Hlas z obecenstva: "Souhlasí!"

Během vystoupení mu byly rovněž podávány různé předměty: nejčastěji prsteny a hodinky. Osudy jejich dřívějších a nynějších majitelů měl Hanussen uhodnout. Je zaznamenáno, že jen zřídka se zmýlil. Často byl zván policií k rozřešení nevyřešených kriminálních případů.

Koncem dvacátých let žil Hanussen v Čechách na Litoměřicku, kde se živil předvídaním budoucnosti, a to s takovým "úspěchem", že proti němu bylo v roce 1928 zavedeno trestní stíhání a během dvouletého procesu mu byl prokazován podvod ve 34. případech. Tento proces měl vstoupit do dějin parapsychologie, neboť 26. května 1930 byl jasnovidec osvobozen, a v rozsudku byla zaznamenána věta: "Soud si při vší opatrnosti troufá vyslovit, že obžalovaný disponuje jistými záhadnými duševními silami ...".

Hanussen byl triumfálně ze soudní síně vynesena. Od této chvíle začala jeho sláva stoupat. Odešel do Berlína a jeho četná vystoupení, přednášky a konzultace mu dopomohla k bohatství. Mezi jeho klienty patřili i Himmler a Göring, Helldorf i von Ribbentrop. Hitlerovi osobně předpověděl vzestup a pád, tragický osud Evropy a především osud svých bratrů ve víře- Židů, jejichž osud se takto snažil odvrátit.

Když se však jednou vyplnila jedna z jeho předpovědí- požár říšského sněmu, byl jeho osud zpečetěn. 23. března 1933 byl po jednom ze svých vystoupení v berlínské Skale odvezen muži SA. Zanedlouho, 7. dubna, byl nalezen v blízkém lesíku zastřelen ze zadu.

Nostradamus

Michael Nostradamus se narodil 14.12.1503 v St. Rémy v Proveanci, jako první, ze sedmnácti dětí notáře Jacquese Nostradame a jeho ženy Renée, rozené de St. Rémy. Předkové jeho matky byli talentovaní matematici a lékaři. Především jeho dědeček, lékař Jaune de St. Rémy, který zajistil rodině vážnost a blahobyť.

Otec Jacques Nostradamus byl židovského původu. Jeho rodina pocházela ze kmene Izašar, kterému je připisován obzvláštní talent předpovídání. Dějepisci se domnívají, že tato rodina uprchla do tolerantní francouzské Proveance ze Španěl, aby unikla běsnění inkvisice Ferdinanda "katolického" a Isabelly Kastilské.

Zde rodina konvertovala ke křesťanství a svůj křest přijala v kostele "naší milované Paní", nôtre Dame, tedy panny Marie. Dle zvyků té doby bylo jméno "de nôtre Dame" polatinštěno na Nostradamus. Některé prameny uvádějí rodinné jméno "de Notredame" a jméno Nostradamus se objevuje až v souvislosti s pozdější Michaelovou činností literární.

Mladý Michael studuje ponejprv v Avignonu na akademii krásných umění humanistické vědy- trivium, to jest gramatiku, rétoriku a logiku, poté aritmetiku, geometrii, hudbu a astronomii, tedy klasické obory antiky.

Po vypuknutí moru roku 1520 opouští Nostradamus spolu s ostatními studenty Avignon. Ve svých 22. letech studuje na universitě v Montpellier teoretickou medicínu a filosofii. Montpelliérská universita, starší než pařížská, proslula díky své blízkosti ke Španělsku, především svou dobře vybavenou knihovnou s arabskou léčitelskou literaturou.

Když propukla v roce 1524 nová morová rána, odchází Nostradamus "do pole", aby se jako pomocník lékařů nákaze postavil. Jeho stopu lze sledovat v Narbonne, Toulouse a Bordeaux. Odchází i mnoho jiných. Boj proti moru, to nebylo jenom šimrání nervů mladých studentů, to byla mnohdy jediná možnost, jak si vydělat peníze na další studium. Ale byla to i jedinečná příležitost, jak poznat mechanismus umírání touto nákazou a jak hledat prostředky proti ní. Až v roce 1529 se vrací Nostradamus zpět do Montpellier, aby dokončil svá studia. Sejde se zde se studentem, který později silně ovlivní jeho vývoj, s Francoisem Rabelaisem.

Po dostudování se zdržuje v Toulouse, kde zajišťuje svůj denní chléb výrobou kosmetik a parfémů, prostředků na posílení potence a elixírů lásky. V roce 1533 si prohlubuje Nostradamus v Agen, u biskupova osobního lékaře, matematika a astrologa Scalingera, své znalosti latiny a řečtiny. Tento muž, tak jako Rabelais, udržuje kontakt s Erasmem Rotterdamským. A město Agen, či lépe řečeno mnoho jeho obyvatel, stojí v tajuplném vztahu k sektě Katharských. O nich bude ještě řeč.

V tomto městě se Nostradamus ožení, avšak v krátké době je donucen nečinně přihlížet, jak jeho mladá žena a dvě děti zemřou dosud neznámou infekční nemocí, záškrtem, který mořeplavci přivlekli ze zámoří.

Po této ráně osudu ztrácí Nostradamus dočasně zájem o spořádaný život a žije životem tuláka. Ale opět vypukne mor, tentokrát v Aix-en-Provence. Nostradamus, jak jinak, se se tam odebere, vyrábí léčiva, především pudr, kterým se posypávaly šaty a tablety, které se nechávaly rozpouštět v ústech. Zdi příbytků doporučuje omývat víným octem. Používá rovněž jisté aromatikum, které sestávalo především z česneku. Česnek byl v jakékoliv formě Nostradamem s oblibou preventivně doporučován.

Aix byl moru zbaven a Nostradamova pověst počínala získávat na váze. Do boje proti moru je povolán do Salonu a Lyonu. A po skončení epidemie je Nostradamus zámožný muž.

Vrací se do Salonu du Crau, kupuje dům, ožení se a z manželství vzejdou tři chlapci a tři děvčátka. Ve svých 47. letech počne zveřejňovat drobné literární práce. Rady, jak si zachovati zdraví, jak zhotoviti prostředky na zvýšení potence, ale také jak zavařovati marmeládu. Vydává ročenky s prognózami o počasí, o výsledku žně, o

pravděpodobnosti válek, o moru a kometách, přinášejících zlá poselství.

Tyto almanachy dosáhly nesmírné popularity a Nostradamus je potom vydává už každoročně, až do konce svého života. Od roku 1554 však paralelně k ročenkám vydává série brožurek, které obsahují pouze předpovědi.

Roku 1555 vychází první část jeho slavných předpovědí profetických čtyřverší, sdružených do tak zv. centurií, to jest svazku sta veršů. Vzbuzuje pozornost královského dvora, především krále Jindřicha II. a jeho ženy Kateřiny Medičejské.

Nostradamus je králem pozván do Paříže a tak začíná jeho druhá velká kariéra.

Zbytek svého života je rádcem mocných, kteří jej zahrnují přízni a penězi. Ale jeho tělo je neustále slabší. Trpí dnou, kornatěním cév, revmatizmem a vodnatelností. Cítí, že se blíží jeho konec. Roku 1566 poskytuje král Karel IX Nostradamovi soukromou audienci a propůjčuje mu titul Dvorního rady a Osobního lékaře. Je to pouhé gesto uznání, neboť v té době žije Nostradamus, dle vlastní výpovědi, jen "mezi postelí a psacím stolem". A u tohoto stolu, psací lavice, je 2.července 1566 za svítání nalezen svým synem Césarem mrtev.

Více než dva roky před svou smrtí napsal následující verš: De retour d` Ambassade, don de Roi mis au lieu; Plus n`en fera: sera alle a Dieu: Parans plus proches, amis freres du sang Trouve tout mort pres du lict et du banc.

Navrátiv se z vyslanectví, odkládám králova daru; Práce je dokonána, odcházím k Bohu: Blízcí příbuzní, přátelé, pokrevní bratři mrtev nalezen budu, v lavici při mém loži.

Nostradamovy předpovědi, podané ve formě centurií, jsou záměrně zahaleny šlojířem jinotajů. Někteří "nostradamisté" tvrdí, že tomu bylo ze strachu před inkvizicí. S předpovědmi z oblastí medicíny, astronomie a mechaniky se Nostradamus skutečně pohyboval na tenkém ledě, neboť víme, jak katolická církev té doby na nové objevy reagovala.

Jiní to popírají. Nostradamus se prý nemusel nikdy vážně inkvizice obávat, neboť síly, které jej protežovaly, byly daleko mocnější. A on sám neustále zdůrazňoval, že pramen všech jeho sdělení je pouze Bůh. Prohlásil: *"Je nutné si všimnout, že budoucnost lidstva je nejistá, protože vše je řízeno a vedeno Boží nevyzpytatelnou všemocí. Dokonalé poznání vnímatelného, nelze získat bez Boží inspirace. Každá profetická inspirace, získá svůj prvotní počátek a vznět od Boha, samotného Stvořitele."*

Z jeho pozůstalosti zůstalo zachováno dvanáct centurií, několik věšteckých dopisů a mnoho dalších předpovědí v jiné, než veršované formě. Mnohé z nich se naplnily již za Nostradamova života, většina jich se však zabývá událostmi blízké i daleké budoucnosti dosahují až roku 3797, do kterého klade Nostradamus zkázu materiálního světa a zároveň nové vzkříšení.

Předpovědi se zdaleka netýkají pouze válek, přírodních katastrof, nebo událostí, které postihnou panovnické rody. Jejich tématem bývá často něco tak banálního, jako předpověď dovozu tabáku a způsobu jeho zpracování.

Také se zabývá různými objevy, především na polích medicíny, astronomie a mechaniky.

Po dobu 450 let se vědci téměř bezvysledně pokoušeli přiřadit jednotlivé verše centurií k jistému datu. Ale jelikož se mnohá jeho proroctví již naplnila, byl vypracován jednoduchý klíč k tomuto přiřazení. Přesto však byla platnost většiny předpovědí rozpoznána až tehdy, když došlo k jejich naplnění.

Přiznáme se, že jsme s velmi smýšenými pocity sledovali události, jejichž průběh započal v padesátých letech dvacátého století a vrcholil v době války v perském zálivu. Byly to události, které, jak se nám zdálo, popsal Nostradamus následujícími verši: *Ceny za sabejské kapky dosáhnou svého nejvyššího stavu, lidské maso bude během umírání proměněno v popel: Na ostrově Pharillon způsobí křižníky veliké ničení. Potom, co se v Rhodosu ukáže tvrdošijné strašidlo. Obyvatelé Rhodosu budou žádati o pomoc, protože skrze nedbalost svých dědiců se budou cítit ohroženi. Arabská říše posílí svůj kurz. Západními mocnostmi bude tato záležitost urovnána. Arabský kníže se pokusí zpoza moře vládu církve pokořit; Mars, Slunce a Venuše stojí ve Lvu: Před Persií stojí milion připraveno, aby přes Byzanc a Egypt provedli invazi červy a hady. Na soutoku dvou velkých řek stojí dvakrát pětset tisíc proti sobě. Anglická flotila připluje chráněna mlhou, mává olivovou větvkou, velká válka je otevřena.*

Jak vidno, interpretace takovýchto událostí vyžaduje mnohdy značnou dávku fantazie, aby mohly být zařazeny do nějakých historických souvislostí. Zde je však (v daný čas) jejich souvislost zřetelně viditelná.

Ne však každá Nostradamova předpověď je zahalena od samého počátku do závoju tajemství. Kupříkladu ta následující: *Když se objeví nápisy s iniciálami D.M. a prastará hrobka při světle lampy bude nalezena pak královská a knížecí práva budou vystavena velkým zkouškám až královská a vůdcova vlajka budou společně zatraceny.*

Iniciálami D.M. (Duce Mussolini) byl po roce 1922 zdoben takřka každý italský dům. V roce 1927 je v Egyptě objeven hrob Tut-ench-Amonův a v roce 1945, po zatracení Duceho, se vzdává i Viktor Emanuel svých práv na italský trůn.

Nostradamus předpověděl obě velké světové války s jejich důsledky pro Evropu. Mír, který po druhé válce nastane, potrvá prý až do roku 1994, kdy přijdou nové krize a katastrofy způsobené Antikristem.

V poslední době byly k dešifrování Nostradamových proroctví nasazeny moderní počítačové stroje. Nostradamus sám totiž pravil, že k porozumění jeho díla je třeba intuice a rozumu. Rozum tedy dodaly stroje, intuice byla přenechána člověku-programátoru. Při pátrání po skrytých zákonitostech bylo rychle nalezeno, že Nostradamus používal abecedy sestávající z pouhých šestnácti písmen. Německý nostradamista Manfred Dimde dokázal během své více než desetileté práce, že Nostradamova kodovací technika nebyla nijak jedinečná, nýbrž byla používána i Dantem, Leonardem da Vinci, Rebelaisem a dokonce i Goethem. Vycházel přitom z jedné Nostradamovy poznámky, že "*..něco jsem stanovil dle pravidel jedné tajné filosofické společnosti.*"

Dimde totiž zjistil, že Nostradamus vlastnil některé spisy templářů, kteří byli opět duševními vlastníky tajemství sekty Katarů. Domníval se, že Nostradamus musel patřit k některému tajnému řádu té doby. A když si byl posléze jist, že tímto řádem mohli být jenom "Fratres Rotae crucis", počal svůj počítač programovat

problematikou symboliky jmen a čísel a jinými, jemu známými souvislostmi. Po další mnohaleté práci našel klíč k přiřazení proroctví k datu jeho naplnění.

První, co přezkoumal, byla proroctví již naplněná. Datum vždy souhlasilo, ale překvapující byla dosud nepostřehnutá skutečnost, že Nostradamus několik let před předpovězenou událostí, vyslovuje varování, jako by ještě bylo možno událost odvrátit. Pro nás je třeba zajímavé varování, kterého se dostalo Waldštejnovi, před účastí na sněmu kurfiřtů v Řezně.

Předpovědi Nostradama týkajících se přelomu našeho tisíciletí, tedy našeho času, nejsou právě uklidňující. Jisté však je, že to Evropa opět nějak přežije, takže pro dnešek toho nechme...

Dimdeho interpretace Nostradamova vidění vzdálenější budoucnosti, by si jistě zasloužila větší pozornosti, ale ne na tomto místě.

"Tajné" zbraně v Česko-Maďarské válce.

V první části naší knihy, v kapitole nazvané "Slovo ve věci obecné", je řeč o územním konfliktu s Maďarskem roce 1919. V roce 1966 prý zveřejnil vojenský časopis "Periskop" zprávu, že v čase této války dosáhla jedna česká jednotka překvapivých výsledků pomocí tajné zbraně "mimosmyslového vnímání". Sheila Ostranderová a Lynn Schroeder, autoři proslulé knihy PSI, šli v roce 1968 po stopách této zprávy a citují nejmenovaného důstojníka, který byl příslušníkem zvláštní jednotky a vše potvrdil. Mluví o více vojácích, kteří působili jako médium a jejichž úkolem bylo v transu stanovit polohu maďarských pluků, polohu maďarských vojáků ležících v záloze a nalézt ztracené české vojáky.

Jiní vojáci, proutkaři, měli za pomocí virgule najít pitnou vodu, nebo skrytá maďarská skladiště zbraní. Činnost proutkařů je ostatně známa i z jiných armád té doby, kupříkladu francouzské. V roce 1925 vydává československá armáda knížku Karla Hejbalíka "Jasnovidectví, hypnoza a magnetismus". V této knížce jsou oficiálně všechny zprávy z českomadžarské války potvrzeny a je naznačeno, že tato "zbraň" nepozbude ani v budoucnosti svého významu.

Dodáváme, že jsme marně pátrali v československých pramenech po vojenském časopise Periskop. Pokud existoval, musí se jednat o západní periodikum.

Vize v literatuře

V posledních letech 19. století vyjíždí ze Southamptonu plovoucí palác na svou panenskou jízdu. Je to největší a nejvelkolepější loď, jakou kdy lidé postavili. Cestující "Titanu", vesměs zámožní lidé, požívají na cestě do Ameriky veškerý luxus, kterým loď oplývá. "Titan" však nikdy Ameriky nedosáhne. Jeho trup je roztržen ledovcem, loď se potopí a mnoho lidí nalezne smrt v ledových vodách.

Četli jste správně. Titan. Nikoliv Titanic! Tenhle příběh je výplodem fantasmie anglického spisovatele Morgana Robertsona. Jeho kniha, která vyšla v roce 1898 nese název Futility- marnost.

Ale mnohem výstižnější by byl titul Future- budoucnost. Protože o čtrnáct let později, 10.4.1912, vyplouvá ze stejného Southamptonu jiná loď, Titanic, kterou stihl osud navlas stejný. Avšak ne pouze shoda jmen obou lodí je překvapující. Obě měly totiž přibližně stejnou velikost, dosáhly stejné rychlosti, mohly dopravovat asi 3000 pasažérů, platily za nepotopitelné a potopily se na téměř stejném místě v Atlantiku.

Mezi ty, kteří zkázu "Titaniku" nepřežili, patřil i londýnský vydavatel a publicista William T. Stead. Ten v roce 1892 zveřejnil krátkou povídku, ve které svůj osud, spojený s osudem Titaniku, rovněž předpovídá.

Francouzského spisovatele Julese Vernea netřeba představovat. Mnoho generací, dětí i dospělých, bylo okouzleno jeho dobrodružnými příběhy, ve kterých se to jen hemží technickými novinkami a vynálezy, ponorkami i létajícími stroji. Málokdo si však uvědomí, že mnoho z této techniky bylo v době prvního vydání Verneových knih ještě naprosto neznámo. Verne však popisuje své přístroje s takovými podrobnostmi, jako by s nimi byl důvěrně seznámen.

Odborníky překvapuje zvláště ta skutečnost, že Verne vystřelí tři Američany, hrdiny jeho "Cesty na měsíc", roku 1865 z Floridy směrem k měsíci. Z téměř stejného místa startují v prosinci 1968 F. Borman, J.A. Lovell a W.A. Anders na palubě Apolla 8, aby našeho souputníka desetkrát obletěli a poté opět přistáli na hladině Pacifického oceánu. Verneova raketa potřebovala k cestě na měsíc sedmdesát tři hodin a třináct minut. Apollo 11 potřeboval sedmdesát tři hodin a deset minut k dosažení oběžné dráhy měsíce.

Když v roce 1969 ruský novinář Andrej Alexejevič Amalrik publikoval své názory o blížícím se rozpadu sovětského systému, vzbudil soucitné úsměšky nejen na tvářích západních "kremlogů". Dokonce i všemocná KGB, která necelý půlrok před dokončením jeho knihy "Udrží se sovětský svaz do roku 1984?" provedla v jeho bytě důkladnou prohlídku, nepovažovala za nutné rukopis zabavit.

Za všechny ty, kteří měli možnost se s Amalrikovou knihou už brzy po jejím vydání na Západě seznámit, musíme se také přiznat, že i nám zněla až příliš pohádkově a že se tady přání stává otcem myšlenky.

I dnes působí kniha čerstvým dojmem, jako by její tisk ještě neoschl. O co tam jde?

Amalrik dokládá, že se sovětský režim počne oslabovat zevnitř a sice svojí izolací od společnosti a především izolací své země od ostatního světa. To jej přivede do konfliktu se skutečností a urychlí jeho rozpad. Ke své obnově může režim podniknout pouze dva kroky. První cesta je povoještění režimu převratem a přechod k otevřené

nacionalistické politice. Tato cesta by dle Amalrika vedla zákonitě ke konfliktům s asijskými sousedy, především s Čínou a vyvrcholila by patrně jadernou válkou, která by sovětský svaz rozleptala úplně. Druhá cesta, ke které by došlo posílením úlohy pragmatiků ve vedení, by vedla k opatrným ekonomickým reformám a liberalizaci režimu. Tato liberalizace a s ní spojené oslabení nezůstane bez vlivu na okolí. To může vést kupříkladu v Československu k liberální demokracii, nebo v Polsku k vojenskému nacionalistickému režimu. Desovětované země pak mohou vyrazit se svými dlouho zamlčovanými územními nároky...

Tyto téze, jakkoliv odborně fundované, Amalrik byl totož původním povoláním historik, vzbuzovaly v sedmdesátých letech u mnohých čtenářů dojem, že stojí na vizionářském základě.

Dle Amalrikovy vlastní výpovědi nebylo jeho pojednání založeno na nějakém výzkumu, nýbrž pouze na pozorování a úvaze. K těmto úvahám se mu dostalo ovšem dostatku času poté, co byl v roce 1965 za napsání několika "protisovětských a pornografických her" poslán do vyhnanství na Sibiř. Pracoval v kolchoze jako povozník a- **pastevec!**

Snad by bylo na tomto místě zajímavé se zmínit o jiném, velice problematickém fenoménu, který, ač s vizemi v literatuře zdánlivě nesouvisí, budí u odborníků značnou pozornost. Jsou totiž autoři kteří tvrdí, že jsou jim jejich díla diktována partnery z jiného světa. Již na jiném místě naší knihy se zmiňujeme o kněžně Blavatské a jejím "Tajném učení", které mělo údajně vzniknout také tímto způsobem.

V našem století byla nejproslulejší autorkou této profese paní J. H. Curranová, žijící v St. Louis v Missouri. Ač nijak odborně vzdělaná, napsala několik velice duchaplných historických románů, které naprosto vystihovaly atmosféru své doby a odborníky z obou stran Atlantiku omračovaly nejen svou kartografickou přesností, ale i čistotou stylu, poutavým dialogem a jasnou definicí charakterů.

Paní Curranová pracovala někdy na více románech současně. Její nejznámější dílo "Telka", je epos ze středověké Anglie, napsané ve staroangličtině té doby, jazykem, který se paní Curranová neměla nikdy možnost naučit.

Bylo jí prý diktováno jistou Patience Worth, která žila v 17. století v anglickém hrabství Dorsetshire, vycestovala s rodiči do Ameriky a zde byla zabita bojovnými indiány.

O jasnovidci Eriku Janu Hanussenovi jsme již hovořili. V roce 1931, během jednoho sezení, mu byla položena obligátní otázka v zalepené obálce. Měl popsat cestu z Berlína do New Yorku, která by se měla uskutečnit roku 2500. Hanussen se v transu pousmál a omráčil přítomné svou odpovědí: "Jak mohu popsat tuto cestu, když v roce 2500 toto město již dávno nebude existovat?"

V následujících sedmi sezeních namluvil Hanussen v somnambulním stavu a za přítomnosti uznávaných lékařů, 48 zvukových válečků, předchůdců gramofonové desky, jejichž obsahem byl román o zkáze New Yorku. Namluvené slovo bylo možno bez jakýchkoliv korektur či doplňků uvést tiskem tak, jako by jej Hanussen četl. On sám si po probuzení nevzpoměl na nic, co by s dějem nějak souviselo.

Během svého vyprávění byl přítomnými vědci všelijak trápen, ku příkladu píchán a jeho reflexy byly zaznamenávány. Profesor berlínské university Brug mu v jednom

neočekávaném okamžiku pozdvihl zavřené oční víčko a prstem se dotkl jeho oka. Nic však nedokázalo přerušit tok Hanussenova vyprávění.

V sedmi hodinách tak vzniklo čtivé dílko asi o 140 stranách. Pro literární svět to byl pouze první román napsaný v tránsu a většina kritiků nad ním tenkrát mávla rukou. Pro nás je však zajímavé, že se v románu hovoří o přenosu obrazů na dálku pomocí radiových vln, o transplantaci orgánů, o nasazení robotů k vykonávání služeb lidstvu, o využívání sluneční energie a o Spojených státech evropských. Zánik New Yorku nastane v roce 2320 a bude zapříčiněn jeho obyvateli, kteří "zneužijí techniku".

Ještě pozoruhodnější jsou však případy, kdy údajně bytosti z jiného světa pomáhají lidem v profesích, které, kromě nadání, vyžadují i jisté zručnosti. Zmiňme se krátce o případu z nejzajímavějších.

V šedesátých letech minulého století, proběhly tiskem zprávy o londýnské vdově Rosemary Brownové, komponující skvělá díla ve stylu zemřelých mistrů. Kritika se shodla, že její hudba je psána naprosto ve stylu Bacha, Beethovena, Chopina, Debussyho Liszta a Schuberta. Mediálně nadaná Brownová tvrdila, že jí byly veškeré kompozice zesnulými mistry diktovány. Sama neměla téměř žádného hudebního vzdělání.

Koupila si sice po válce starý klavír a rok brala hodiny, avšak její hudba, dle výpovědi sousedů, nikoho nikdy neupoutala. V roce 1964 však počal Liszt, jako první, vést její ruce po klaviatuře...

Hudebníci i psychologové ji mnohokrátě podrobili přísným zkouškám, ale nikdo nikdy nenalezl nic, čím by Brownová podváděla.

Někdy může být i "živý" sen impulsem ke vzniku literárního díla. Jedné bouřlivé noci v roce 1816, při plápolajícím krbu v Château de Chillon na Ženevském jezeře, diskutoval kroužek přátel o Darwinově theorii. Osmnáctiletá Mary Shelly, manželka básníka Percy Bysshe Shellyho, poslouchala pozorně rozhovoru svého muže a jejich hostitele lorda Byrona. Když později uléhla ke spánku, prožila tak hrůzný sen, že se po probuzení už neodvážila zavřít oči. Ještě té noci svůj sen sepsala. Když druhý den, při snídani, vyprávěla oběma mužům obsah svého snu, oba, pobaveni, uzavřeli úmluvu, že každý z nich napíše také nějakou strašidelnou historku. Nuže, ti dva nenapsali v tomto ohledu nic pozoruhodného. Ale dva roky po tomto zážitku vydala Mary Shelly svého "Frankensteina".

Nepochopitelným zůstává příběh američanky Hellen Kellerové. Narodila se v roce 1880 v Tuscumbii ve státě Alabama. Ve svých 19 měsících byla napadena jakousi "horečnatou nemocí", která ji připravila o zrak, sluch i řeč. Přesto s úspěchem vystudovala a stala se proslulou spisovatelkou, zabývající se problémy a výchovou nevidomých.

Mimosmyslové vnímání

Počátkem padesátých let vzbudily ve Spojených Státech pozornost experimenty s rostlinami, jejichž účelem bylo prokázat, že rostliny jsou obdařeny mnohem vyšší inteligencí, než jim lidé byli do té doby ochotni přiznat. Experimenty spočívaly v měření bioelektrických a chemických reakcí některých rostlin na změnu prostředí, na sympatické a nesympatické bytosti a na chování a myšlení těchto bytostí.

Výsledky byly překvapující. Mnohé rostliny zřetelně a okamžitě na tyto podněty reagovaly. Byly dokonce schopny ze svých takto získaných "poznatků" vyvodit konsekvence pro své budoucí chování.

Jeden z těchto experimentů měl prověřit, do jaké míry dokáže lidská vůle ovlivnit rostlinu v jejím biologickém vývoji. Semena obilniny ze stejného pole byla rozdělena na dvě stejné poloviny. Jedna polovina byla předložena knězi, který v průběhu křesťanské ceremonie semena požehnal. Druhá polovina byla předložena africkému šamanovi, který svá semena profesionálně proklel.

Žádný z obou mužů se semen nedotkl. Po ceremonii byla semena odděleně opět zaseta na pole, ze kterého byla předtím sklizena. Jak již čtenář správně tuší, dala požehnaná semena viditelně větší výnos, než semena prokletá.

Ani naše experimentátory tato skutečnost příliš nepřekvapila. Vždyť účast afrického kouzelníka na experimentu nebyla náhodná měla jen potvrdit zhoubné účinky některých praktik vúdú.

Mnohem zajímavějším se stal experiment až ve své další obměně. Tentokrát byla knězi i kouzelníku předložena letecká fotografie pole, jehož poloha byla známa pouze experimentátorům. Každý měl naložit se svou polovinou tak, jako rok před tím se semeny. Oba provedli nad fotografií svůj obřad, soustřeďující se pouze na svojí polovičku, která byla od druhé oddělena čarou tužky. Experiment potvrdil dosud nevysvětlitelnou, ale mnohokrát potvrzenou skutečnost, že síla dobrého, či zlého slova nezná vzdálenosti. Na poli se opakovala situace z minulého roku, dělící čára mezi výnosnou a nevýnosnou polovinou pole probíhala podle čáry na snímku.

Následovala celá řada úspěšných experimentů podobného typu. Dva odchovanci princetonské university vyvinuli přístroj, jehož elektromagnetickým zářením jisté vlnové délky mohly být pozitivně nebo negativně stimulovány buňky živých organismů. Přístroj byl původně určen právě pro pokusy na těchto organizmech, ale později byl použit i k ozařování **fotografií** rostlin napadených škůdci. Výsledky byly opět překvapivě pozitivní. Snaha o snížení dávek problematických insekticidů indikovala řadu nových pokusů. Za účelem zničení polních škůdců byly ozařovány letécké snímky bavlníkové plantáže. Po experimentu vzrostly výnosy tohoto pole až 25 % nad výnosy polí sousedních. Poté, když jiný experimentátor kousek snímku před ozářením odtrhl, nebyly na tomto kousku pole žádné pozitivní změny zaznamenány, na "ozářeném" zbytku však ano.

Dlouho si to vše nedokázal nikdo vysvětlit. Ani experimentátoři sami. Až když se vědci snažili tyto pokusy automatisovat, pojednou se všem rozsvítilo. Byl-li totiž člověk nahrazen automatem, přestalo se vše dařit. Nezdařil se žádný, dosud úspěšný experiment. Bez přítomnosti člověka to **vůbec** nešlo. Ukázalo se, že rozhodujícím

faktorem všech experimentů je on sám.

To, že víra experimentátora v úspěšnost pokusu hraje největší roli ve zdárném dosažení cíle, se stalo nejcenějším poznatkem této řady pokusů.

V domicilu herce Zdeňka Braunschlägera jsme před časem poznali pana Bohumila Švece z Velkého Meziříčí, který u Zdeňka krátký čas pobýval. Pan Švec je sensibil, to jest citlivý. Cítí a vnímá i na dálku lecjaký neduh svých společníků, dovede jej pojmenovat a dokáže jeho působení zmírnit, někdy i odstranit.

Tato vlastnost mu nebyla vrozena, nabyl jí za dramatických okolností. Během relativně jednoduché operace žaludku, které se musel před lety podrobit, se ocitl v plném vědomí pojednou mimo své tělo a pozoroval odkudsi od stropu lékaře, kteří nervózně kolem Švecovy tělesné schránky pobíhali a vstříkovali mu injekce. Švec podlehl zřejmě klinické smrti. Když však došlo k pokusům oživení těla elektrošokem, celá scéna se mu z očí ztratila a po nějaké době se Švec probral, nalézaje se opět ve svém vlastním těle.

A od této chvíle objevil v sobě schopnost léčit druhé. Až dosud se sice úspěšně zabýval proutkařstvím radioestézí, ale žádných zvláštních sil v sobě nepociťoval. Švec začíná léčit, aniž by se vzdal svého dosavadního povolání topiče. Patřivalo kdysi k dobrému tónu, aby byli lidé jeho typu odhalováni jako podvodníci. Ta doba je, doufáme, za námi. Dnes spolupracuje Švec dokonce s meziříčskou poliklinikou.

U Braunschlägerů v kuchyni sedělo toho večera mnoho hostů. Všichni si přáli, aby jejich neduhy byly panem Švecem objeveny a pokud možno i odstraněny. My, oba autoři, se shodujeme v tom, že Švecova diagnóza byla v celku přesná. Diagnostikoval nám několik, pouze nám známých, ale okolnímu světu nesvěřených, lapálií. Jeho zákrok přinesl velkou úlevu.

Švec se svých pacientů rukou nedotkne. Diagnostikuje převážně pomocí virgule. Neduhu, či důsledků jeho působení, zbaví pacienta přiložením ruky, která je v době zákroku vzdálena asi tři až pět centimetrů od pokožky. V odborné literatuře je tato schopnost nazývána chirothesie.

Inu dobrá, dobrá, řekne mnohý, když už o tom ví i odborná literatura, tak to jistě nebude nic mimořádného...

Začněme tedy z jiného soudku. Pan Švec je přesvědčen, že původem mnoha nemocí a jiných lidských utrpení jsou tak zvané negativní geoanomální, jinak též tak zvané patogenní, zóny. S tímto názorem nestojí sám, sdílí jej společně s mnoha významnými vědci. Vzpomeňme za mnohé legendárního profesora Ferdinanda Sauerbrucha. Co jsou patogenní zóny? Všichni živočichové jsou vystaveni přirozenému záření nejrůznějších vlnových délek. Dílem přichází toto záření z vesmíru.

Nejprve je zde slunce se svým světlem, teplem, ultrafialovým a infračerveným zářením. Byla změřena mikrovlnná záření přicházející z prostor ležících mimo naši mléčnou dráhu. Ale kromě toho zasahují zemi elektromagnetická záření, jejichž původ dosud nikdo nenalezl. A dílem vychází toto záření také ze země, přičemž si nejsme jisti, jestli se jedná o záření reflektované, nebo o záření zemi vlastní.

Přirozené záření není zdraví škodlivé, naopak je prokázáno, že je pro udržení dobrého zdraví nepostradatelné. Jeho dávka však musí být vždy taková, jaké byl člověk

jistého typu a rasy průměrně vystavován po dobu mnoha generací.

Evropan si ve své většině poměrně brzy zvykl na život v železobetonových sídlištích. Když však byli do těchto "jeskyní" násilím přesídleni (až do té doby převážně nomádní) Romové, bylo upozorováno, že u nich došlo k výskytu nemocí, způsobených také nedostatkem přirozeného kosmického záření, kterému bylo toto etnikum jinak po tisíciletí volně vystavováno. (Samozřejmě, že mnohé jejich nemoci byly vyvolány i nespornými účinky psychickými.)

Země má schopnost kosmické záření nejen odrážet, nýbrž (jaksi na způsob čočky) i vázat. Těmito "čočkami" bývají podzemní vodní proudy, žíly kovových rud, nebo trhliny oddělující rozdílné vrstvy zemské kůry. "Čočkami" mohou být i nosníky železných konstrukcí v betonových stěnách domů, či prosté dráty elektrické instalace. V místech, kde takto svázané záření vystoupí na povrch, dosahuje jeho koncentrace mnohonásobek přirozené intenzity. Formou jeho rozprostření je velmi úzká linie, dlouhá někdy jenom několik, často však mnoho set metrů.

Člověk, ačkoliv je tímto zářením pozitivně i negativně ovlivněn, většinou tyto linie nevnímá. Jinak je tomu u zvířat. Kočka si v prostoru negativní pathogení zóny přímo libuje, jiná zvířata ji používají jako navigační pomůcky. Každý lesák zná existenci zajáčích cestiček, po kterých se zvíře v temnotě noci dokáže bleskurychle vzdálit, neboť ví, že nenarazí na jediný strom. Koně, krávy a psi se patogenním zónám pečlivě vyhýbají, narazíte li však v lese na hezké mraveniště, můžete být jisti, že stojí na průsečíku dvou zón.

I některé rostliny, kupříkladu Sansevieria- tchýnin jazyk, se cítí v negativní pathogení zóně vyloženě dobře, zatímco jiné, třeba Ficus benjamina- fikus, účinky negativní zóny na člověka do jisté míry paralyzují. Vcelku se dá říci, že pathogení zóny působí dráždivě v dobrém i zlém smyslu na živý organismus.

Novodobé systematické výzkumy ukazují přesvědčivě souvislosti mezi výskytem spodní podpovrchové vody s výskytem nádorových chorob. Avšak i vliv geologických anomálií těsně pod povrchem země dává vzniknout různým psychosomatickým onemocněním.

Tato souvislost je moderním lékařstvím vnímána teprve asi 100 let. Existence patogenních zón je však známa od nepaměťi.

Před více než čtyřmi tisíci lety byly v Číně zaznamenány zprávy o místech, na kterých bylo nezdravé žít. Tato místa byla zvana Dračími žilami, neboť se lidé domnívali, že jejich působení je vyvoláváno zlými démony- draky, žijícími v podzemí. Zvláštní kasta lidí, kteří byli schopni tyto žíly pomocí biodetekce najít, byla přivolávána k výběru míst určených pro stavbu lidských obydlí.

Římané opět nechávali v místech vybraných k osídlení popásat nějaký čas hovězí dobytek, nebo ovce. Po jisté době dobytek zabili a dle stavu jejich orgánů se rozhodli, zda prostor osídlí, či nikoliv.

Ve středověku se významné světské a církevní stavby stavěly na místech s menším výskytem spodní vody. Aby byl eliminován negativní vliv místa, byly některé stavby postaveny se šikmou stěnou, tedy nikoliv s pravoúhlým půdorysem. I prostý člověk si stavěl lůžko do místa, kde v nově postaveném domě ulehl k prvnímu odpočinku pes.

Mý nejsme dosud plně schopni vyjádřit fyzikální podstatu těchto polí. Ač existuje

několik zajímavých teorií, žádná nebude předmětem našeho vyprávění.

Zaznamenejme pouze, že i jednoduchými prostředky jsou změny tohoto pole vymezitelné a určitelné. K indikaci lze použít nejenom živých organismů (zvířat či rostlin), ale i běžných aparátů ku měření fyzikálních jevů. V místech negativní zóny zjišťujeme zvýšenou elektrickou vodivost vzduchu, vysokou pozitivní ionisaci, rušení signálu VKV, vyšší korosivní schopnost, zpomalenou sedimentaci a vyšší teplotu země. Její vliv jsme schopni zachytit při delší expozici na infrafotografii.

V negativní zoně se projevuje snížená intenzita zemského magnetického pole, čímž se údajně snižuje přirozená ochrana země proti vlivu kosmického záření. V prostoru pozitivní zóny se projevuje nepatrně zvýšená intenzita zemského magnetického pole a je zde soustředěno mnohonásobně více záporných ionů.

V mnoha případech stačí některým lidem jednoduchý nástroj, ku příkladu virgule, či siderické kyvadlo, aby jejich přirozená citlivost na pathogení zóny byla posílena. Bohumil Švec je jeden z těch, kteří svojí virguli dokáží patogenní zóny najít a pomohou tak člověku, aby se ve svém obydlí jejich působení pokud možno nevystavoval. Jenomže pan Švec tvrdí, že dokáže tyto zóny najít i na dálku. Stačí mu prý (i třeba nepřesná) kresba obytného prostoru, nejlépe ložnice, kde člověk tráví značnou část svého života. Do této kresby zanesou pan Švec všechna nebezpečná místa. Odborníci nazývají tuto schopnost teleradiestézi. To byl ovšem pro mnoho Braunschlägerových hostů přece jenom silný tabák.

Jeden z autorů, nemohl odolat svodům přímé konfrontace. Potom, co si nechal do kresby své ložnice zanést všechny negativní zóny, využil skutečnosti, že pan Švec, rodilý Moravan, je milovníkem dobrého červeného vína, a pozval jej bezelstně na druhý den k prohlídce svého viného sklepa. Pan Švec pozvání přijal.

Večer probíhal příjemně, avšak řeč se pomalu od původního tématu- vína, opět pomalu přesouvala na téma včerejšího večera. Posléze byl pan Švec požádán manželkou hostitele, zdali by se nemohl se svojí virguli trochu "projít" po domě.

Pan Švec neodmítl, opustil v jejím doprovodu společnost a hostitel, svírajíc v ruce plánek ze včerejšího večera, vyběhl lačně za nimi. Byl však záhy panem Švecem vyzván, aby plánek někam odložil, neboť energie, která z této konfrontace vzniká, jej ruší.

Identifikace negativních zón proběhla v souladu s včerejší a na plánu zaznamenanou předpovědí. Poloha nebezpečných bodů, kde se tyto zóny protínají, se lišila od polohy bodů v plánu zakreslených o pouhých 30 centimetrů. Směr pathogeních zón byl s plánkem naprosto identický. Hostitel, který s virguli již trochu zkušeností v minulosti nabyt, si ověřil polohu nejsilnější bodů sám. Když se na scéně objevil jeho trochu citlivější syn, potvrdil za pomoci virgule, to, co bylo již dvakrát zjištěno. A pan Švec, shovívavě vše z kouta sledující, praví pojednou k synu hostitele: "Copak to bylo s tím pravým očíčkem?"

Pravé synkovo "očíčko", na kterém dnes není žádné závady, bylo totiž před mnoha lety, během výletu za pstruhy a lipany, poraněno tatínkovou "umělou muškou".

Takových lidí, jako je pan Švec, je mezi námi mnoho. Je jich více, než si myslíme,

neboť mnohý z nich necítí potřebu o svých schopnostech informovat veřejnost a pěstuje si je v klidu své tiché komůrky, nebo v kroužku stejně založených přátel.

Ti, kteří se na veřejnost se svými schopnostmi obracejí, se dají rozdělit zhruba do tří skupin.

Ve **skupině první** jsou lidé, kteří si své schopnosti osvojili. Nechceme na tomto místě rozvádět, jak se to dělá. Jisté je, že tací lidé prokazatelně mezi námi žijí a za všechny jmenujme třeba Milana Calábka, bývalého dramaturga Divadla na Vinohradech. Vyznačují se mimořádným charakterem, jehož nabyli během osvojování svých vlastností. Jejich charakter je buď mimořádně dobrý, nebo mimořádně zlý. Záleží totiž na tom, pro jaký účel si své schopnosti vypěstovali.

Tito lidé vidí zákonitosti běhu světa v jiných souvislostech, než lidé ostatní, a vytvářejí si své vlastní mravní principy, které podřizují pouze principům nejvyšším. Tento princip jim dovoluje, nejen fyzicky, nýbrž i mravně, konat téměř vše.

Proto lze první skupinu opět rozdělit do dvou podskupin. V jedné podskupině jsou léčitelé, píšící kvalifikované knihy, které mají zpravidla hlavu a patu, a které jsou určeny pro širokou veřejnost. Rádi předvedou své kousky, neboť chtějí nevěřícímu ukázat, co vše v lidech ještě dříme. Svě léčitelské služby si nechají majetnými dobře zaplatit, neboť sami svých schopností nabyli tvrdou prací. Chudšasovi, či kamarádovi pomohou i zadarmo. Pokud nezmění způsob svého života, svých schopností nikdy nepozbudou. Jejich bytost se s klidným svědomím nechá charakterizovat slovem **kouzelník**.

Druhá podskupina sdružuje **čaroděje**, jejichž hlavní činnost spočívá ve škození jiným lidem. Činí tak buď z vlastní zlé vůle, či ve službách chleboďárců. Na veřejnosti se nikterak neprojevují a pokud vůbec publikují, tak pouze pro kruh zasvěcenců. Jejich osud je nezáviděníhodný, neboť bývají osudem zpravidla tvrdě potrestáni.

Ve **druhé hlavní skupině** jsou lidé, kteří své schopnosti nabyli. Ať svým narozením, nebo nějakým prožitkem, jako pan Švec, vidí je ve spojitosti s určitým posláním-posláním pomoci ostatním. Jejich nabytí spojují zpravidla s manifestací Boha. I zde jsou zřetelné dvě podskupiny. Jedni za svoji službu nevyžadují zpravidla finančních odměn, přijímají nejvýše darů, kterými přilepšují své živobytí, neboť vykonávají nějaká jiná, většinou nenápadná povolání, a jsou přesvědčeni, že moc, která jim jejich schopnosti **propůjčila**, si tomu tak přeje.

Mezi druhými nalézáme mluvky a exhibicionisty, kteří přímo cítí potřebu své schopnosti (bezesporu alespoň zpočátku většinou pravé) na veřejnosti předvést a nechat si vše i patřičně zaplatit. Pořádají semináře a přednášková turné, píší množství knih nedávajících jakýkoliv smysl a leckterý z nich má svoji pravidelnou rubriku na stránkách bulvárního tisku.

Jejich osud je rovněž nezáviděníhodný. Musí totiž své schopnosti neustále předvádět kritické veřejnosti a jejich úspěchy se musí neustále opakovat, ba překonávat. Na tomto úskalí ztroskotalo již mnoho osobností. Dar **mimosmyslového** vnímání není věčný a pokud není neustále obnovován, je pozbyt. Stres každodenních seáncí k tomu velkým dílem přispívá.

Ten, který se nevyrovná se ztrátou, nebo oslabením svých schopností, sklouzne zcela

zákonitě do **skupiny třetí** do skupiny šarlatánů a podvodníků. V jejich řadách je bohužel mnoho osobností, které v minulosti prokazatelně mimořádnými schopnostmi oplývaly. Schopnost mimosmyslového vnímání není nic nadpřirozeného. Jedná se o jakýsi druh vazby, či komunikace mezi tělem a duchem, kterou lidstvo během tisíciletí civilizace nějakým způsobem pozbylo, která je však vlastní zvířatům a ve slabší míře i všem příslušníkům přírodních národů.

Parapsychologie na materialistických ústavech

Parapsychologie nebyla v Sovětském svazu a později u jeho bratrských satelitů nikdy odsouzena docela k zániku. Živořila na nejrůznějších ústavech, pěstována nadšenci, žonglujícími na tenkém laně bez záchrané sítě. Ale i skromný název této vědy připomínal marxistickým dialektikům cosi čpícího okultnem, a proto byl nahražen materialistickým názvem "Psychotronika". Tím se stal ve státech dělníků a rolníků tento vědní obor opět jakž takž únosným.

Psychotronika se však směla oficiálně zabývat pouze téměř hmatatelnými fakty, jako fotografováním aury (Kirlianova fotografie), nebo telekinesí, to jest pohybování neživými předměty na dálku pomocí vůle. Již to však hraničilo s kacírstvím, neboť **vůle** byla dle platných pouček pouze jakousi biomechanickou mozkovou událostí.

Rozhodující zvrát přinesla událost, která uvedla především sovětskou generalitu téměř do stavu šoku. V západním tisku se totiž objevují roku 1959 zprávy: "Americké námořnictvo pracuje na svých atomových ponorkách za pomoci telepatie".

Těmto zprávám předcházely skutečně úspěšné pokusy navázat telepatické spojení a výměnu zpráv mezi pobřežím a mnoho tisíc kilometrů vzdálenou atomovou ponorkou "Nautilus".

Je telepatie, tento tmářský blud, skutečně novou tajnou zbraní? Bude psychotronika v budoucích válkách skutečně rozhodujícím faktorem? Rozřešili američtí válečníci tajemství paranormálních duševních sil? Tyto otázky vedly k tomu, že byly ze šuplat vytaženy desetiletí staré studie a koncepty. V rekordním čase byly napodobeny americké experimenty. Známým se stal pokus z roku 1966, kdy bylo navázáno telepatické spojení mezi Moskvou a Sibiří.

A západní tisk má opět nové senzace, tentokrát z druhé strany železné opony. Media, jako legendární Stalinův osobní jasnovidce Wolf Messing, z novějších Karel Nikolajev, Nelja Michailová a Nina Kulagina počali plnit stránky. Čtenář se dovídá z deníku pionýra kosmického průzkumu Konstantina Eduardoviče Ciolkovského, který konečně mohl být mnoho let po vědcově smrti knižně vydán, že jeho návrh prvního "sputniku" byl inspirován prací jugoslávského alchimy Boskoviče, žijícího v 18. století. Boskovičovo úžasné dílo totiž pojednává o raketách a meziplanetárních cestách, zabývá se radioaktivitou, planetami, univerzální rovnicí platnou pro všechny vědní obory, dokonce kvantovou teorií a jadernou fyzikou.

Ledy tají i v kuchyních bratrských černokněžníků. V Bulharsku je podrobena vědeckému zkoumání slepá věštkyň Wanga Dimitrová. V Československu experimentuje Milan Rýzl s médiem Pavlem Štěpánkem. Jména pionýrů československé parapsychologie Břetislava Kafky, Eduarda Babáka, Karla Kuchyňky a mnohých jiných přestávají být tabu. Užaslá veřejnost se dozvídá o životě a práci okultistů jako de Lasenice, Františka Bardona či tehdy dosud žijícího Josefa Loudy.

A světe div se, pražský patentní úřad uděluje roku 1959 Karlovi Drbalovi patent na přístroj pro broušení žilettek, ku kterému stála vynálezci vzorem Cheopsova pyramida. Energie, která tento div měla způsobovat, byla jak Drbalovi, tak patentnímu úřadu sice neznáma, ale přístroj prý fungoval a dokonce byl nějaký čas průmyslově vyráběn.

Když však Robert Pavlita předvede veřejnosti své "Psychotronické generátory", dává

ústřední výbor KSČ definitivně zelenou k prozkoumání zdrojů nových energií.

Doktor Zdeněk Rejda, vědecký sekretář "Československé koordinační komise pro výzkum telepatie, paragnosie a psychokynéze", prohlašuje hrdě: "Každý z nás vlastní parapsychické schopnosti....."

A zkoprnělý Západ si počíná klást otázku: Může nás Východ přemoci hypnózou? Neočekávaná posedlost komunistického režimu zmocnit se skrytých tajemství lidského mozku, jejich zneužití, poskytla přirozeně prostor seriózním vědeckým pracovníkům k vlastnímu výzkumu. O některých již byla řeč. Zmíňme se o jednom, který se fenomenem "prozření", "vidění příštího", snažil pochopit, dešifrovat a vysvětlit. Své pokusy a studie neprováděl z pohledu skeptického vědce, který šmahem odmítá neměřitelné, nevyčíslitelné a vědeckými metodami tudíž nepostižitelné jevy a fenomény tak, jak k nim obvykle přistupovala a měla dokonce v popisu práce, marxistická teorie poznání.

Psychiatr a psycholog Dr. Milan Morávek, byl jedním z nejzkušenějších pracovníků Výzkumného ústavu leteckého zdravotnictví, při Ústřední vojenské nemocnici v Praze. Ten, kdo se zabývá psychikou letce tryskového letadla, má zcela jistě co do činění s myšlením, myšlenkami a duševními pochody lidí, kteří jsou vystaveni až nelidským psychickým tlakům a stresům a získává kromobyčej zajímavý materiál o vědomí a podvědomí v extrémních podmínkách. Kromě jiného, je vědec v této roli mnohdy konfrontován s mimosmyslovým chováním, i s impulzními reakcemi, s myšlenkovými sledy, které se u normálně pracujícího člověka běžně nevyskytnou. Jen pro ilustraci. Psychika člověka, který se nachází ve výšce 20000 metrů nad zemí a pohybuje se rychlostí 2000 km za hodinu, musí být nutně odlišná od psychiky běžného řidiče nákladního auta. Morávek si všiml, právě u pilotů tryskových letadel, jednoho zvláštního jevu, kterému vědci říkají "brainstorming", jinými slovy mozková bouře. Oč jde?

V okamžiku, kdy se jedinec dostane do absolutně krizové situace a správné rozhodnutí či reakce nesmí trvat déle než zlomek sekundy, začne mozek pracovat v bouřlivém tempu elektronického počítače a o mnoho rychleji probírá herní varianty, vyhodnocuje je a hledá optimální řešení. Tento stav lidské mysli je údajně srovnatelný s rychlostí, s jakou prolétne umírajícímu mozku vlastní životopis.

Výzkumy tohoto myšlení neunikly přirozeně pozornosti sovětských vědců, kteří o ně projevíli nevšední zájem, a nabídli Morávkovi vyšší kvalitativní úroveň. Morávek začal pracovat s Bajkonurem.

Pro sovětské kosmonauty vypracoval řadu testů, které proběhly přímo v kosmu. Nutno dodat, že nešlo o pokusy s t.zv. Zenerovými kartami, které prováděli Američané, nýbrž o věci daleko složitější a z vědeckého hlediska zajímavější. Bohužel, nemáme k dispozici aplikace jeho pokusů, ani jejich výsledky. Výzkum byl přísně tajen i před samotným doktorem Morávkem. Proto došlo velice záhy k rozchodu a Morávek založil t. zv. Skupinu integrované parapsychologie, vědeckou společnost, která se snažila jevy mimosmyslového vnímání, jasnovidectví, vidění do budoucnosti a podobné, zkoumat. Morávek se svou skupinou vyšetřil mnoho případů. Jak se svěřil, šlo o osobnosti nejrozličnějších sociologických skupin, od vysokoškolských studentů až po lidi prosté, ba co víc, až primitivní.

Nutno ovšem zdůraznit, že se nezabýval věštbami typu Slepého mládence, či Sybil. V jeho vědeckém poli se nacházely osobnosti, jejichž výpovědi byly s malým časovým odstupem dokazatelné, nebo vyloučitelné.

Přátelům a známým vyprávěl případ mladé studentky, která měla schopnost předvídat budoucnost s přibližně hodinovým předstihem. U zkoumané osoby byl měřen krevní tlak, zužování a rozšiřování duhovky, tep, dechová frekvence, pocení a podobné. Ve stavu vidění příštího, se skutečně začaly vyskytovat anomálie, které však nebyly srovnatelné s určitým trancem.

V jednom z těchto případů ona mladá žena předpověděla dr Morávkovi, že ho v několika příštích hodinách čeká smrtelné nebezpečí. Dr Morávek vyprávěl, že nebral tuto výzvu na lehkou váhu a kontroloval každý svůj úkon, každý pohyb. Při cestě ke svému autu, přibližně pět hodin po pokusu chtěl přejít křižovatku. Rozhlédl se na obě strany a vstoupil do vozovky. Z levé strany zaslechl obrovský hluk a jentak uskočil před projíždějícím nákladním autem, které před zlomkem sekundy ani neviděl, ani neslyšel. Morávek ovšem tento jev nevysvětloval ani tak viděním budoucnosti, či věštestvím, nýbrž schopností zkoumané osoby odhadnout s časovým předstihem jeho oslabenou vnímavost, nebo osudovou otupělost smyslů.

V Morávkově klientele se nacházelo mnoho osob, které měly vědomost o ukradených uměleckých předmětech, nebo o peněžních loupežích (na př. známá čakovická loupež). Úřady však bohužel vždy znemožnily další výzkum, protože považovaly zkoumané osoby za spolupachatele.

Na tomto místě považujeme za nutné zmínit se o jedné zkušenosti, kterou Morávek udělal na jaře 1968. Bylo mu umožněno, aby společně s jedním svým kolegou, navštívil v Belgii doktora Geráarda Croiseta, původem právníka, který měl ve své době pověst prvotřídního jasnovidce. Croiset se však specializoval především na hledání pohřešovaných osob a v tom slavil mezinárodní úspěchy. Nezabýval se zpravidla věštbou, i když právě dr Morávek byl svědkem jeho t.zv "židlového pokusu." V čem pokus spočívá?

Představme si, že v Bruselu, řekněme 5. května, má vystoupení slavná hudební skupina. Lze předpokládat, že bude vyprodáno. Osobnosti, jakou byl v tomto případě dr Croiset je položena otázka: kdo bude v tento večer sedět na sedadle číslo 16 ve čtvrté řadě. Věk, zaměstnání, životopis, pohlaví, barva vlasů, rodinné poměry, anamnéza, oblečení a další podrobnosti. Croiset napíše odpověď.

V onen den jsou diváci upozorněni, že jde o pokus, který nebude mít dlouhého trvání. Jsou jim odebrány vstupenky, které se ocitnou v osudí a každý divák si losuje nové sedadlo. Jakmile jsou diváci usazeni na nových místech, je přečtena Croisetova předpověď s prosbou, aby se přihlásil host na nehož charakteristika platí. Nebude asi velkým překvapením, že se zvedá divák na šestnáctém sedadle ve čtvrté řadě. Dr Morávek vzpomínal, že byl tímto pokusem velmi příjemně vzrušen.

Croiset mu však připravil překvapení, se kterým nepočítal ani zkušený parapsycholog. Jako pozorný hostitel odvážel Morávka a jeho kolegu druhý den na letiště. Při slovech loučení Morávek maně zajel rukou směrem k náprsní kapse svého balonového pláště a na ústech, jakoby mu zněla otázka. Croiset však zastavil Morávkovo gesto s kategorickou poznámkou: " Pane doktore, nezlobte se, do

politických vražd já nedělám". Morávek si nedovedl tuto reakci vysvětlit. Až po startu letadla zjistil, že má v náprsní kapse pláště výtisk časopisu Student, se serálem Causa Jan Masaryk, který si koupil těsně před odletem do Bruselu.

František Bardon

U nás téměř neznámý okultista František Bardon se narodil 1.12.1909 v Kateřinkách při Opavě. Vychodil zde měšťanskou školu a vyučil se mechanikem. Brzy však v sobě objevil "neznámé síly" a cítil potřebu, je jiným lidem předvést. Již koncem dvacátých let vystupoval v Německu jako varietní umělec "Frabato", což je zkratka František-Bardon-Troppau-Opava. Ve svých vystoupeních se snažil svému publiku ukázat možnosti "pravé" magie. Po válce provozoval Bardon léčitelské povolání. V roce 1945 mu byla, vzhledem k nedostatku lékařů, na několik měsíců svěřena správa nemocnice.

Proslavil se svými léčitelskými úspěchy; dokázal prý vyléčit rakovinu i v pokročilejším stádiu. To ovšem vzbudilo revnivost etablovaných komunistických medicinálů. Po štvavé kampani na jaře 1958 byl Bardon v Brně zatčen a několik měsíců poté, 10.července 1958, ve vyšetřovací vazbě umírá. Jeho pozůstatky byly předány rodině v zaletované zinkové rakvi a nikdo je již nespatriil.

A tak se brzy začíná šířit pověst, že Bardon nezemřel, nýbrž pracuje v internaci pro své nové pány.

V roce 1941 se stává Bardonovi hlavním povoláním léčitelství, jemuž se vyučil v Mnichově. V tomto povolání dosáhl mnoha pozoruhodných úspěchů, které se mu ovšem měly později státi osudnými.

V roce 1941 byl Bardon po několik měsíců fašisty vězněn. Jeho sekretářka paní Otilie Votavová tvrdí, že se fašisté pokoušeli od něho získat adresy **LÓŽÍ 99**, které byly roztroušeny po celém světě. Sám Hitler byl prý členem jedné této lóže. O něm Bardon údajně prohlásil, že nezahynul ve svém berlínském bunkru, nýbrž unikl do jižní Ameriky.

Jeho tři knihy vyšly anglicky, francouzsky a německy. České vydání nám bylo dlouho neznámé. Až roku 1992 počalo nakladatelství ASU v Třebíči postupně vydávat jeho dílo, přeložené Otilií Votavovou z němčiny. Pokud je nám známo, byla všechna první vydání okamžitě rozebrána. První kniha **Initiation into Hermetics** s podtitulem "Tajemství první tarotové karty" je učebnicí teoretické a praktické magie v deseti stupních. Druhá kniha **The Practice of Magical Evocation** (podtitul "Tajemství druhé tarotové karty") je teoretickým a praktickým návodem k obcování s bytostmi z jiných sfér. Třetí kniha **The Key to the true Quabbalah** (podtitul "Tajemství třetí tarotové karty") se zabývá "kosmickou" řečí v teorii i praxi a ukazuje kabalistu jako dokonalého vládce mikroa makrokosmu.

Tarotovými kartami rozumí Bardon těch 22 karet, které jsou nazývány velkými Arkánami, neboli klíčem Tarotu a představují 22 písmen původní kabalistické abecedy. Každá z těchto karet má hluboký význam a symbolizuje hluboká mysteria. V doslovu ke své první knize Bardon praví: "Kolik mně Boží prozřetelnost dovolí o jednotlivých kartách psát a napsané zveřejnit, bude odvislé pouze od její vůle..."

Bardonův osud se završil popisem karty třetí. Jak zajímavé dílo zůstalo neukončeno!

Paní Otilie Votavová napsala podle skutečných zážitků a Bardonových poznámek

román **Frabato the Magician**, který bývá označován jako Bardonův autobiografický. Ten však románu poskytl pouze ideovou bázi, zbytek byl dopsán a upraven dalšími dvěma autory.

Závěrem budiž zdůrazněno, že ve světě existuje mnoho skupin, které podle Bardonova učení praktikují. Především jeho první kniha dosáhla velkého rozšíření, neboť je to první (nám známé) dílo, které seznamuje profáního čtenáře s mysteriem magického zasvěcení, aniž by jej zahalovalo do jakýchkoliv zamlžujících šlojířů.

Netopýr na bankovkách

Mühlhassl předpovídá, že ke druhé největší válce dojde, až se na bankovkách objeví netopýr. Netopýra na německých bankovkách nalézt nelze, i když autoři odvedli v tomto snažení poctivý kus práce. Jedna bankovka se však od ostatních nápadně liší. Byla vydána 16 června 1939 a měla hodnotu dvaceti marek. Všechny dosavadní bankovky nesly státní znak říšskou orlici ve tvaru, který se od dob, kdy se tento znak na bankovkách poprvé objevil, pouze nepatrně změnil.

Dvacetimarkovka z roku 1939 nesla však znak podstatně jiný- nacistickou orlici, svírající v pařátech hákový kříž. Tento znak nebyl nikdy před tím a nikdy potom na bankovkách použit. Podíváme-li se na tento symbol, můžeme při malé dávce obrazotvornosti jistou podobu s netopýrem spatřit, obzvláště uvědomíme-li si, že netopýr byl odjakživa v symbolice stavěn do souvislosti s temnými existencemi, zabývajícími se magií. A na bankovce svírá toto zvíře navíc jedno z mnoha magických znamení Run...

Svastika bývá, či do jisté doby bývala, považována za křesťanský symbol. S podobným symbolem se však setkáváme po celém západním světě, od starého Egypta, přes Athény až po Island.

Burkhard Heim

Exploze v květnu 1944 v jedné berlínské chemické laboratoři, připravila mladého chemika a fyzika Burkharda Heima nejen o obě ruce, ale také téměř o všechny zrak i sluch. U mnohého by to znamenalo konec vědecké kariéry. Ne tak u Heima. Ve své temnotě počal vytvářet epochální teorii časoprostorových parasvětů. Zpočátku byl podporován pouze svojí obětavou manželkou, zakrátko však kolem sebe shromáždil skupinu nadšených spolupracovníků.

Heim vytvořil a matematicky zdůvodnil teorii šestidimensionálního světa. Tento svět je definován jednak nám známými třemi prostorovými koordinátami a časem, který umožňuje zařadit všechny viditelné zážitky. K těmto čtyřem dimensím přistupují dvě další, Heim mluví o "časovostních" dimenzích. "Časovost" se projevuje v jeho matematickém popisu znaménkem mínus.

V běžné praxi umožnila jeho teorie poprvé spočítat masu všech možných elementárních částic a časy rozpadů základních stavů a to v číselné jednotě s naměřeným stavem. Znaménko mínus "časovostních" dimensí vede však zákonitě k dohadu, že kromě nám známého světa musí existovat ještě svět jiný, před námi skrytý. Ten se skládá z nekonečného množství paralelních prostorů, ve kterých fyzické předměty, jež jsou ve stejném prostoru, kupříkladu v našem materiálním světě, navzájem fyzicky neproniknutelné, mohou bez potíží pronikat fyzickými předměty prostoru jiného.

Znamená to, že se na stejném místě nalézají předměty různých prostorů. Znamená to rovněž, že náš prostor není naplněn pouze děním které svými smysly vnímáme, nýbrž i děním, které je našimi známými smysly zdánlivě nevnímátné. Koordináty "časovostních" dimensí dosahují pouze určitých přesných hodnot. To ovšem znamená, že jednotlivé paraprostory nepřecházejí plynule do druhých, nýbrž jsou diskrétně od sebe odděleny. Někteří vědci, kupříkladu Günter Emde, se domnívají, že lidská bytost může s paralelními světy korespondovat, ba celé její části se mohou současně nacházet v několika paralelních prostorech. (Teorie aury, teorie astrálního cestování.) Tedy lidská bytost, nikoliv jako nerozpustitelný jednotný celek, nýbrž složenina mnoha diskrétních částí, které, ačkoliv se nacházejí ve stejném prostoru, přísluší mnoha sousedním parasvětům. Tyto spekulace staví jedno velké téma naší doby do nového kontextu Život po smrti. O tomto tématu, které zde v žádném případě nechceme rozvádět, bylo napsáno mnoho seriózních knih. Zaujatému čtenáři doporučujeme díla především E. Mattiesena, A. Forda, R.A. Moodyho a E. Kübler-Rossové. I učení Kabally o rozdělení Universa do mnoha sfér zapadá do tohoto kontextu. Jisté je, že mnoho paranormálních fenoménů, jejichž existence je dnes většinou vědců zabývajících se okrajovými jevy fyziky uznávána, ale jejichž fyzikální zdůvodnění dosud scházelo, Heimova teorie potvrzuje jako něco zcela přirozeného.

Tak kupříkladu Illobrand von Ludwiger poukazuje, že sporná existence "neidentifikovatelných létajících předmětů" (UFO), je Heimovou teorií plausibilně prokázána. Dle jiné spekulace se dění ve dvou sousedních parasvětech navzájem příliš neliší (nebo se lišit nemusí). Vše se odehrává paralelně až do jisté osudové chvíle, kdy průběh událostí v každém parasvětě vezme jinou cestu. Přitom nemusí být

časová osa v obou parasvětech stejná. To, co se v jednom odehrává dnes, může v druhém nastat až o několik století později. A bytost, která vědomě tyto události ve více parasvětech prožívá ...?

Více však už ne, k Heimově teorii. Úsudek, necht' si vytvoří čtenář sám.

Edgar Cayce

Edgar Cayce je označován za jednoho z největších jasnovidců a proroků Novověku. O jeho životě a působení bylo napsáno mnoho knih. Již ve věku šesti let se u něj objevují schopnosti, které jednoznačně překračují hranici danou našimi pěti smysly.

Syn farmáře z Kentucky, vyprávěl svým rodičům kupříkladu o "zjeveních" svých zesnulých příbuzných, se kterými prý komunikoval. Rodiče to však připisovali bujně fantazii samotářského chlapce. Později Cayce vyvinul schopnost, spíc nad svými školními učebnicemi, získati informace v nich obsažené do své paměti. To mu sice dopomohlo ve škole ke spektakulárním úspěchům, ale patrně asi právě proto tuto schopnost opět brzy pozbyl. Po létech se mu tato schopnost ale opět vrátila. Nikoliv, aby pomohl sám sobě, to mu zůstalo až do konce života odepřeno, ale nabyt jí proto, aby pomáhal svým bližním.

Cayce prožíval své mimosmyslové zážitky jen velmi zřídka za plného vědomí. Většinou upadal, lépe řečeno ukládal se, do transcendentálního spánku, ve kterém vyslovoval své předpovědi, nebo diagnózy. V tomto spánku dokázal stanovit překvapivě přesné diagnózy nemocných, kteří se jeho seancí náhodou zúčastnili, a které on sám nikdy předtím neviděl. V mnoha případech je potom i vyléčil neobvyklými přírodními léky. Lékaři, kteří se Cayceových seancí zúčastňovali, velmi rychle zjistili, že pacient nemusí být seance přítomen, stačí pouze udat jeho jméno a adresu. Cayce se potom dokázal telepatickou cestou na pacienta "naladit", jako by se nacházel ve stejné místnosti s ním. Nepotřeboval žádných dodatečných informací o pacientu, aby stanovil přesnou diagnózu jeho nemoci.

Cayce ale neviděl ve svém "spánku" jenom nemoci lidského těla. Pronesl také celou řadu předpovědí, které se vesměs s neúprosnou pravidelností splnily. Předpověděl, dávno před jejím vznikem, velkou hospodářskou krizi v meziválečných letech (velký krach na burse 1929 dokonce s přesností jednoho měsíce). V roce 1939 prorokuje ve svých seancích válku v Indočíně. Předpověděl nejen obě světové války, ale i léta jejich začátku a konce.

Několik měsíců před svou smrtí v roce 1945 předpovídá konec komunismu, který spojuje s představou nového, zbožného Ruska a jeho vize nechává tuto zemi stát se novou nadějí světa. "Z ruského náboženského vývoje vyroste světu velká naděje... Nikoliv to, co bývá občas jmenováno komunismem, nebo bolševismem, nýbrž svoboda, svoboda! Každý člověk bude žít pro svého bližního a tento princip se zrodí v Rusku. Přejdou léta, než to nabude konkrétní formy, ale jednou přijde z Ruska opět naděje světa." Neřekl později něco takového mnohokrát Alexander Solženicyn?

Cayce předpovídá i události, které má lidstvo zřejmě ještě před sebou. Tak věští v roce 1941 budoucí zkázu San Franciska, Los Angeles a New Yorku přírodními katastrofami.

Dnes víme, že na západním pobřeží Spojených států je tato budoucí katastrofa podmíněná tamními geologickými podmínkami a je naprosto neodvratná, i když si nikdo netroufá určit, dojde-li k ní v průběhu let, či století.

Zkázu východního pobřeží vidí opět v souvislosti se změnami v zemské kůře, v jejichž důsledku se může v posledních letech našeho tisíciletí znovu vynořit bájná Atlantída.

Počátek těchto změn a vynoření prvních jejich částí staví do let 1968-69 a skutečně jsou v roce 1968 nalezeny na mořském dně poblíže Bahamských ostrovů dosud neidentifikované útvary, silně připomínající zdivo, jak píše a fotografiemi dokládá odborník na tuto problematiku Charles Berlitz ve své knize "Záhada Atlantídy".

V roce 1933 mluvil Cayce o smrtícím paprsku, který používali obyvatelé Atlantídy k vyhubení divokých zvířat. Popsal jeho funkci a prohlásil, že v Americe bude do roku 1958 podobný paprsek také objeven. V kuchyních stratégů "hvězdných" válek bohužel již dávno uzrály plány na stavbu vesmírného laseru, který sváže záření výbuchu menší jaderné bomby do tenkého paprsku a rozmetá jím objekty ve vzdálenostech mnoha tisíc kilometrů.

Cayce zanechal přes 14 000 protokolů svých telepaticko jasnoviděckých výpovědí, které vyslovil v časovém rozmezí 43. let a které se týkaly jak událostí, tak osudu více jak 8000 osob. Velká část těchto protokolů byla uznána "Společností pro výzkum a objasnění" (The Assotiation for Research and Enlightenment) ve Virginia Beach jako opravdový paranormální výkon.

Apokalypsa

V předešlém jsme mnohokrát použili tohoto slova a vlastně nesprávně, neboť to, co si moderní člověk za ním představuje, neodpovídá jeho původnímu obsahu. Pochází z řeckého slovesa "apokalyptein", což znamená odhalit, či odkrýt "něco skrytého" a většinou označuje nějakou knihu, která tak činí.

Zachovaly se nám stovky apokalyptických spisů, z nichž mnoho pochází z dob daleko před Kristem. Lze tvrdit, že apokalypsy jsou především dějepisné knihy, popisující události v daleké minulosti. Apokalypsy popisují ovšem i události budoucí. Jejich výpovědi jsou bohužel zastřeny jinotaji, neboť jejich smyslu neměl rozumět snad každý, kdo byl jen trochu znalý písma, nýbrž ten, kdo byl určitým cirklem vyvolen a který byl ve čtení toho kterého spisu po leta vychováván. Paralelu nalézneme třeba ve spisech alchymistických, ve kterých nezasvěcenec objeví pouze schematické návody na přeměnu kovů, či k výrobě kamene mudrců.

Tyto knihy jsou povětšinou bohatě zdobeny obskurními rytinami, znázorňujícími podivně se chovající postavy, které se nezřídka nalézají ve společnosti odporných zvířat, ryb, či ptáků a jsou obklopeny podivuhodnými předměty. Zasvěcenec, který byl vyučen tyto knihy číst, najde však v alegorických obrazech a v alegorickém textu naprosto jiný smysl. Starověk i středověk si v takových věcech velmi libovali.

Byla vynalézána tajná alegorická písma, jichž užívali vzdělanci i šlechta, od Babyloňanů přes da Vinciho, Nostradama a Komenského, až ke Göthemu. V obrazech mnoha malířů nalézneme podrobnosti, které obrazu dávají najednou jiného

smyslu. Příkladem je třeba Dürerovu jehla "Melancholie I", obraz, který zhotovil na objednávku císaře Maximiliana I, nazývaného "poslední rytíř".

Maximilián stál v mládí osobně v čele mnoha polních tažení, především v Itálii, avšak nebyl jenom bojovník, byl i literárně nadán a zachovaly se fragmenty jeho alegorických románů. Obraz "Melancholie I", který je alegoriemi přímo nabyt, obsahuje také skrytou zprávu, kodovanou v renesanční tajné abecedě. Jedna z mnoha možných dešifrovaných výpovědí, oznamuje pozorovateli, že v klášteře Melku, za jistou branou označenou písmenem X, je ukryto tajemství. Skutečnost, že se v sousedství zprávy nachází ještě jisté tajné znamení "Etruského bratrstva" dává tušit, že by se snad mohlo jednat i o poklad, Maximilianem z Itálie tajně přivezený.

Benediktinský klášter v Melku sestával tenkrát ze starého hradu, stojícího na 57 metrů vysoké skále nad městem a prostého kostela, do hradu vestavěného. Ještě v roce 1700 jej obývalo pouhých sedm mnichů. Ale v letech 1702 až 1726 je zde benediktinskou nadací postaven nejvelkolepější a nejkrásnější klášter Rakouska a Melk vzkvete ku středisku vědeckého a kulturního dění. Odkud to bohatství?

Porozuměl snad opat kláštera správně Dürerovu obrazu?

Ale vraťme se zpět k apokalyptickým spisům. Tím, že jejich smysl byl zastřen, získal jejich obsah pro nezasvěceného čtenáře nesmírné plastičnosti a podle jeho založení a jeho filosofické roviny uvolňoval pole ku takřka nekonečnému množství interpretací. Krásným takovým příkladem je kniha Henochova, poskytující materiál celé škále hledajících; od dänikenovských hvězdoplavců a ufonů, přes bohobojné vědce exklusivních křesťanských církevních řádů až po vyznavače nejčernějších okultních praktik. Vždyť se zde hemží blesky, ohněm, potopami, místy padlých andělů, podsvětím, rájem, jasnými světly, nejčernější temnotou, trestem a odměnou, zlem a dobrem, více však zlem a nedobrem a hlavně děsem. Proto si dnešní člověk pod slovem "Apokalypsa" představí všechny možné hrůzy světa a tak vešlo to slovo i do našeho evropského slovníku.

V předešlém jsme poukazovali na věštby, předpovídající velké a zničující války. Ve starých pramenech však najdeme předpovědi neméně zničujících velkých přírodních katastrof. Nalezneme je ve vyjevení sv. Jana, v Zachariášovi i Lukášovi.

Nostradamus hovoří o velké přírodní (nebeské) katastrofě v červenci roku 1999.

Edgar Cayce předpovídá pro konec našeho tisíciletí veliké záplavy a ztráty pevniny a velkých měst nejen na severoamerickém kontinentě, nýbrž i v západní a severní Evropě. (Londýn má být námořním přístavem.) Hannusen předpovídá zkázu New Yorku. Slavné americké medium, paní Jean Dixons, předpověděla roku 1978, že: "... problém přelidnění bude roku 1999, skrze přeskupení vod, během několika minut vyřešen."

Tak, a kočka je z pytle venku. Během několika minut! Lidem se dostane asi tolik času, jako tomu slavnému sibiřskému mamutu z Berezovky, který zmrzl během pár minut, uprostřed jara, s tlamou plnou pampelišek.

Ale proč tak rychle? Vzednutí vod oceánů není, vzhledem k očekávanému skleníkovému efektu a s ním spojeným táním ledu na obou polech, nic neobvyklého. Ten proces (který ostatně ještě nenastal a mnozí pochybují, že vůbec nastane) bude trvat celá staletí a lidstvo bude mít dostatek času se naň připravit. Rovněž, v blízké

budoucnosti očekávané, puknutí zemské kůry podél SanAndreasova příkopu v Kalifornii, které je vědci již jako "hotová věc" založeno ad acta, nezdá se být příčinou celosvětové potopy. To by se muselo stát již něco opravdu vážnějšího, něco, co přijde třeba z venku, z vesmíru.

A v této souvislosti narážíme na zajímavou teorii, teorii posouvajících se pólů, přesněji přesunu osy zemské rotace. V posledních sto tisíci letech k němu mělo dojít již třikrát, naposledy asi před 12000 lety, kdy se pól posunul z oblasti nynější Hudsonovy zátoky do své současné polohy. V té době se také měl ponořit bajný kontinent Atlantis do vod oceánu a tím uvolněný golfský proud ukončil v Evropě poslední dobu ledovou.

Poloha zemské osy není nikdy pevná, dochází k jejím neustálým odchýlkám (v posledním století 4 metry) a sama země se v kosmu netočí pouze kolem své osy, nýbrž podléhá ještě jakémusi chvění (nutaci). Ke změnám zemské osy může vést zvýšená erupční činnost, nebo rychlé pohyby v zemské kůře, měnící isostatickou rovnováhu planety. Rovněž neustále měnící se masy ledu na polech by mohly vyvést planetu ze současné rovnováhy. Ke změně osy rotace nedochází pozvolna, nýbrž naráz a změn může následovat v krátkém časovém rozmezí několik, než se její poloha opět stabilizuje. Kinetika těchto pohybů, spolu s prudkými změnami zemských energetických polí, může u těch, kteří to prožívají, vyvolat dokonce pocit beztlížného stavu. (Jeden z autorů, který zažil zemětřesení v mnohapodlažní budově, měl po několik zlomků vteřin rovněž podobné pocity beztlíže.)

Nechceme našeho čtenáře děsit, vždyť konec světa byl již různými sektami mnohokrát předpovězen a dosud marně očekáván. Ale i oficiální křesťanský svět, včetně papeže, kdysi očekával o Silvestra roku 999 zkázu světa.

Konce tisíciletí jsou vůbec mnoha věštcí oblíbeny pro nejchmurnější předpovědi a proto si povšimněme jedné zajímavé události, která začátkem května roku 2000 zcela určitě nastane.

V konjunkci se bude nacházet slunce, merkur, mars, jupiter a saturn. To znamená, že slunce, jmenované planety a země se budou nacházet téměř na jedné přímce. Někteří astronomové se domnívají, že gravitační a jiné síly, vzniklé touto konstelací planet by mohly skutečně k vychýlení zemské osy vést. Tato událost by nebusela nutně vést ke katastrofě rozměrů apokalyptických tedy zkázy veškerého života, ale projevila by se mocnými záplavami, zemětřesením a zvýšenou vulkanickou činností. Nebezpečí tkví ovšem v tom, že to, co by nedokonala příroda, mohly by dokonat války, které by byly možným důsledkem přerozdělování zbytků staré a nově vzniklé pevniny, mezi zbytky "kulturního" lidstva.

Naše civilizace potřebovala pouhých 6000 let cesty od primitivního zemědělce k astronautovi, vstupujícímu na měsíc. Lidstvo jako celek, je však staré několik stotisíců let. Někteří badatelé (Leaky) hovoří o jednom a půl milionech. Co bylo před našimi 6000 lety? Mlhavý obraz nám o tom podává mytologie, více již některé svitky, pocházející z předkřesťanské doby a především v Sanskritu zachované, mnoha tisíce let staré legendy, kupříkladu Mahabharata, Ramajana a jiné. Dlouhý čas se to četlo jako pohádky, ale nejpozději po Hirošimě se mnohým rozbřesklo v hlavě, že se za tím, mezi jiným, skrývají i exaktní popisy válek vedených jadernými a

chemickými zbraněmi.

Ve světle nových skutečností nalezneme v těchto "zprávách" i výpočty rychlosti pohybu atomů, téze o molekulární skladbě živé hmoty, koncepce postavení planety Země ve Vesmíru a nauku o gravitačním zákonu. Jsou tyto "legendy" chmurnými věštbami budoucnosti, nebo vzpomínkami na dávno zasutou minulost? Pakliže jsou to vzpomínky na minulost, musíme se zeptat, co z této minulosti, kromě legend a bájí, ještě jiného zbylo? Co asi mohlo po 6000 letech zbýt po zaniklé civilizaci, podobné naší? Co může zbýt z betonových věží, computerů, zámořských lodí, závodních aut, tryskových letadel a kosmických lodí? Co zbyde z bohatých knihoven, filmoték a videoték? Nezbude téměř nic! Pokud v tom člověk důrazně nebrání, poradí si příroda ve velmi krátkém čase se všemi patvary, které nevytvořila sama a které v ní tudíž nemají místa.

Pokud nám naši staří něco hmatatelného zanechali, nejsme schopni to vnímat. Po stovky generací ústně předávané poselství vnímáme jako mytologické pohádky. Jen malé dítě, stojící v museu před zkamenělým ptakoještěrem si v úžasu dokáže povzdechnout: "Tak oni ti draci opravdu byli!". Ale mnohé dává i leckterému z nás látku k zamyšlení. Proč měl člověk Cromaňonský větší obsah mozku, než máme my? Odkud se vzaly v statisíciletém zkamenělém bahnu jihoamerických pralesů otisky ocelových šroubů? Odkud věděli Pythagoras a Plato, že je země kulatá a točí se kolem své osy? Odkud měli jihoameričtí Mayové své pozoruhodné astronomické znalosti, znalosti planet, které byly pouhým okem nespátřitelné? Odkud věděli před tisíci lety, že délka slunečního roku činí 365.242 dní? Co vedlo stavitele velké pyramidy v Giseh, aby v její mase zakódoval veškeré matematické a astronomické vědění. (Pyramida stála mnoho století dříve, než se jí farao Cheops zmocnil!) Čím vůbec svítili staří Egyptané ve svých pyramidách? Pokud tam nevnikli lupiči, není v nich totiž ani stopy sazí!

Leckterý tak zvaný "kultovní předmět", dlící v zaprášených archeologických sbírkách světových museí, by jistě mohl mluvit úplně jinou řečí, kdyby mu bylo správně rozuměno. Erich von Däniken, Robert Charroux a jiní o tom nashromáždili množství zajímavého materiálu, kterým podporují populární teorii o kolonizaci naší planety a jejích primitivních obyvatelů, vysoce vyvinutou civilizací, přicházející z hlubin vesmíru. Ta teorie má mnoho nadšených přívrženců, ale samozřejmě ještě více protivníků.

Daleko prostší, avšak logičtější teorii zastávají badatelé, za které zástupně jmenujeme Charlese Berlitze, autora mnoha knih o Atlantis, Bermudském trojúhelníku a tajemstvích a hádankách našeho světa. Berlitz sice připouští, že by zemi kdysi v její dlouhé minulosti mohli navštívit mimozemšťané, ale celkem plausibilně prokazuje možnost posloupného výskytu **několika** vzniklých a opět zaniklých civilizací, které byly na Zemi již dávno před civilizací naší.

Jejich zánik nastal náraz, tedy působením přírodních sil, nebo zničujících válek, nebo kombinací obého, jako následkem příčiny. Pokud naše civilizace zanikne zítra přírodními vlivy, prosím. Nejsme na to ještě připraveni, a tedy se s tím těžko nechá něco dělat. Pokud se však lidstvo (opět) vyhladí samo, tak (opět) neobstálo zkouškou.

Einstein kdysi řekl: "Nyní má člověk moc ke zkáze, ale nemá ničeho, čím by se proti

tomu mohl bránit."

Bude se opakovat to, co se v naší minulosti možná opakovalo již mnohokrát? Bylo by velmi slabou útěchou, kdyby těch pár přežilých zanechalo světu krásnou pohádku o jakémsi bájném Zlatém městě.

Ale na závěr něco veselejšího. Nostradamus, a ten se zatím mnoho nemýlil, nám dává ještě nějaký ten čas. I stá generace po nás, prý bude mít příležitost dokázat, že osud lidstva je konec konců v jeho vlastních rukou.

Použitá literatura:

- Amalrik, Andrej A. *Udrži se Sovětský svaz do roku 1984?* Köln/R 1971.
- Bekh, Wolfgang J. *Am Vorabend der Finsternis*. Pfaffenhofen 1989.
- Berlitz, Charles, *The Mystery of Atlantis*. Wien 1974.
- Berlitz, Charles, *Doomsday 1999 A.D.* Wien 1981.
- Bierach, Alfred, *Bioelektrizität*. Wien 1984.
- Biernacki, Wladyslaw, *Prophecies*. London 1986.
- Bonin, Werner F., *Lexikon der Parapsychologie*. München 197.
- Centurio, Alexander, *Die großen Weissagungen des Nostradamus*. Bietigheim 1977.
- Charoux, Robert, *Le Livre des Maitres du Monde*. Paris 1972.
- Deml, Jakub, *Mé svědectví o Otokaru Březinovi*. Praha 1931.
- Dimde, Manfred, *Die Weissagungen des Nostradamus Neu entschlüsselt*. München 1991.
- Dokládál, Pavel, *Fatima*. Svitavy 1992.
- Emde, Günter, *Brücken von der Wissenschaft zur Religion*. Ottobrunn 1980.
- Erbstein, Max, *Der blinde Jüngling. Eine böhmische Weissagung*. München 1981.
- Friedl, Paul, *Prophezeiungen aus dem bayerisch-böhmischen Raum*. Rosenheim 1974.
- Gobst, Franz, *Radelsteinsagen*. Bilin 1911.
- Günther, Maximilian, *Die Voraussagen des Blinden Jünglings*. München 1950.
- Hájek, František, *Předpověď slepého mládence*. České Budějovice 1760.
- Hanussen, Erik Jan, *La fine di New York*. Roma 1990.
- Heim, Burkhard, *Ausgewählte Ergebnisse einer einheitlichen Quantenfeldtheorie der Materie und Gravitation*. Northeim/Göttingen 1977.
- Hurt, František, *Proroctví slepého mládence*. Praha kolem 1900.
- Karel IV, *Vlastní životopis*. 1346 (Melantrich Praha 1946).
- Kiermayer, Anton, *Die Prophezeiungen des Waldpropheten Mühlhiasl, auch Stormberger genannt*. München 1949.
- Kirchner, Georg, *Pendel und Wünschelrute*. Genf 1977.
- Kosmas, *Kronika česká*. 1125 (Melantrich Praha 1929).
- Král, Miloslav, *Pojem hmoty v dialektickém materialismu*. Praha 1960.
- Lakomá Emilie, *Úlomky hovorů Otokara Březiny*. Brno 1992.
- Loerzer, Swen, *Visionen und Prophezeiungen*. Wien 1990.
- Ludwiger, Illobrand von, *Ungewöhnliche Gravitations-Phänomene*. München 1976.
- Macura, Vladimír, *Blaník a národní mýtus v 19. století*. Praha 1990.
- Mayer"s, *Enzyklopädisches Lexikon*. Wien/Zürich 1973.
- Miers, Horst, *Lexikon des Geheimwissens*. München 1976.
- Nečas, Václav, *Nemoc jako produkt místa*. Samizdat (místo a rok vydání neuveden).
- Ostrander/Schroeder, *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*. New York 1970.
- Pekař, Josef, *Bílá hora*. Praha 1921.
- Pekař, Josef, *Svatý Václav*. Praha 1929.
- Ripellino, Angelo-Maria, *Magická Praha*. Köln/Rh 1976.
- Rýzl, Milan, *ASWTraining*. Genf 1975.
- Seibt, Ferdinand, *Kaiser Karel IV, Staatsmann und Mäzen*. München 1979.
- Sinclair, Upton, *Mental Radio*. USA 1930.
- Stangel, Anton, *Pendeln*. Wien 1987.
- Stearn, Jess, *Edgar Cayce, The Sleeping Prophet*. Genf 1958.
- Tompkins/Bird, *The Secret Life of Plants*. New York 1973.
- Váňa, Zdeněk, *Svět slovanských bohů a démonů*. Praha 1990.
- Wenig, Adolf, *České pověsti*. Praha 1923.
- Wenig, Adolf, *Staré pověsti pražské*. Praha 1958.
- Windsor, Joan, *The Inner Eye*. Genf 1985.

Autoři

Štěpán František Kadlec

Narozen 31.1.1942 v Praze, v Podskalí. Po ukončení obecné školy jde z kádrových důvodů do učení, do továrny na letecké motory v Praze- Jinonicích. Po vyučení je přijat na Střední průmyslovku, se specializací na stavbu letadel.

Po maturitě a roční praxi v konstrukční kanceláři ing. Vlčka (konstruktér letounu L29 Delfín) v Letňanech, studuje na Českém vysokém učení technickém v Praze.

V roce 1968 dlí na pozvání Göthe Institutu v Mnichově a po okupaci Československa se již zpět nevrací.

Nachází místo u spojujících se leteckých firem Messerschmitt a Bölkov (později MBB), kde se podílí na konstrukci dopravního letadla Airbus. Začíná se intenzivně věnovat computerové technice a programátorství. Velkou část svého volného času věnuje činnosti v pracovním kroužku, náplní jehož činnosti bylo studium a experimenty v oboru okrajových jevů fyziky. V roce 1981 zakládá vlastní firmu, ve které projektuje a staví přístroje na měření a záznam dat kvality ovzduší a vody, jakož i další zařízení, převážně se zaměřením na ekologii.

Jako aktivní člen mezinárodní Společnosti pro vědy a umění připravil v Mnichově několik přednášek na téma "Umělá inteligence".

Martin Štěpánek

Narozen 11.1. 1947 v Praze. Po maturitě v r. 1965, začíná současně studovat herectví na AMU a medicínu na pražské lékařské fakultě. Posléze medicínu opouští a věnuje se divadlu. Po různých politických peripetiích, kdy je nejdříve nucen opustit činohru Národního divadla a posléze i Činoherní klub v Praze, nakrátko kotví v Divadle na Vinohradech. V roce 1981 odchází s rodinou do exilu v Rakousku a v roce 1983 se usazuje v Mnichově u rozhlasové stanice Svobodná Evropa. Zde pracuje jako hlasatel, režisér a publicista. Publicisticky přispívá do exilových časopisů na př. Svědectví, Promluvy, České slovo a podobně, s politickými či kulturněhistorickými tématy. Soukromě se věnuje studiu uzavřených společností a na toto téma a témata hermetická a ezotericko-mystická pořádá v Mnichově přednášky s odborníky tohoto oboru. Pro exilovou Společnost pro vědy a umění připravil přednášku s námětem Kabala a uzavřené společnosti. V současnosti, se s spoluautorem této knihy věnuje, kromě žurnalistické práce, období a osobnostem na dvoře Rudolfa II.

